

47
6

This book belongs to
THE CAMPBELL COLLECTION
purchased with the aid of
The MacDonald-Stewart Foundation
and
The Canada Council

66
67
717
418
719
1442
227
H82
256
1378

~~220~~
~~499~~
~~545~~
~~885~~
~~444~~
~~H68~~
~~Ref~~
~~64~~
~~225 Elms St.~~

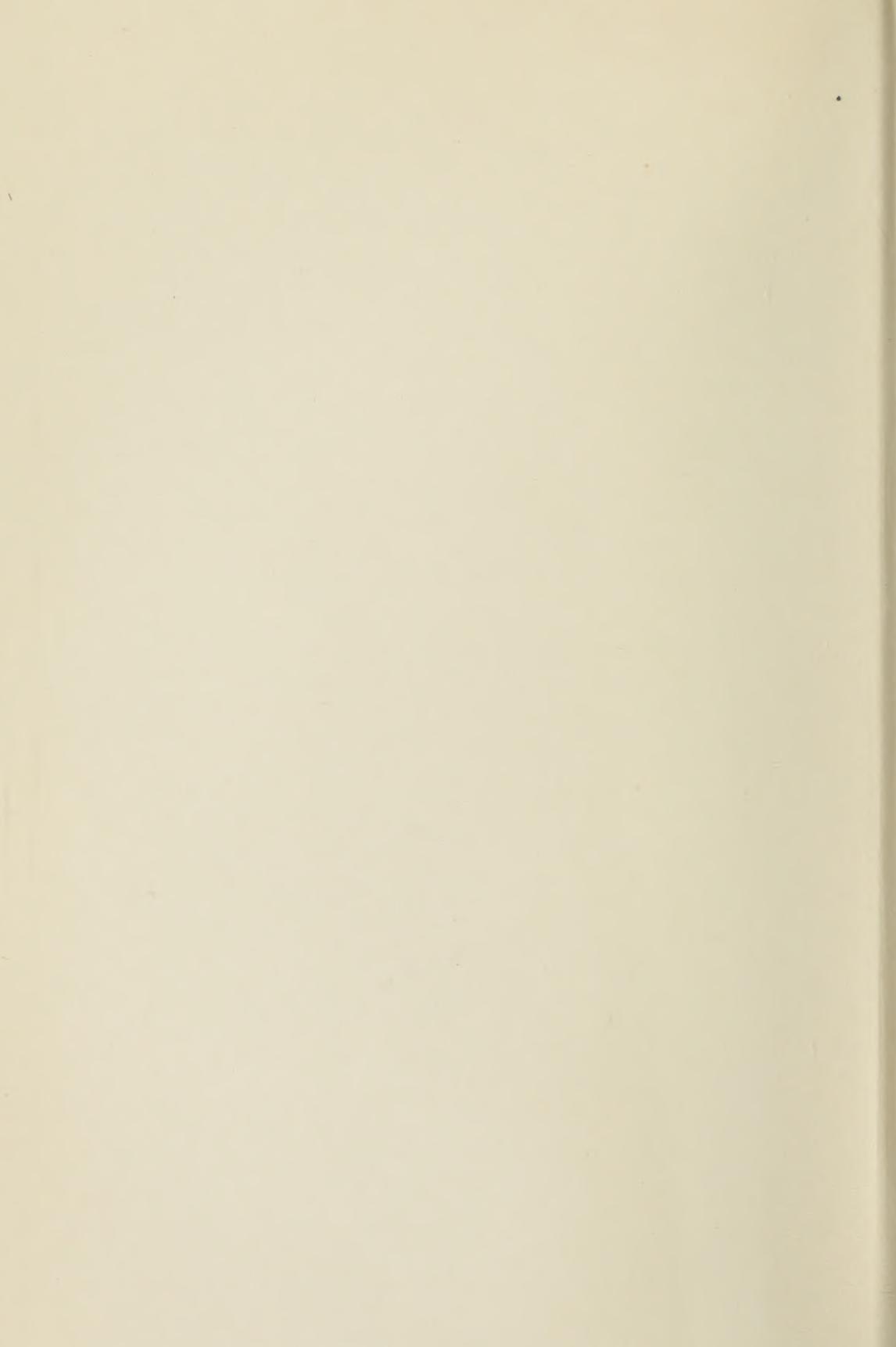

CAMPBELL
COLLECTION

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

<https://archive.org/details/sophoclestextof00soph>

SOPHOCLES

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

C. F. CLAY, MANAGER

London: FETTER LANE, E.C.

Edinburgh: 100 PRINCES STREET

Berlin: A. ASHER AND CO.

Leipzig: F. A. BROCKHAUS

New York: G. P. PUTNAM'S SONS

Bombay and Calcutta: MACMILLAN AND CO., LTD.

Toronto: J. M. DENT AND SONS, LTD.

Tokyo: THE MARUZEN-KABUSHIKI-KAISHA

All rights reserved

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE SEVEN PLAYS

EDITED BY
SIR RICHARD JEBB, LITT.D.

CAMBRIDGE
AT THE UNIVERSITY PRESS
1914

First Edition, 1897.
Reprinted 1906, 1914.

CONTENTS.

	PAGE
INTRODUCTION	vii
OEDIPUS TYRANNUS	I
OEDIPUS COLONEUS	53
ANTIGONE	117
AJAX	165
ELECTRA	215
TRACHINIAE	267
PHILOCTETES	313

INTRODUCTION.

I. *The Laurentian Manuscript of Sophocles.*

1. The oldest and also the best source for the text of Sophocles is the famous codex Laurentianus¹ (L), numbered xxxii. 9 in the Biblioteca Mediceo-Laurenziana at Florence. This ms., written on vellum, is a volume measuring $12\frac{1}{4}$ by $8\frac{1}{2}$ inches, of 264 leaves (= 528 pages). It contains:—(1) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 1—118, or pp. 1—236. (2) The seven plays of Aeschylus² on leaves 119—189. (3) The *Argonautica* of Apollonius Rhodius, leaves 190—264.

The ms. was probably written in the first half of the

¹ At one time it was more generally called, as by Dindorf, the codex Mediceus (M). The name of the Library, ‘Mediceo-Laurenziana,’ denotes that it (1) was founded by the Medici, and (2) is adjacent to the Church of San Lorenzo, which itself was restored by members of that house. So the Marciana at Venice is named from St Mark, the Ambrosiana at Milan from St Ambrose. ‘Laurenziana’ is the more distinctive part of the name; for Cosimo de’ Medici the Elder founded also the Library of San Marco at Florence (see below, p. xxxiii). Hence the ‘Mediceo-Laurenziana’ is often called simply ‘Laurenziana,’ but not simply ‘Medicea’; and for the same reason the codex should be called ‘Laurentianus’ rather than ‘Mediceus.’

² Of the *Agamemnon* it has only vv. 1—310 and 1067—1159, having lost the quire which contained vv. 311—1066, and also six leaves of another quire, which contained vv. 1160—1673, and *Cho.* 1—9.

eleventh century. This approximate date is inferred from the general character of the writing : there is no other evidence. Minuscule writing, as seen in medieval MSS., passes through phases of development which shade into each other, but in which three periods can be broadly distinguished¹.

(1) In the earliest of these, from the ninth century to about the middle of the tenth, the minuscule hand is regular, formal, calligraphic, being an effort to adapt the ordinary cursive writing of the day to literary (especially liturgical) uses in a shape which should be comparable for beauty with the uncial character of an earlier time.

(2) The second period extends from about the middle of the tenth to the middle of the thirteenth century. A more fluent style now appears alongside of the other. This new hand is more set and formal than the common cursive, but less calligraphic than the standard models of literary penmanship. It was employed, indeed, in transcribing books ; but chiefly when the book was intended to be a working copy for every-day use by students, rather than the ornament of a library, or a volume for the service of the Church. The Laurentian MS. is an example of this style. It approximates in general character to a MS. of St Ephraem which bears the date 1049 A.D.² And one peculiarity which it exhibits confirms the inference from the type of the hand. Medieval MSS. were usually ruled with lines to guide the scribe ; and in the minuscule MSS. of the ninth century the custom was to write above the line. But in the tenth century a fashion of writing under the line came in, and in the course of the eleventh century this system superseded the other. In the Laurentian MS. the writing is sometimes above, sometimes below, the line ; a circumstance which points to a time of transition, when a

¹ On this subject generally, see Sir E. M. Thompson, *Handbook of Greek and Latin Palaeography*, chap. XII.

² Omont, *Fac-simile des plus anciens MSS. grecs de la Bibl. Nat.* (1892), pl. 21.

scribe felt free to follow whichever method he found the more convenient in a particular place¹.

(3) The third period of minuscule, from the middle of the thirteenth to the middle of the fifteenth century, is one of gradual change from the more exact and beautiful forms of writing to others of a more hurried and irregular kind, with a growing use of contractions; until, in the sixteenth century, loose and straggling hands, of an almost modern type, begin to appear. It will be seen, then, that the date assigned to the Laurentian ms. rests on grounds which, if purely palaeographical, are definite.

2. The ms. was produced in a regular workshop or *scriptorium* at Byzantium, whence it came to Florence. The Sophocles is contained in 14 quires of 4 sheets (or 8 leaves) each, followed by one quire of 6 leaves,—that number sufficing to complete the text. With regard to ruling, the first quire differs from the rest. On the outer sheet (fol. 1 and fol. 8) each page has 39 close-set lines: the other three sheets (ff. 2—7) have 40 lines. In the other quires, each page is ruled with 38 lines for the text. Two lines at the top of each page, and three lines at the bottom, are ruled at intervals twice as wide as the spaces between the text-lines. These five extra lines were intended to receive scholia; for which ample room is also marked off in the margins by two pairs of vertical lines, one pair on each side of the text-space. A peculiar feature of the ms. is the laxity with which the scribe treats the ruling. He almost always exceeds the number of 38 verses on a page, often writing as many as 48. He evidently knew how far he might encroach, in any given place, on the room available for scholia; a fact which makes it probable that there were scholia in the ms. which he copied.

¹ Sir E. M. Thompson, *Introduction to the autotype Facsimile of the Laurentian ms.*, published in 1885 by the Society for the Promotion of Hellenic Studies, p. 7.

3. The Sophocles and the Apollonius are by the same hand, which wrote also the first quire of Aeschylus (to *Persae* 705), i.e., leaves 1—126 and 190—264 of the ms. This writer is known as ‘the first scribe’. The rest of Aeschylus (leaves 127—189) is by ‘the second scribe’, with whom we are not here concerned. The first scribe writes an easy and flexible hand, with only occasional stiffness (as at the beginning of the *Ajax*). The letters have a slight leaning to the right (the cursive tendency); and the general style of the writing is that which marks the second period of minuscule, as described above. He uses very few contractions¹.

But the professional scribe acted under the supervision of a more scholarly person, who controlled the work. The scribe wrote the text of Sophocles, with the title and colophon of each play, the ‘Dramatis Personae’, and the Arguments. His supervisor then compared the ms. with the archetype, corrected it, and wrote the scholia in the spaces prepared for them. Hence he is usually designated by the letter S (scholiast), or as the ‘diorthotes’ (i.e., the first and chief corrector).

S wrote the scholia in a character which combines the uncial with the minuscule, and is known as ‘semi-uncial’. In mss. of that period the semi-uncial was often used for scholia, titles, ‘Dramatis Personae’, etc., while the body of the text was written in minuscule. But S made occasional use of minuscule also, viz., in supplying verses which the scribe had omitted, and (as a rule) in noting variants. Hence the hand of S can be compared with the hand of the scribe in two different phases; in the semi-uncial used habitually by

¹ The examples which occur are mostly in words to which contraction was commonly applied in biblical or liturgical mss., such as πατήρ, μήτηρ, νίος, θεῖς, ἄνθρωπος, οὐρανός, πνεῦμα. πολλ for πόλιν in *O. T.* 104 (f. 34 b), and ἐλάνθανε (ἐλάνθανεν) in *El.* 914 (f. 26 b) are exceptional. So, too, are πάρον (παρθένον) in *Tr.* 148 (f. 66 b), and πάρον *ib.* 1219 (f. 78 b).

In the scholia (written by S) contractions are far more frequent.

S, and occasionally (as in titles, ‘Dramatis Personae’, etc.) by the scribe; or in the minuscule used habitually by the scribe, and occasionally by S. The general difference is well marked. The hand of the scribe is freer and more flexible: that of S is delicate and clear, but stiffer and more formal; and his letters, when they descend below the line, are longer than those of the scribe.

4. Errors in the text are sometimes corrected by the hand of the scribe¹, sometimes by that of S². The task of supplying verses which had been accidentally omitted is also shared between them³. The various readings in the margin are nearly all due to S. These variants appear to be set down, not as corrections of readings in the text, but rather as alternatives which the writer thought worthy of record: the prefixed γρ. is to be understood as *γράφεται*, not as *γράφε* or *γραπτέον*. They are of various degrees of value. In some cases the variant mentioned by the scholiast is the true reading (see below, p. xxx). Other vv. ll. were originally glosses (as *El.* 1101 γρ. μαστεύω, on *iστορῶ*); or arose from clerical errors (as *Ai.* 1506 γρ. ἐλοιδόρει, for ἐλοι δορί). Others,

¹ As in *Tr.* 1265 (f. 79a), where the scribe wrote *συγνωμοσύνην*, and then added the second γ above: and in *El.* 443 (f. 21b), where he first wrote δέξασθαι δέξασ νέκυσ, then erased δέξασ and wrote νέκυσ in its place.

² As in *O. C.* 564 (f. 103b), *κινεύματα* corrected to *κινδυνεύματα*: *ib.* 1729 (f. 117a) τάδ' added: *Ant.* 565 (f. 56a) ὅμι· written over the last syllable of *κακοῖσ*.

³ The following are instances of verses supplied by S. (1) In the text. *Phil.* 1263 (f. 93b): *Trach.* 177 (f. 66b). (2) In the margin (often with the sign στιχ., i.e. στιχος, to show that the words form a verse in the text, and not a comment). *El.* 1007 (f. 27b): *Trach.* 445 (f. 69b), 536 (f. 70b), 705 (f. 72b).

The following are instances of verses supplied by the scribe. (1) In the text. *El.* 993 (f. 27b): *Ant.* 69 (f. 50b). (2) In the margin. *El.* 584—586 (f. 23a): *O. T.* 62 (f. 34a): *Ant.* 68 (f. 50b): *O. C.* 899 (f. 107b), 1375 (f. 110a).—*El.* 15 (f. 17a), and *O. C.* 1256, both marginal, are doubtful between S and the scribe, but may probably be attributed to the latter.

again, are worthless conjectures, remarkable, in some instances, for their temerity (as in *O. T.* 134 τήνδε θεσπίζει γραφήν for τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν). Taken altogether, the variants indicate that S either was incapable of distinguishing the good from the bad, or wished to record every noteworthy reading that he knew.

5. A few corrections or variants here and there are due to hands later than S. But no one has yet succeeded in distinguishing these hands from one another with clearness or precision. One or two of them may be referred to the fifteenth or sixteenth century. These latest corrections are attributable to scholars living in Italy. Giovanni Aurispa, a Sicilian conspicuous for his success as a collector and merchant of manuscripts, was at Byzantium in 1422 and 1423. At the end of the latter year he returned to Venice with no fewer than 238 volumes¹. But while still at Byzantium he had sent one of his choicest prizes, the codex now known as the Laurentian, to Florence. The recipient was Niccolo de' Niccoli, a distinguished humanist, prominent in the literary group which surrounded Cosimo de' Medici². Ambrogio Traversari, another member of that circle, writing (in 1424) to Niccoli, congratulates him on the rare beauty of the manuscript, and on the value of the scholia contained in it³.

¹ See Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, vol. I. pp. 263 f.

² As to Niccoli and Traversari, see Voigt, I. pp. 295 and 314: Symonds, *Renaissance*, vol. II. pp. 178 and 193.

³ *Ambrosii Traversarii Latinae Epistolae* (Flor. 1759), lib. viii., c. viii.
 'Heri vesperi, posteaquam ceperam scribere ad te, redditum est mihi a Pantaleone volumen illud eximum ad te ex Byzantio delatum. Quod sane ut vidi, facile a me obtinuit ut, omissa cura, in se animum oculosque converterem. Est enim eximiae pulchritudinis et dignum sane quod in bibliothecam tuam iampridem immigraret.... Atque ut totum breviter explicem, nunquam poeticum aliquod volumen formosius vidi. Graecanicae sordes [i.e., Byzantine corruptions] nusquam fere libro illi obfuerunt; sed comptus satis ac nitidus perstetit. Aurispa noster in hoc profecto amicissimi viri implevit munus, quod tanta illi cura fuit, ut volumen ipsum in tuas deveniret manus.'

II. Other MSS.

1. Besides L, at least 103¹ Sophoclean MSS. are extant; but only a small proportion of them is of any value for the criticism of the text. The most important collections are those of the Laurentian Library at Florence; the National Library at Paris; St Mark's at Venice; the Vatican; and the Ambrosian Library at Milan. In respect to contents, these MSS. stand as follows:—

(1) 8, besides L, contain the seven plays in their entirety. [These are, Lb and R at Florence: A and T at Paris: V³, cod. 470, and cod. 617 at Venice: and a MS. at Madrid, I. Q. 9 in the Escorial.]

(2) 4 contain seven plays, but are imperfect in one or more of them.

(3) 2 contain six plays (omitting *O. C.*).

(4) 3 contain five plays.

(5) 10 contain four plays.

(6) 37 contain the favourite triad, *Ajax*, *Electra*, *Oedipus Tyrannus*.

¹ The careful and valuable list of manuscripts given by Professor Lewis Campbell in his edition of Sophocles (vol. I. p. xvii) is, so far as I know, the fullest which has yet been published. It enumerates, in all, 108 MSS. Of these I eliminate four: viz., Vat. 104, the 12th century MS. of Demosthenes (included in the list, because Soph. *Ant.* 175—190 is quoted in Dem. or. 19, § 247); the MS., not identified, which is described by Brunck (*praef.* p. iii) as ‘bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram’: and ‘Liv. 1, 2,’ two MSS., not identified, which Joannes Livineius (John Lievens, of Antwerp, *ob.* 1599) collated at Rome with the Aldine text. (The readings of these so-called ‘codices Livineii’ are given in *Classical Journ.* xiv. p. 428.)

The list is possibly not exhaustive, though the MSS., if any, which it omits can scarcely be numerous or important. But at least it affords a basis for definite figures, which, even though they be merely approximate, conduce to clearness.

(7) 22 contain two plays. Of these, 18 have *Ai.*, *El.*: 1 has *Ai.*, *Ant.*: 2 have *El.*, *O. T.*: and 1 has *Ph.*, *Tr.*

(8) 11 contain a single play each. Of these, 8 have *Ai.*: 1 has *Ant.*: 1, *O. T.*: and 1, *El.*

(9) 6 are merely *γνωμολογίαι*, containing ‘sentences’ extracted from one or more of the plays.

2. The great mass of these MSS. date from the 14th or 15th century, those of the 15th being the more numerous. A few (probably not more than six) are of the 16th century.

The only MSS. (besides L) of a date earlier than the 14th century are the following:—Vat. a, no. 40 in the Vatican, of the late 12th or early 13th century: Parisinus A, of the 13th: Laur. T, of the 13th (1282 A.D.). Three others are doubtful between the late 13th and early 14th, viz., V, M, E. (These six are more particularly mentioned below, §§ 6—8.) Two MSS. which contain only ‘sentences’ are referred to the 12th century; viz. cod. 507 at Venice, and cod. Barocc. 143 in the Bodleian Library at Oxford.

3. The figure appended to each play in the following list denotes the number of MSS. in which it is wholly or partly preserved (the six MSS. which contain only ‘sentences’ being left out of account):—*Ajax*, 88: *Electra*, 82: *Oedipus Tyrannus*, 66: *Antigone*, 27: *Philoctetes*, 24: *Trachiniae*, 20: *Oedipus Coloneus*, 19¹.

The pre-eminent favour which the *Ajax* and the *Electra* seem to have enjoyed in Byzantine times probably dates from a still earlier age, and was connected with their frequent use in schools. Next in popularity came the *Oedipus Tyrannus*; as

¹ In compiling these figures, which represent at least approximately the comparative numbers of MSS. of the several plays, I have corrected a few unimportant oversights in Prof. Campbell’s generally accurate list. The Munich MS., Monacensis 313 (Campb. p. xx), contains not only *Ai.* but *El.* Of the two MSS. in the British Museum (*ib.* p. xxii), Harleianus 5743 contains not only *Phil.* but *Trach.*; and Harleianus 5744, not only *Ai.* but *El.* The Harleian *Trach.* and *El.* were collated by Porson with T. Johnson’s text (see Porson’s *Adversaria*, pp. 177 and 212).

is shown by the very large number of three-play mss. which combine it with the other two. In those mss. which contain all seven plays, the *Ajax*, *Electra*, and *Oedipus Tyrannus* usually¹ stand first, and are followed by the *Antigone*; while the order of the three remaining plays, *Trachiniae*, *Philoctetes*, *Oedipus Coloneus*, is less constant. In L the order is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *Trach.*, *Phil.*, *O. C.*. In Parisinus A it is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *O. C.*, *Trach.*, *Phil.*; and this is also the order in the Aldine *editio princeps*, as in the subsequent editions before that of T. Johnson (on which see p. xxxviii, n. 4).

4. Next in importance to L is Parisinus A, no. 2712 in the National Library at Paris, a vellum ms. of the thirteenth century. It is a volume of 162 leaves (or 324 pages), measuring about 11½ inches by 9. It contains:—(1) Six plays of Euripides, viz., *Hec.*, *Or.*, *Phoen.*, *Androm.*, *Med.*, *Hipp.* (2) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 59 to 107 inclusive. (3) Seven plays of Aristophanes, viz., *Plut.*, *Nub.*, *Ran.*, *Eq.*, *Av.*, *Ach.*, *Eccl.* (the last imperfect). The text on each page is in three columns, written continuously from left to right, so that verses 1, 2 and 3 of a play are the top lines in columns 1, 2 and 3 respectively, and verse 4 is the second line in the first column. Such economy of space (which completes Sophocles in 48 leaves, as against the 118 of L) demanded a free use of contractions, since the average width of each column is only about two inches. The contractions, however, though numerous, are regular, and the ms. is an easy one to read.

5. The ms. usually designated (after Dindorf) as Γ, but sometimes as G, now in the Biblioteca Laurenziana (2725), is a vellum codex written in 1282 A.D. It contains four plays, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Phil.*, and for these it is of considerable value. A new collation of it was made by Dr H. Hinck for Prof. A. Michaelis, who has used it in his edition (the third) of

¹ The Florentine R (see below, § 7), probably one of the latest mss., is a rare exception, the order in it being *Ai.*, *Tr.*, *Ph.*, *El.*, *Ant.*, *O. C.*, *O. T.*

Otto Jahn's *Electra* (1882). Its text, as a whole, does not exhibit a close affinity either to that of L or to that of A, but holds an intermediate position between them.

6. Among the other MSS., two principal groups may be distinguished, according to their nearer kinship with L or with A.

The L group includes:—

(1) Dindorf's Lb (Campbell's L²), cod. Laur. XXXI. 10 at Florence, a codex of the 14th century, containing the seven plays. This MS., as well as Γ, was fully collated by Dr Hinck for Prof. Michaelis, with the result of showing (a) that of all the known MSS. it is the most closely akin to L: and (b) that it is not a transcript from L; as is proved by the number and nature of the discrepancies, and also by the fact that Lb has the 'Dramatis Personae' of the *Electra*, which is wanting in L.

(2) M (as corrected), cod. G. 56 sup. in the Biblioteca Ambrosiana at Milan: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(3) M², *ibidem* L. 39: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(4) M⁵, *ibidem* E. 103: early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(5) Δ, cod. Laur. 2788 at Florence, of the 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) Palatinus, no. 40 in the Palatine Library at Heidelberg: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) K, cod. Parisin. 2886: 15th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Phil.*, *Trach.*

7. The A group includes:—

(1) Vat. a, cod. 40 in the Vatican Library. This MS. has been referred to the 12th century (in which case it would be older than A); it is at any rate not later than the middle of the 13th. It contains *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(2) E, cod. Parisin. 2884: late 13th or early 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(3) V, cod. 468 in the Bibl. Marciana at Venice: late 13th or early 14th cent.: the seven plays (*Tr.* and *O. C.* imperfect).

(4) V³, cod. 467 *ibidem*: 14th cent.; the seven plays.

(5) Θ, cod. Laur. 2817 at Florence: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(6) O, Bodl. Auct. F. 3. 25 at Oxford: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) R, cod. 34 in the Bibl. Riccardiana at Florence: usually referred to the 14th cent.; but to the 16th by P. N. Papageorgius (*Codex Laur. von Soph.*, etc., p. 406: Teubner, 1883). It contains the seven plays.

8. In addition to the two principal groups, marked by predominant kinship with L or with A, a third group is formed by the 'libri Tricliniani.' These are the mss. which exhibit a general agreement with T, a ms. of the fourteenth century, now no. 2711 in the National Library at Paris. T gives the text of Sophocles as revised by the foremost of the Byzantine textual critics, Demetrius Triclinius (*circ. 1300—1325 A.D.*). Triclinius, who seems to have worked with a manuscript decidedly inferior to L or A, made several true corrections; but he also inflicted considerable injury on the text by a too free use of conjecture, and especially by rash excisions or interpolations in the lyrics. The following mss. are among the 'Tricliniani':—

(1) B, cod. Parisin. 2787: 14th cent.; *O. T.*, *Tr.*, *Ph.*, *O. C.*

(2) Lc, xxxi. 1 in the Laurentian Library at Florence: 15th cent.; all the plays except *O. C.*

(3) Vat., cod. Pal. 287 in the Vatican Library: 14th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Tr.*, *Ph.*

(4) V², cod. 616 in the Bibl. Marciana at Venice: 15th cent. the seven plays (*O. C.*, *Ph.*, and *Tr.* imperfect).

(5) Farn., cod. II. F. 34 in the Bibl. Nazionale at Naples: early 15th cent.; the seven plays (*Ph.* imperfect).

(6) Dresd. a, D. 183 in the Royal Public Library at Dresden: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(7) Dresd. b, *ibidem* D. 181: 15th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

III. *Relation of L to the other MSS.*

1. It was at one time the belief of some eminent critics that L is the common archetype from which all the other extant mss. of Sophocles are derived. That theory has few, if any, adherents now; but the issues which it raises deserve attention. When, through Elmsley, L first became known, it was seen to be clearly better than the other mss., and yet not so much better as to make it inconceivable that they should have been copied from it. The view that the other mss. are all derivatives of L was maintained by Cobet in his treatise *De arte interpretandi* (1847); by W. Dindorf in the preface to his third edition of Sophocles (1860); and by Moriz Seyffert in the preface to his edition of the *Philoctetes* (1867). It was argued that all the greater corruptions of the text which are found in L are repeated in the other mss.; while, on the other hand, wherever some minor fault in L is amended by one or more of the other documents, the correction is always such as might have been made by a medieval scribe or grammarian, and never requires us to assume an archetype distinct from L.

2. In reply to that argument, the following considerations may be advanced.

(1) Verse 800 of the *Oedipus Tyrannus* (*καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἔξερω· τριπλῆς*) is absent from the text of L, but present in that of all the other mss. It has been added in the margin of L by a later hand, which, according to expert testimony, may probably be referred to the end of the thirteenth or the early part of the fourteenth century. If this judgment as to the age of the hand be accepted, it follows that Vat. a (late 12th or early 13th cent.), A, and Γ (13th), cannot have been copied from L: and the same proposition is at least highly probable as regards those mss. whose date is ambiguous between the end of the 13th and the early part of the 14th century.

But further arguments can be adduced, which apply to MSS. of a later date also.

(2) In *O. T.* 896, after the word $\chiορεύειν$, L adds in the same verse $\piονεῖν \& τοῖς θεοῖς$. A MS. in the Library of Trinity College, Cambridge (R. 3. 31, of the 14th or 15th cent.) preserves, in common with a few others, the original form of this gloss, $\piανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς$: while L's $\piονεῖν \& τοῖς θεοῖς$ appears in Pal., M, M², M⁵. It is very improbable that $\piανηγυρίζειν$ was restored from $\piονεῖν \&$ by medieval conjecture. The presumption is decidedly in favour of different archetypes.

(3) A similar remark applies to several instances in which L has a false reading, while in some other MS. or MSS. is found the clearly true one. The following are cases of this kind:—
Ai. 28 $\tauρέπει$ L: $\nuέμει$ A.—*Ai.* 61 $\phiόνου$ L: $\piόνου$ Vat. a, etc.
Ant. 386 $\epsilon\isilon\muέσον$ L: $\epsilon\isilon\deltaέον$ A.—*Ant.* 831 $\tauάκει$ L: $\tauέγγει$ A.—The false readings of L in these passages are not such as medieval criticism would have been apt to challenge; and the true readings point, not to medieval conjecture, but to a source distinct from L.

(4) Some MSS. contain errors, not found in L, which are presumably anterior to L in origin: as in *O. T.* 380 M, M⁵ and Pal. (all three generally akin to L) have $\tauυραννίς$, a mistake which occurs also in two $\gammaνωμολογίαι$ of the 12th century (Ven. 507, Bodl. 143). L has $\tauυραννί$.

(5) There are instances of divergence between L and other MSS. where either of the alternative readings is possible, and neither is likely to have been a conjectural emendation of the other: as in *O. T.* 229 L has $\alpha\sigmaφαλής$, while A and most other MSS. have $\alpha\betaλαβής$ ¹.

¹ The arguments against L being the common archetype are fully stated by Prof. Campbell, *Soph.* vol. I. pp. xxiv ff. (1879). Among other scholars who take the same side are J. H. Lipsius (*De Sophoclis emendandi praesidiis*, Leips., 1860): Anton. Seyfert (*Quaestiones criticae de codicibus Sophoclis recte aestimandis*, Halle, 1863): and N. Wecklein (*Ars Sophoclis emendandi*, pp. 2 ff., Wurzburg, 1869).

3. A complete genealogy of the extant mss. of Sophocles has not yet been constructed. That problem, if soluble at all with the existing data, would be at least a most intricate one; much of the reasoning must necessarily be hypothetical; and, under the special conditions of the case, the interest of the result would be chiefly genealogical,—the interest of unravelling what may be described as ties of cousinship complicated by intermarriage,—rather than practically important for the ascertainment of the ancient text. If, however, such a genealogy is not yet available, we can at least form a general idea of the place which our body of mss. collectively holds in the tradition.

First, then, it is evident that the text of our mss. must be, relatively to the text left by Sophocles, a very late one, derived from a time when an accurate knowledge of the lyric metres had been lost, and many lyric passages seriously corrupted; when, too, errors violating the ordinary rules of the iambic trimeter¹ could pass unnoticed; when breaches of classical syntax were tolerated; and when non-Attic or post-classical forms of words had been allowed to creep in. Now, it is probable that the Alexandrian texts of the dramatists were already in many respects corrupt. The mere fact that many corruptions are common to all our mss. would not, in itself, justify a presumption that their immediate ancestor was not a ms. of the Alexandrian age. But when it is observed that, besides such corruptions, our mss. contain so large a number of offences against the most elementary rules of classical metre and grammar,—glaring faults such as could not have escaped the notice of critics familiar with the ancient Greek language and literature,—then it appears certain that the ultimate archetype of all our mss. must have been separated from the Alexandrian age by several stages of transmission.

Further, it appears that in the twelfth century some mss. of Sophocles existed which differed in one respect from all of

¹ E.g., in *Ph.* 1322 L and Γ read ἐάν τε νονθετή τις εὐνοιάν σαι λέγων: and L, no less than A and the rest, abounds with errors of the same class.

ours. Verse 1167 of the *Antigone* (*ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ήγοῦμαι νεκρόν*) is absent from all the extant mss. of Sophocles, and is preserved for us only through quotation¹ by Athenaeus. But Eustathius, writing about 1160 A.D., had mss. of Sophocles which contained that verse, and which he calls, in contradistinction to the mss. which lacked it, *τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα*². If, however, the text of these latter had been in other respects decidedly superior to that of the extant mss., it is strange that no trace of such a better text should have been left in Byzantine or medieval literature. It is reasonable to suppose that the mss. to which Eustathius refers were not, on the whole, much better than our own, but merely represented a branch of descent in which verse 1167 of the *Antigone* had been preserved, while our mss. belong to a branch which happened to have lost it. A comparison of the Laurentian ms. with Parisinus A indicates, again, that the more immediate

¹ Athen. 7. 280 c, and 12. 547 c.

² *Ant.* 1165—1168:

τὰς γὰρ ήδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγώ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ήγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, κ.τ.λ.

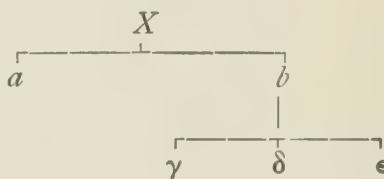
Eustathius (p. 957, 15—19), speaking of ancient interpolations or omissions in the Homeric text, adds:—*ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μένου γίνεται Όμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν, ἵνα τὸ Ζενοδότειον ὑποδειχθῇ* (i.e. ‘to illustrate the proceeding of Zenodotus’ in adding a verse), *προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ήδονὰς δταν προδῶσιν ἄνδρα (sic) οὐ τίθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἔξῆς· ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, οὐ τίθημ' ἐγώ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ήγοῦμαι νεκρόν.*

It is clear that the ἀντίγραφα to which he refers are mss. of Sophocles (not mss. of Athenaeus, whom he does not mention); and also that the words *μετὰ τό...ἔχουσι* mean that these mss. had verse 1167 in the text, and not merely in the margin.

So far as I am aware, the significance of this passage of Eustathius (noticed in my commentary on *Ant.* 1167) has not been pointed out before.

ancestor of L was distinct from that of A; and the Florentine Γ differs from both L and A in a manner which points to a third subordinate line of descent.

These facts lead to the following rudimentary stemma, in which an unknown archetype X , the ultimate source of all the known codices, is a ms. of some such age as 600—800 A.D., already containing errors of the cruder post-classical kind; a is the ancestor of the mss. noticed by Eustathius as preserving *Ant. 1167*; b is the ancestor of the extant mss.; γ , the nearer ancestor of L; δ , of A; and ϵ , of Γ .

It is possible that some one or more of the extant mss. may have come from b through a source or sources distinct from γ , δ , or ϵ ¹: that question must be left aside here. But at least we are on tolerably firm ground in thus far indicating (1) the general place of the extant mss., as a body, in the course of the tradition; and (2) the nature of the relationship between L, A, and Γ .

4. The superiority of L to the other mss. is limited by the fact that it shares with them all the greater defects of their common origin. But, nevertheless, that superiority is a clear and a pervading one, which is seen chiefly in three things.

¹ This may have been the case (*e.g.*) with Palatinus 40 at Heidelberg (14th century). With regard to those mss. which date from the 14th, 15th, or 16th century, some of them, at least, appear to be transcripts from the earlier extant mss. (chiefly from L or A); but seldom without more or less of mixture. That is, in most of such cases the transcriber must have used, not only the ms. which he mainly followed, but occasionally some other or others also. Certainly no extant ms. appears to be a transcript, without mixture, of L: even the scribe of Lb, which is most closely akin to L, must have used some secondary aid.

(1) L alone sometimes preserves the true reading; as *Ai.* 45 ἐξεπράξατ', instead of ἐξέπραξεν: or *ib.* 1137 καλῶς instead of κακῶς. (2) L alone sometimes preserves a trace of a true reading, though in its text this reading has been corrupted; as in *Ai.* 232 it preserves a trace of *ιππονώμασ*, though, like the other mss., it now has *ιππονόμουσ*. Such a trace may be only an accent; as in *Ph.* 945, where the true reading is ως ἄνδρ' ἔλων ἴσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, L has ως ἄνδρ' ἔλων μ' (sic) *ισχυρὸν* ἐκ βίας μ' ἄγει, while A and others have ως ἄνδρ' ἔλων μ' *ισχυρὸν* ἐκ βίας ἄγει. (3) Where L has a false reading, it sometimes exhibits the corruption in an earlier stage than that which appears in other mss.; as in *El.* 192, where ἀμφίσταμαι is right, the first hand in L wrote ἀφίσταμαι, while A and most mss. have ἐφίσταμαι. An adequate appreciation of L's merit, relatively to the other mss., is not to be gained from sporadic test-passages; it is the cumulative result of working minutely through the whole text.

5. The inferiority of the extant text of Sophocles to that which was current at the close of the Alexandrian age is perhaps not so great as the interval of time might naturally suggest. There are some grounds for thinking that more serious corruption of the Greek dramatic texts took place between 400 B.C. and *circ.* 200 A.D.,—especially in the earlier part of that period,—than has occurred in all the subsequent centuries. Two reasons, in particular, may be assigned for such a belief.

(1) It is known that in the first half of the fourth century B.C. the plays of Aeschylus, Sophocles and Euripides had already suffered much from errors or arbitrary changes due to actors. With a view to checking this process of deterioration, a standard text of the three great dramatists is said to have been drawn up at Athens, on the proposition of the orator Lycurgus, *circ.* 330 B.C.¹ There are numerous instances in which ancient

¹ The primary authority for this tradition is the Plutarchic *Bιοι τῶν δέκα ρητόρων*, p. 841 F: (Lycurgus νόμον εἰσήνεγκε) χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν

Greek commentators state, as from positive knowledge, that such or such an alteration in the text of a tragedy had been introduced by ‘the actors¹’.

(2) The interpolation of classical texts (*i.e.* the deliberate addition of new matter which was intended to pass as the work of the classical author) is a form of corruption which must be referred mainly to the period from *circ.* 300 to 400 A.D.². It

ποιητῶν Αἰσχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγγυώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις· οὐκ ἔξειναι γὰρ <ἄλλως> ὑποκρίνεσθαι. This probably means that the actors were required to read to the *γραμματέα* the text which they proposed to use, while he followed their reading in the standard text, and thus controlled any variations from it which they might make.

The tradition is confirmed by Galen (*c.* 160 A.D.), who states that Ptolemy Euergetes (247—222 B.C.) induced the Athenians to lend him ‘the books of Aeschylus, Sophocles and Euripides,’ in order that they might be copied at Alexandria; giving them security to the amount of 15 talents. Having received the ms., he caused a copy to be made in a handsome form, and sent this copy back to Athens, while he retained the original,—requesting them to keep the 15 talents (*Ιπποκράτους Ἐπιδημῶν Γ, ὑπέμνημα B*, vol. 17, pt. i. p. 607, ed. Kühn). This clearly implies a standard copy, recognised as having a unique value.

¹ Thus on Eur. *Med.* 909 f., *εἰκὸς γὰρ ὅργας θῆλυν ποιεῖσθαι γένος, | γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει,* the scholiast, defending the participle in the genitive, observes the actors found it a stumbling-block, and (not merely spoke, but) wrote *ἔμοῦ* instead of *πόσει*:—*οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἔμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ.* Again, in Eur. *Andr.* 6, where the genuine reading is *νῦν δ'*, *εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή,* there was another, making two verses: *νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνὴ | ἔμοι πέφυκεν ή γενήσεται ποτε.* Of the second verse, the scholiast says, *οἱ ὑποκριταὶ τὸν ἱαμβὸν προσέθηκαν.* See also the scholia on Eur. *Med.* 85, 228, 356, 379, *Phoen.* 264: and the *ὑπόθεσις* to the *Rhesus*.

² On the subject of ancient interpolation generally, see F. Blass in Iwan v. Müller's *Handbuch d. klass. Altertums-wissenschaft* (1892), pp. 256—267.—To give one instance out of many, it appears from the scholia on Pindar that in *Ol.* 2. 28 ff., *φιλεῖ | δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ | καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα,* the words *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* had been interpolated, at some early date, after *αἰεὶ*: the interpolation was detected (through the metre) by Aristophanes of Byzantium (*c.* 200 B.C.).

implies a kind of skill (however humble in degree) which became rarer as familiarity with the classical idiom and literature began to die out. The Byzantines were not, in all probability, responsible for many interpolations of this nature; the corruptions which they introduced were, as a rule, of another kind,—faults in grammar, or spelling, or else mere clerical errors. There is, indeed, another and cruder species of interpolation, when a gloss or marginal comment finds its way into the text (as, e.g., *πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς*, a gloss on *χορεύειν*, in *O.T.* 896): this may have been frequent enough in Byzantine times; but we are not speaking of that here. Now, there are several undoubted interpolations in the text of Sophocles, the character of which suggests that they are comparatively ancient. Such are, for example, the following:—(i) *Ai.* 841 f. *αὐτοσφαγὴ...δλοίατο.* (ii) *Phil.* 1365—1367 *οἱ τὸν ἀθλιον...ἔκριναν.* (iii) *Phil.* 1407, after *πελάζειν*, the words *σῆς πάτρας.* NE. *ἀλλ' εἰ δρᾶς τάδ' ὥσπερ αὐδᾶς.* (iv) *O.C.* 1747 *ναὶ ναὶ | ἔνυφημι καντός.* (v) *Tr.* 84 *ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἔξολωλότος.* Some of these interpolations were probably due to actors; but, whatever their source, they suggest that, if the ancient text of Sophocles did not escape this form of vitiation, some other kinds of corruption which it now exhibits may also be of ancient origin.

This general inference is strongly corroborated by the fact that the ancient scholia never throw any light on those passages in Sophocles which have been most darkened by corruption. The text which these scholia indicate is substantially that of the extant mss. In verse 4 of the *Antigone*, for example, *οὐτ' ἄτης ἄτερ* appears to be the only reading which was known to Didymus (*circ.* 30 B.C.). The significance of this negative testimony will be better apprehended when some account has been given of the scholia themselves.

IV. *Scholia.*

1. The scholia on Sophocles are of two classes, the old (*σχόλια παλαιά*), and the later (*νεώτερα*). The old scholia are based principally on comments by critics of the Alexandrian age, and represent materials ranging in date from the early part of the third century B.C. to the second century of the Christian era.

The later scholia consist chiefly of interpretations or comments by grammarians of the Byzantine age¹. Among the authors who contributed to them, three can be named. (1) Manuel Moschopulus, the author of a grammatical treatise (*Ἐρωτήματα γραμματικά*) on which Melanchthon afterwards based his Greek Grammar, and also of scholia on several Greek poets. (2) Thomas Magister, his contemporary, who compiled a glossary of ‘Attic nouns and verbs,’ and wrote scholia on the Greek dramatists². (3) Demetrius Triclinius, already mentioned above (p. xvii). All these three belong to the first quarter of the fourteenth century. The later scholia are now of little value, either for the textual criticism or for the interpretation of the poet. It is with the old scholia exclusively that we are concerned here.

2. The Laurentian ms. (L) is the only one which contains a full collection of old scholia on all the seven plays; though large excerpts from the comments on particular plays are found in other mss.

Four editions of these scholia have appeared. (1) The first was printed at Rome in 1518. The editor (who is not

¹ They are contained in vol. II. of Dindorf’s *Scholia in Soph.* (Oxford, 1852), pp. 145—382.

² Moschopulus and Thomas Magister are named in a Dresden ms. (D. 21 in the Royal Library), of the 14th century, where some of their scholia (chiefly those of Moschopulus) are given along with some by Triclinius: see Dindorf, *op. cit.*, pp. 404 ff.

named) was the Greek John Lascaris¹, an eminent scholar who had come to Rome, on the invitation of Leo X., about 1515, as head of a college for young Greeks, and director of a press for printing Greek books which the Pope had established on Monte Cavallo. The Laurentian ms. was then at Rome, in Leo's possession. (See below, p. xxxiv.) L's text of the scholia is not always correctly given; there is a good deal of conjectural emendation; and there are some omissions. (2) Brunck added the old scholia to his edition of Sophocles (Strasburg, 1786). He removed many of the faults which occurred in the text of Lascaris, but also admitted many interpolations from inferior mss. (3) Elmsley's edition of the scholia was published at Oxford in 1825, after his death in that year, by Gaisford. It is founded on a collation of L made by Elmsley at Florence in 1820. (4) The latest edition is that of P. N. Papageorgius (Leipsic, Teubner, 1888), based on a new and careful examination of L which he made in 1882. He has also collated the excerpts from the old scholia preserved in other mss.², and the printed texts before his own. The results are embodied in a critical apparatus. For critical purposes his edition supersedes the others.

3. Among the sources of the old scholia, probably the most important was the commentary (*ὑπόμνημα*) on Sophocles

¹ His epigram on Sophocles, in eight Greek elegiac couplets (quoted by Dindorf, *op. cit.*, *praef.* p. iii), is printed on the back of the title-page to the scholia, with the heading *Λασκάρεως εἰς Σοφοκλέα*. He died in 1535 at Rome, at the age (it is said) of ninety. His tomb is in the Church of S. Agata in Suburra, with an epitaph, written by himself, in two Greek elegiac couplets, expressing his gratitude for the welcome which he had found in Italy, and his sorrow for the enslavement of his own country to the Turks.

² viz.: (1) G (=Γ, on which see above, p. xv), cod. Laur. 2725, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ph.* (2) F, cod. Laur. xxviii. 25, *Ai.*, *El.*, *O. T.* to v. 1246. (3) H, cod. Laur. xxxii. 40, *Ai.*, *El.*, *O. T.* (4) I, a ms. in a library at Raudnitz in Austria, *Tr.*, *O. C.*, *Ph.*, *O. T.*, *Ant.* These mss., especially the last, confirm several corrections in the scholia made by Lascaris or Brunck. (See Papageorgius, *praefat.* pp. xi, xii.)

by the Alexandrian scholar Didymus, who flourished in the latter part of the first century B.C. Mentions of his name and references to his work are of frequent occurrence in the Sophocles-scholia¹. An indefatigable student, and a most prolific writer², Didymus was pre-eminently a collector and sifter of earlier Alexandrian criticism; as in his treatise on the recension of the Homeric text by Aristarchus. His work on the diction of Greek Tragedy, and a similar book for Comedy (*Τραγική, Κωμική λέξις*), were much used by later lexicographers. Three aspects of his work on Sophocles may be inferred from the scholia. He (1) obelized words or passages which he deemed spurious; or recorded a like verdict given by his predecessors³: (2) interpreted tragic words or phrases⁴: (3) illustrated points of grammar⁵. It is quite possible that his commentary may have dealt also with mythological or antiquarian matter; but there is no direct proof of this. It is certain that he had before him some other

¹ Didymus is named in the scholia on *Ai.* 408; *Ant.* 4, 45, 722; *O. C.* 155, 237, 463. His name is indicated by the abbreviation Δι prefixed in L to a schol. on *Ai.* 1225 (f. 14 b), and to a schol. on *El.* 28 (f. 17 a), in each case with χ (a mark to draw attention) written above. References to his commentary on Sophocles occur in schol. *El.* 451 (on ἀλιπαρῆ τρίχα: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ κ.τ.λ.), and schol. *El.* 488 (οὐτως ἐν τῷ ὑπομνήματι).

² Athenaeus (4, p. 139 c) states that his published writings (*συγγράμματα*) reached the apparently fabulous number of 3500, and that he was nicknamed βιβλιολάθας, as having lost count of his own productions. So Quint. 1. 8. 19: Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est ut, cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber qui eam continebat.

³ Schol. *O. C.* 237 οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὁ βελισθὲν εὑρομεν. Schol. *Ant.* 45 Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἔξης στίχον νενοθεῦσθαι.

⁴ Schol. *Ai.* 408 δίπαλτος...παντὶ σθένει ὡς Διδύμος.

⁵ Thus, as a comment on *Ai.* 1225 δῆλος δέ μούστι σκαιδν ἐκλύσων στήμα, L has in the margin, with Δι prefixed, καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι σημανῶν νέον (a fusion, through a slip of memory, of *Ai.* 326 with *Ant.* 242).

Alexandrian commentaries on Sophocles¹. The series of such writings went far back. In the scholium on v. 900 of the *Oedipus Coloneus* ‘Praxiphanes’ is said to have explained a phrase ‘best of all the commentators².’ Praxiphanes, who is mentioned among the earliest writers on grammar, and also in connection with criticism of the poets, lived *circ.* 300 B.C.³. The catena of comments on Sophocles which the Alexandrian critics possessed is thus carried back to the first generation after Aristotle. The inferior limit of date indicated in the old scholia is given by a reference (on *Oed. Col.* 195) to the grammarian Aelius Herodianus (*circ.* 160 A.D.)⁴. There seems to be no other mention of any writer who lived after the time of Didymus.

4. The general characteristics of the old scholia might be shortly described as follows. (1) They often supply information, from sources now lost, on antiquarian matters; thus on *El.* 445 the term *μασχαλίζω* is explained; on *O. C.* 1059 the Attic writer Istros (*circ.* 240 B.C.) is quoted as to the position of the deme Οἴη. (2) The citations of classical Greek literature cover a wide field, from Homer down to the time of Didymus, and are often valuable. (3) The interpretation of difficult or corrupt passages is seldom of any use. Even

¹ See schol. on *Ant.* 45 quoted above in note 3. Aristophanes of Byzantium is mentioned in the schol. on *Ai.* 746, but merely as recording that verse among *παροιμίαι*. Aristarchus is not mentioned in these scholia. (In schol. *O. C.* 1320 Ἀρισταρχος ὁ Τεγεάτης is the tragic poet of the fifth century B.C.: cp. Nauck *Trag. Fragm.* p. 728.)

² Schol. *O. C.* 900 (on *σπεύδειν ἀπὸ | βυτῆρος*): τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι κ.τ.λ.

³ A native of Mytilene, acc. to Clem. *Strom.* I. p. 309; of Rhodes, acc. to Strabo 14, p. 655. Clement (l. c.) calls him *πρῶτος γραμματικός*. He is mentioned, along with Aristarchus, by Proclus, as rejecting the *προσώμιον* to Hes. *Op. et Dies* (vv. 1—10); he is there called ὁ Θεοφράστου μαθητής (Gaisford *Poet. Gr. Min.* vol. III. p. 3). He wrote a treatise *περὶ ποιητῶν* (Diog. Laert. 3. 8).

⁴ Schol. *O. C.* 195 οὗτος Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε' τῆς καθόλου (i.e. in book 5 of his grammatical work ἡ καθόλου προσῳδία).

when the scholiast gives an intelligible paraphrase of a passage which in our MSS. has been corrupted, it is not safe to infer that he had a different and sounder text before him. In such cases the scholiasts were often content to give what they conceived to be the general sense. (4) Distinct, and even incompatible, interpretations, proceeding from different authors, are sometimes pieced together in the same scholium¹.

5. The text of Sophocles which the old scholia presuppose, so far as they enable us to test it, is very little better than our own. They never help in the desperately corrupted passages. On the other hand, they sometimes supply minor corrections.

The following are examples of true readings preserved, or indicated, by the old scholia.

(i) *O. C.* 1248 ἐννυχιᾶν, restored by Lachmann for ννχιᾶν, is hinted by the schol. (λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια κ.τ.λ.).

(ii) *O. C.* 1454 f. ὁρᾶ ὁρᾶ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα | τάδε πήματ' αὖθις αὔξων ἄνω vulg. Here Hartung corrected ἐπεὶ to στρέφων, and Canter τάδε πήματ' to τὰ δὲ παρ' ἡμαρ, from the schol., δρᾶται δὲ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

(iii) *Ant.* 40 ἦ θάπτουσα MSS. The schol. first tries to explain this, and then mentions the true reading, ἦ φάπτουσα.

(iv) *Ant.* 117 φονίασιν MSS.: φονώσασιν was restored by Bothe and Boeckh from the schol., ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις.

(v) *Ant.* 235 δεδραγμένος is confirmed by the schol.'s paraphrase (ἀντειλημμένος) as against πεπραγμένος or πεφραγμένος.

(vi) *Ant.* 339 f. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (further corrupted in other MSS.): γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων schol.

¹ Thus on *λεύκιππος* in *El.* 706 the scholium is, as it were, a short dialogue between a commentator who takes the word as a proper name, and another who takes it as an epithet:—ἔμοι δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἀτοπον ἐπίθετον εἶναι. ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον κ.τ.λ.

(vii) *El.* 272 αὐτοφόντην MSS.: γρ. αὐτοέντην schol. in L (the probably true reading).

(viii) *El.* 445: κάρα (the true reading) is confirmed by the words of the schol., τῇ ἑαυτῶν κεφαλῆ: most MSS. have κάρα.

(ix) *El.* 1281 ἀν is preserved in the lemma of the schol., while ἀν is in L and most MSS.

(x) *Tr.* 398 νέμεις MSS.: but the true reading, νεμεῖς, is indicated by the schol. on 399 (διηγήσομαι).

(xi) *Tr.* 602 τόνδε γ' εὐϋφῆ MSS. Here τίνδε ταναϋφῆ was restored by Wunder, from the schol., γρ. ἀϋφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοϋφῆ.

(xii) *Ph.* 538 τάδε MSS. (an error due to τάδε in 537): γρ. κακά schol.

(xiii) *Ph.* 954 αὖθις θανοῦμαι MSS.: γρ. αὐτανοῦμαι schol.

(xiv) *Ph.* 1461 γλύκιον MSS.: Λύκιον schol.

V. *The printed text from 1502 to 1823 A.D.*

I. The first edition of Sophocles was published at Venice by Aldo Manuzio¹, the founder of the Aldine press, in 1502, the same year in which he produced the first editions of Herodotus and Thucydides. Twenty-six years had then passed since the earliest printed Greek book, the Greek grammar ('Erotemata') of Constantine Lascaris, had come from the press at Milan. During that interval several Greek classics had appeared in type, including, among the poets, Homer, Theocritus, and the greater part of Aristophanes².

¹ Teobaldo Manucci, who Latinized his name into Aldus Manutius, has been more generally known by the Italianized form of the latter.

² The principal Greek classics printed before 1502 had appeared in the following order. I. *Poets.* Theocritus, with Hesiod's *Works and Days*: Milan, 1481.—Homer (edited by Demetrius Chalcondylas, published by Alropa): Florence, 1488.—Hesiod (all): Ald., Venice, 1495.—Euripides, *Med.*, *Hipp.*, *Alc.*, *Andr.*: Florence, 1496.—Aristophanes (except *Lys.* and

Of the three tragic dramatists, Sophocles was the first to be printed as a whole. Four plays of Euripides (the *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, and *Andromache*) had, indeed, been published at Florence in 1496; but the Aldine Euripides (containing all his extant plays except the *Electra*, which was first printed in 1545) did not appear till 1503. The Aldine *editio princeps* of Aeschylus was brought out, three years after Aldo's death, by his brothers the Asolani, in 1518.

The Sophocles is dedicated by Aldo, in a short Latin epistle, to John Lascaris, who had gained a high reputation as a Greek scholar, first in Florence, and since 1495 in Paris also. He was an honorary member of the 'New Academy' (Neacademia), a circle of scholarly friends which Aldo had formed in 1500 for the promotion of classical studies, and especially for the editing of the Greek classics. Aldo's dedicatory letter describes how the members of this society were sitting round a winter fire at Venice, when mention was made of their absent colleague¹. A young man named Marco Musurus (destined to become eminent as a Hellenist), a pupil and ardent admirer of Lascaris, told how he had met him at Milan and Pavia in the past summer, and had heard him speak in warm praise of Aldo's labours for the insurance of the Greek masterpieces against oblivion. 'Wherefore' (says Aldo), 'having just had the seven tragedies of Sophocles printed, I wished them to go forth from our Neacademia under your name, and to send them to you as a token of my great affection.'

The Aldine text of Sophocles appears to be based principally on a MS. of the fourteenth century, V³, no. 467 in the

Thesm.): Ald., 1498.—Aratus: Ald., 1499.—Callimachus: Florence, 1500 (or earlier?).—II. Prose-writers. Isocrates: Milan, 1493. Aristotle, in 5 vols.: Ald., 1495—1498.

¹ It was not till the following year (1503) that John Lascaris came to Venice as the ambassador of Louis XII.; who sent him thither on a second mission in 1505.

Library of St Mark at Venice. This ms. is, as was mentioned above (p. xvi), one of those which show a near kinship with Parisinus A. Where L and A differ, the Aldine usually agrees with A¹. This, however, is not always the case; and it is probable that those who prepared the Aldine text may have consulted, besides V³, some other ms. or mss. more nearly akin to L. But it may be considered as almost certain that L itself, although it had then been in Italy for nearly eighty years, was not used. If it had been so used, the lettered Greeks whom Aldo had about him would have seen that it was older than the other mss., even if they had not fully appreciated its quality; and its age must have enforced a far greater respect for its readings. Further, the order of the plays in the Aldine agrees with that in V³ and A, but differs from the order in L (see above, p. xv).

Such facts as can be gleaned concerning the history of the Laurentian manuscript between 1424 and 1523 tend to confirm this inference. Its first Italian possessor, Niccolo de' Niccoli, at his death in 1437, left his 800 mss. to a body of trustees, chief among whom was Cosimo de' Medici the Elder². Cosimo placed about one half of these mss. in the new library (built at his own cost) of the Dominican convent of San Marco at Florence, which was ready to receive them in 1441: most of the remainder he kept for his own collection. After the expulsion of his great-grandson, Pietro de' Medici, in 1494, the Medicean collections of mss. were acquired by the Republic of Florence, and then sold to the Dominicans of San Marco. The Dominicans, whose convent had been the head-quarters of Savonarola, were deprived of their valuable mss. in the troubles of 1498, but recovered them in 1500; and presently

¹ For a normal example, see *Trach.* 238 ff., where the readings vary thus:—238 τέλη L, τελεῖ A: 240 εὐχαῖς L, εὐκταῖ A: 243 ξυμφορᾶι L, ξυμφορᾶ A. In all three instances, the reading of L is that which predominates in other mss.; but in all three the Aldine agrees with A.

² Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, I. p. 404.

sold them to Cardinal Giovanni de' Medici (afterwards Leo X., 1513—1521), who placed them in his palace at Rome. Giuglio de' Medici, after becoming Pope as Clement VII. in 1523, restored these treasures of his family to their old home at Florence, and founded the present building of the Laurentian library to receive them. That building was unfinished at his death in 1534; but, after an interval of neglect, was completed under Cosimo de' Medici I., Grand Duke of Tuscany, who finally opened the Laurentian Library in 1571¹. The first trace of the Laurentian ms. being used for the text of Sophocles occurs, as we shall see presently, in the second Juntine edition of 1547. By that time it must have become easily accessible to scholars at Florence; but for Aldo and his fellow-workers at Venice, in or shortly before 1502, it can scarcely have been available².

Though by no means free from misprints³, the Aldine edition is on the whole printed with a correctness which is praiseworthy, considering that the book belongs to the infancy of Greek printing, that the text was set up from manuscript, and that the work of the Aldine press must have been fairly rapid,—producing, as it did, upwards of thirty *editiones principes* of Greek classics between 1494 and 1515. General accuracy was, no doubt, assisted by Aldo's preference for Greek compositors, and by the aid which scholars gave in proof-reading.

¹ On the history of that library generally, see Anziani, *Della biblioteca Mediceo-Laurenziana in Firenze* (Florence, 1872).

² It has been suggested (*British Critic*, April, 1827, p. 301) that Aldo probably used L, because, in his dedicatory letter to Lascaris, he promises that *scholia* on Sophocles shall soon follow (οὕπω μὲν ἐτυπώθη· τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώζοντος ὅσον οὐκ ἤδη). L contains, indeed, the only full collection of old *scholia* on all the plays; but many other MSS. contain some *scholia*, old or new. There is nothing to show (1) that Aldo referred to L's *scholia*—which were first printed at Rome, where the ms. then was, in 1518: or (2) that he then had access to L.

³ A curious instance is the Aldine error in *Ant.* 255, οὐδὲν (instead of δὲ μὲν) γὰρ ἡφάνιστο, which does not seem to occur in any MS.

The faults of the Aldine text in some matters of spelling, grammar, or metre are only such as were inevitable at that period. In all else it represents the best scholarship of its age, and is a creditable as well as a beautiful piece of work.

2. An edition published at Paris in 1529 by Simon Colinaeus varies scarcely at all from the Aldine, save in the correction of some misprints¹. After the Aldine, the next edition which is of any interest for the history of the text is the second Juntine of 1547. The preface, by Bernard Junta, claims that it is an improvement on his first edition, of 1522; which had been, indeed, little more than a slightly modified reproduction of the Aldine, with some scholia added². Junta especially notes that 'some changes have been made' in the *Oedipus Tyrannus*, *Oedipus Coloneus*, and *Trachiniae*. 'A learned man' (not named) had collated certain mss. at Florence, 'mirae vetustatis et fidei exemplaria,' in those three plays. This person was the eminent scholar Petrus Victorius (Pietro Vettori, 1499—1584), then Professor of Greek and Latin Rhetoric at Florence, best known at the present day by his labours on Cicero. The phrase 'mirae vetustatis' clearly points to the codex Laurentianus, which was then once more at Florence, having been sent back from Rome by Clement VII. And the text of the second Juntine edition affords proof that L had, in fact, been consulted, though the use made of it seems to have been slight, and had certainly been unfortunate. That edition contains the following errors in the text, from which the first Juntine had been exempt; (1) in *O. C.* 138 the interpolation of ὅπαν after ἐκεῖνος: (2) *ib.* 327 δύσμοιρ' for δύσμορ': (3) *ib.* 366 σημαίνοντος' for σημανοῦστος'.

¹ Elmsley remarks (*praef. ad Oed. Tyr.* p. v) that the edition of Colinaeus derives its chief value from four leaves at the end (omitted in some copies), which give several vv. ll. in *Ai.*, *El.*, and *O. T.*, with the notice: *Haec ad fidem veteris exemplaris reposuimus*. This edition is, however, often cited.

² An edition by Peter Brubachius, based on the first Juntine, appeared at Frankfort in 1544, and was reprinted there in 1550, 1555, and 1567.

L has all these three errors, and shares the first of them with only a very few other mss. It is singular that, after having lain idle in Italy for a century and a quarter, L should have been used, probably for the first time, with such a result. Nearly three centuries were to elapse before it was again called into council.

3. A turning-point in the fortunes of the text was now at hand. In 1553 an edition of Sophocles was brought out at Paris by Adrianus Turnebus¹ (1512—1565), who combined the office of Regius Professor of Greek with that of King's printer; a man who at that time was the chief ornament of philology in France, and for whom, both as a scholar and as a man, Montaigne expresses the warmest admiration². Turnebus had received from a friend a ms. of Sophocles which exhibited the recension of Triclinius, and contained his scholia. This was unquestionably the fourteenth century ms. T, now no. 2711 in the National Library at Paris³. In the Greek preface to his

¹ Adrien Turnèbe, of an ancient family in Normandy. Hallam (*Literature of Europe*, vol. II. p. 5) calls him *Tournebœuf*, adding that, ‘as some have said,’ he came of a Scottish family named Turnbull. This seems to have been the patriotic hypothesis of T. Dempster (*ob. 1625*), and G. Mackenzie (*Characters of the most eminent writers of the Scots Nation, 1708*): see the art. ‘Turnèbe’ in the *Biographie Générale* (1886). He wrote his name, in Greek, Τούρνεβος: but his friend and colleague Jean Mercier, in an epitaph on him, makes the *e* long: *Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus.* (*La France Protestante*, vol. IX. p. 435.)

² ‘Adrianus Turnebus,’ says Montaigne (his junior by twenty-one years), ‘knew more, and knew it better, than any man of his century, or for ages past’ (*Essais* I. II. ch. xvii). There was no pedantry about him; his ‘quick understanding and sound judgment’ were equally remarkable, whether he was discussing literary questions, or ‘war and affairs of state’ (*ibid.* I. I. ch. xxiv). He feels that he cannot give higher praise to Justus Lipsius (‘the most learned man left to us’), than by saying that he is ‘akin to my Turnebus’ (then dead: *ibid.* II. ch. xii).

³ See above, p. xvii. Brunck, indeed, thought that the ms. used by Turnebus was distinct from T, and inferior to it (*praef.* p. iii). But no ms., other than T, is known to contain a Triclinian apparatus so complete

edition, Turnebus describes this MS. as ‘a volume to which the indications and descriptions of metre by Demetrius Triclinius, his interpretations (in the scholia) and his corrections, impart a signal accuracy, symmetry and elegance¹.’ Thus captivated by the Byzantine critic, whose work he evidently regarded as shedding a flood of light on the Attic poet, Turnebus made this manuscript the foundation of his Sophocles. His edition was long and widely influential,—not so much, indeed, directly, as through the immediately succeeding editions which copied it; and so it came about that the Triclinian text remained, in all essentials, the dominant one for more than two centuries, until a new era was opened by Brunck.

4. Fifteen years later, in 1568, another edition of Sophocles was published in Paris by Henricus Stephanus (Henri Estienne), the author of the *Thesaurus Graecae Linguae* (1528—1598). He had been a pupil of Turnebus, for whom in the preface he expresses veneration, and he takes his master’s edition as his basis; but he claims to have amended the text in many places, and to have separated the genuine scholia of Triclinius from others which had been mixed with them. He appends the Latin translation and commentary of Camerarius² (Joachim Kammermeister, 1500—1574). Stephanus made no fresh use of MSS.; but he appears to have compared the text of Turnebus with the Aldine, and with that of Colinaeus.

5. Wilhem Canter (1541—1575), a scholar who deserves to be remembered as one of the earliest who aimed at a method

as that described by Turnebus (see next note). The MS. of Turnebus was identified with T by Elmsley, tentatively in *praef. ad O. T. p. v*, but confidently in the later *praef. ad O. C. p. iii*.

¹ βιβλίον...Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου σημειώσει στιχογραφίαις ἐξηγήσεσι διορθώσεσιν εἰς εύρυθμον καὶ ἐμμελὲς εὖ μάλα διηκριθωμένον.

² The edition of Camerarius was first published at Haguenau (Haganoae) in Bavaria in 1534, with notes on three plays only, *O. T.*, *O. C.*, *Ant.* His commentary on the other four plays appeared first in his edition published at Basle in 1556.

in textual criticism¹, left an edition of Sophocles which, after his early death, was published at Antwerp in 1579. As Stephanus had built on the work of Turnebus, so Canter, in turn, followed Stephanus, whose text he but slightly modified. He added a few pages of notes; and also claimed (though without much reason) to have improved the arrangement of the lyrics. Brunck, writing in 1786, mentions Canter's text as that which was then generally current 'in all the editions commonly used by teachers, young students, and men of letters²'.

6. The long interval between the work of Turnebus and that of Brunck (1553—1786) produced, indeed, no edition of Sophocles which essentially altered the Triclinian basis adopted by Turnebus. The texts in common use were taken either from that of Turnebus, or (more frequently) from the modified reproduction of it by Stephanus³ or Canter. The edition by Thomas Johnson⁴, so popular in the last century, forms no

¹ His *Syntagma de ratione emendandi Graecos auctores* is reprinted in Samuel Jebb's edition of Aristides, vol. II. (Oxon. 1730). Canter also illustrated his method in a volume of *Novae Lectiones*.

² *Praef.* p. ii: 'Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae.' The statement appears to need qualification. The text of Stephanus, and that of Thomas Johnson, were also much in use.

³ Thus the anonymous London text of 1747 (12mo) reproduced Stephanus even to his misprints: see Elmsley, *praef. O. T.* p. vi (where, however, the date is given, by an oversight, as 1746).—The London ed. (also anonymous) of 1722 was edited by Michael Mattaire, a well-known scholar of the day (see *British Critic*, April, 1827, p. 313), and occasionally supplies a true correction (as *τὰ* for *τε* in *O. C.* 617).

⁴ Johnson's edition appeared in three volumes, published at intervals: vol. I. (*Ai., El.*), Oxford, 1705: vol. II. (*Ant., Tr.*), Oxf., 1708: vol. III. (*O. T., Ph., O. C.*), London, 1746 (the year of his death). Meanwhile the notes, Latin version, and scholia contained in his first two vols. had been reprinted at Glasgow (by Foulis) in 1745. His whole work was reprinted in London in 1758 and 1774.

Thomas Johnson appears to have been a capable scholar, diligent and careful. His life was an unfortunate one, and he died in great poverty.

exception to this rule. Johnson used, indeed, a new collation of four MSS. in the Bodleian Library; but these contained only the *Ajax*, *Electra*, and *Oed. Tyr.*, and his new variants are confined to those three plays: nor even in those three did he alter the general complexion of the text. His book, however, was well received, containing, as it did, his Latin version and notes, with some hitherto unpublished scholia. The seventeenth century had been almost entirely sterile in respect to Sophocles, and at its close scholars were ready to welcome a new editor. Both at home and abroad Johnson's work was much in vogue during the greater part of the eighteenth century.

7. But Johnson did no more than Stephanus or Canter to break the textual tradition dating from 1553. Such persistence of that tradition might seem hardly compatible with the progress which had been made in Greek studies; but it is not really difficult to explain. The work of amending texts by conjecture, in which Bentley was so great a pioneer, had occupied several generations of scholars before criticism attained to sound methods of forming a text by the careful collation of manuscripts. The last-mentioned task was, indeed, a difficult or impossible one for most men of letters, until the nineteenth century brought increased facilities for cheap and rapid travelling. Inadequate attention to the diplomatic side of criticism was the weakness even of the Porsonian school, and caused that temporary reaction against it which has now yielded, in the light of a more comprehensive view, to a perception of the true place and value of conjecture. It is therefore no paradox, but merely an illustration of the historical order in which the elements of textual criticism have been developed, that the eighteenth-century critics abounded in labours on Sophocles, and yet all the while acquiesced in a text which preferred the recension of Triclinius to the evidence of the best existing documents.

8. Joseph Scaliger (1540—1609) is one of the earlier

scholars who contributed some emendations¹; another is Auratus². But the text owes a larger debt in this respect to the critics of the eighteenth century. Prominent among those who came before Brunck is J. J. Reiske³ (1716—1774). The representatives of England include Richard Bentley (1662—1742)⁴; Richard Dawes (1708—1766), whose *Miscellanea Critica* appeared in 1745; Samuel Musgrave (1732—1780⁵), a physician, whose labours on Euripides had won him much repute, and whose notes on Sophocles, purchased after his death by the University of Oxford, were afterwards embodied in the edition which bears his name (Oxford, 1800)⁶; John Burton (1696—1771), known also as a theologian, who in 1758 published a *Πενταλογία, sive tragoediarum Graecarum Delectus*;

¹ Scaliger's conjectures are given by John Burton in his *Πενταλογία* (1758). They seem to have been found in the margin of a copy of the edition of Sophocles by Stephanus, as Elmsley infers from Burton's notes on *O. C.* 2 and 728.

² Auratus (Jean Dorat) became in 1560 Professor of Greek in the Royal College at Paris, but held his chair only for a short time. He died in 1588.—Lambinus (1516—1572) and Casaubon (1559—1614) might be added to the list of sixteenth century critics who occasionally touched the text of Sophocles; though with less felicity than is sometimes shown by Scaliger and Auratus.

³ *Animadversiones ad Sophoclem* (Leipsic, 1743?).—L. C. Valckenaer (1716—1774) published nothing specially on Sophocles; but he contributed some conjectures on particular passages, made incidentally in his edition of the *Phoenissae* and in other writings.

⁴ Bentley's notes on Sophocles, which are few and brief, were written in the margin of his copy of the edition of Stephanus (1568), and were first published by Maltby in his ed. of Morell's *Thesaurus*. They are reprinted in the *Classical Journal*, xiii. pp. 244—248.

⁵ I accept the date 1780 for Musgrave's death from the article on him in the *Dict. of National Biography*; but it is to be observed that Elmsley gives 1782 (*O. C.*, *praef.* p. vi, 1823).

⁶ At the time of his death his work on Sophocles was unfinished, but he had sent one sheet of his edition to press. The text which he proposed to use as his basis was Thomas Johnson's.

Thomas Tyrwhitt (1730—1786), author of *Coniecturae in Aeschylum, Euripidem et Aristophanem* (first published in 1822), who sent his notes on Sophocles to Brunck; Jonathan Toup (1713—1785), the author of the *Emendationes in Suidam* (1760—1767); Benjamin Heath (1704—1766), whose *Notae sive Lectiones* on the Greek tragic poets appeared in 1762; and Zachariah Mudge, both Hebraist and Hellenist, the friend of Joshua Reynolds, Samuel Johnson, and Burke, who communicated his notes to Heath. Among these a special meed of praise is due to Benjamin Heath, a critic of fine insight and delicate taste. All his work is of a high quality; and some of his work, on Aeschylus in particular, has not been surpassed¹.

9. An edition of Sophocles commenced by J. Capperonnier, Regius Professor of Greek and Royal Librarian at Paris, was completed, after his death in 1777, by J. F. Vauvilliers (1737—1801), his successor in his chair, and published at Paris in 1781. Vauvilliers made some emendations: in regard to the text as a whole, he merely followed the tradition dating from Turnebus. The Royal Librarian (he says) had promised to lend him some MSS. of Sophocles; but meanwhile Brunck had ‘carried them all off to Strasburg,—on the strength (as Vauvilliers supposes) of an order from Louis XVI. It is interesting to find him acknowledging obligations to Samuel Musgrave².

¹ Gilbert Wakefield (*Memoirs*, II. p. 439) justly demurred to Hermann’s disparagement of Heath in his *Observationes Criticae* (on Aesch. and Eur., p. 59); but Hermann was only twenty-six when he published those remarks (in 1798). In his youth he was scarcely less severe on Porson. Heath’s work was done with the advantage of leisure, but under the drawback of continual ill health. In 1762, the year in which his book appeared, he received the honorary degree of D.C.L. from the University of Oxford.

² Musgrave had been much in Paris, especially in the years 1763 and 1764, and was well known to the leading scholars there. Mr Blaydes has referred (*Sophocles*, vol. I. p. xlvi) to ‘the very striking agreement’ between several conjectures proposed by Musgrave (first published in 1800, but

10. Brunck's first edition of Sophocles appeared at Strasburg, in two quarto volumes, in 1786. He observes that eighteenth-century editors had hitherto done nothing to improve the text as a whole. Valckenaer, he says, was the only scholar of the age who could have produced a worthy edition, but other studies¹ had drawn him away from Sophocles before his death in 1785. He then briefly recalls the history of the text. The Aldine edition, founded on good MSS., was far better than its successors. Turnebus had forsaken it for the Triclinian recension, and had been followed by Stephanus and Canter. Brunck announces that he has reverted to the Aldine as the basis of his work. '*Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum solicitus.*' Where he has departed from the Aldine text, he has usually relied, he says, on manuscripts; but he has also admitted some conjectures. Brunck's principal ms. was Parisinus A. He made no use of the codex Laurentianus, or of any ms. nearly akin to it².

11. The period from 1786 to 1823 is one in which the work done on Sophocles bears the impress of Brunck's leading principle, that the Aldine text (in general agreement with Parisinus A) is to be preferred to the Triclinian. To this period belong the editions of Sophocles by J. F. Martin³,

made before 1780) and those of Brunck. It seems very probable, as Mr Blaydes suggests, that some of Musgrave's unpublished notes had been communicated to Brunck, perhaps by Thomas Tyrwhitt, whose own contributions are warmly acknowledged in Brunck's preface (p. iv).

¹ After his editions of the *Phoenissae* (1755) and *Hippolytus* (1768), Valckenaer had been engaged on the bucolic and didactic poets, the fragments of Callimachus, etc.

² Besides A, Brunck used seven other MSS., viz., Parisin. B, C, D, E, T; the codex Augustanus, a ms. at Augsburg of the 14th cent., containing *Ai.*, *Ant.*, *O. T.*, and *El.*; and a ms. in his own possession, which is described by him as 'bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.'

³ Halle, 1790; 2nd ed., 1813; 3rd, 1822.

C. G. A. Erfurdt¹, F. H. Bothe², and G. H. Schaefer³. Contributions to the criticism of the poet were made by Richard Porson (1759—1808), and Peter Paul Dobree (1782—1825), in their respective *Adversaria*; by C. A. Lobeck (1781—1860), in his commentary on the *Ajax* (1st ed., 1809); by L. Doederlein (1791—1863) in some of his earlier writings⁴; and by J. Reisig in two volumes of notes on the *Oedipus Coloneus* (Jena, 1822—3).

12. It was reserved for Peter Elmsley to confer upon the study of Sophocles the most signal benefit which it had received since the time of Aldo, by at last rescuing the codex Laurentianus from the neglect and obscurity in which so many generations of scholars had suffered it to remain. Having collated that manuscript at Florence in 1820⁵, he had recognised its pre-eminence among all the codices of Sophocles, alike in age and in quality: ‘*sive antiquitatem spectes, sive bonitatem, primus est.*’ In his edition of the *Oedipus Coloneus* (1823), the Laurentian ms. obtained, for the first time, its rightful place. After his death in 1825, his collations of L in the seven plays and scholia passed into the possession of the Clarendon Press,

¹ The six volumes published in Erfurdt's lifetime appeared at Leipsic as follows: I. *Trach.* 1802; II. *El.* 1803; III. *Phil.* 1805; IV. *Ant.* 1806; V. *Oed. Tyr.* 1809; VI. *Ai.* 1811. After Erfurdt's death, vol. VII. (*O. C.*) was edited by Heller and Doederlein, and published in 1825.

Hermann, who from the first had greatly helped the work, re-edited it in a new form (12mo), adding notes of his own, while he omitted some of Erfurdt's old material. The latest issue of this Erfurdt-Hermann Sophocles began with a third edition of the *Antigone* in 1830.

² Bothe's work was first published at Leipsic in 1806, and exhibited a temerity which Elmsley censured (*praef. O. T.* p. vi). A revised and improved edition of it appeared in 1826.

³ Schaefer's edition, published at Leipsic in 1810, was reprinted in 1873.

⁴ *Observationes crit. in Soph. Oedip. Colon.* (in *Acta philologorum Monacens.*, vol. I. pp. 27—70), 1812, etc.

⁵ The date is given by Gaisford in his preface to the *Schol. Soph.* (1825).

and were used for an edition published at Oxford (doubtless under the supervision of Gaisford) in 1826, with the title, *Sophoclis Tragoediae septem, ad optimorum exemplarum ac praecipue codicis vetustissimi Florentini emendatae*¹. Thence-forward the unique value of L was recognised by all editors and critics. One of the earlier testimonies to it may be seen in Hermann's preface to the third edition of the Erfurdt-Hermann *Antigone* (1830). He refers to the new aids which had been supplied, since the date of the last edition (1823), by Elmsley's work, and especially by his collation of the Laurentianus, which is styled *optimus et antiquissimus*.

The aim of this sketch has been to trace the four successive phases which may be discerned in the history of the printed Sophocles. (1) The Aldine *editio princeps* provided a fairly good text, generally resembling that of Parisinus A, which prevailed from 1502 to 1553. (2) The edition of Turnebus then brought in a text based on the recension of Triclinius, which practically held the field until 1786. (3) In 1786, Brunck restored a text founded upon the Aldine, and upon a new collation of mss., among which Parisinus A was the chief. (4) Thirty-seven years later, Elmsley, in his *Oedipus Coloneus*, showed that the codex Laurentianus is far the best, as it is the oldest, of the extant mss. This fundamental fact has been the basis common to all subsequent labours on the text. The work of Elmsley, alike for quality and for result, deserves to be held in even higher estimation than it commonly enjoys at the present day. It opens a new period, and marks the date from which the modern criticism of Sophocles begins.

R. C. JEBB.

CAMBRIDGE, September, 1897.

¹ The mss. of which the readings are given from Elmsley's collations are L, Lb, Lc, R, Farn., Vat.; on which (except Lc) see above, pp. xvi f. Lc (xxxii. 1 in the Laurentian Library) is probably of the 15th century, and contains all the plays except *O. C.*

NOTE.

The text printed in this volume is that of my large edition, with only the following deviations: in *El.* 480 θάρσος for θράσος; *ib.* 999 εὐτυχῆς for εὐτυχεῖ: in *Ph.* 1254 ἔστω (with the MSS.), for ἔτω: in *Tr.* 90 μὴ for μὴ οὐ: in *Tr.* 911 τῆς ἐπ' ἄλλοις for τὰς ἀπαιδας. The last-named correction (proposed in my edition of 1892) has recently been adopted by Professor Tyrrell in his text (1897).

The scope of the critical annotation has been strictly limited by the purpose of the book, which is intended to meet the ordinary requirements of students. I have aimed at brevity, as well as simplicity and clearness; but have endeavoured not to omit any essential point.

L denotes the Laurentian MS.

L¹ denotes what was written by the first hand in that MS., as distinguished from a correction made by some other hand; **L^s**, a correction made by the first reviser and scholiast (S); **L^c**, a correction by any later hand.

r denotes one or more of the MSS. other than L. This symbol is used when a more particular statement is unnecessary.

The word *vulgo* ('vulg.') after a reading denotes the prevalence of that reading in the manuscripts, not necessarily in the editions.

Corrections due to the editor are indicated by 'J.'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ γερόντων Θηβαίων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαΐον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἔξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὥδ' ἐλήλυθα,
ὅ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὡς γεραιέ, φράξ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε,
δείσαντες ἢ στέρεξαντες; ως θελοντος ἀν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἀν
εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδρυν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὡς κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
όρᾶς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῦς, οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς,
ίερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἡθέων

II στέρεξαντες L: στέξαντες I.

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς, ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γάρ, ὕσπερ καύτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν
ἥδη σαλεύει κάνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἴα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὐ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
"Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἵσούμενόν σ' ἐγὼ
οὐδὲ οἶδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφορᾶς βίου
κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς.
ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμεῖον μολών,
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν δὲν παρείχομεν·
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον
οὐδὲ ἐκδιδαχθείς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὁρθῶσαι βίον·
νῦν τ', ὡς κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἰκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμίν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
ώς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὡς βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσιν πόλιν·
ἴθ', εὐλαβήθηθ'. ως σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
στάντες τ' ἐς ὁρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον,
ἄλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.

20

25

30

35

40

45

50

δρυιθι γὰρ καὶ τὴν τότ’ αἰσιώ τύχην
παρέσχεις ἡμῖν, καὶ ταῦτα ἵσος γενοῦ.
ώς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
ώς οὐδέν εἶστιν οὕτε πύργος οὕτε ναῦς
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

- OI. ὁ παιδεῖς οἰκτροί, γνωτὰ κούκ λαγωτά μοι
προσήλθεθ’ ἴμείροντες· εὖ γὰρ οἶδ’ ὅτι
νοσεῦτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ως ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἔξ ἵσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλλος εἰς ἐν’ ἔρχεται
μόνον καθ’ αὐτόν, κούδεν’ ἄλλον· ἢ δ’ ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κάμε καὶ σ’ ὄμοῦ στένει.
ώστ’ οὐχ ὕπνῳ γ’ εῦδοντά μ’ ἔξεγείρετε,
ἀλλ’ ἵστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή,
πολλὰς δ’ ὄδοις ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἢν δ’ εὖ σκοπῶν ηὔρισκον ἵασιν μόνην,
ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ’, ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ’, ως πύθοις ὅ τι
δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ρυσταίμην πόλιν.
καὶ μ’ ἡμαρ ἥδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
- 70
- ὅταν δ’ ἵκηται, τηνικαῦτ’ ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἀν εἴην πάνθ’ ὅσ’ ἀν δηλοῖ θεός.
IE. ἀλλ’ εἰς καλὸν σύ τ’ εἶπας, οἶδε τ’ ἀρτίως
Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι.
- OI. ὠναξ Ἀπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῷ
σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὅμματι.
- IE. ἀλλ’ εἰκάσαι μέν, ἥδύς. οὐ γὰρ ἀν κάρα
πολυστεφής ὁδ’ εἰρπε παγκάρπου δάφνης.
- 75
- 80

- ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κῆδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἥμιν ἥκεις τοῦ θεοῦ φίμην φέρων;

85

ΚΡΕΩΝ.

- ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὄρθὸν ἔξελθόντα, πάντ' ἀν εὐτυχεῖν.
- ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τούπος; οὕτε γὰρ θρασὺς
οὗτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
- ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
- ΟΙ. ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος ἥ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
- ΚΡ. λέγοιμ' ἀν οὖ ἥκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἥμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ¹
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
- ΟΙ. ποίω καθαρμῷ; τίς δὲ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
- ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἥ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
- ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
- ΚΡ. ἥν ἥμίν, ὠναξ, Λάϊός ποθ' ἥγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
- ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.
- ΟΙ. οἱ δὲ εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
- ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον
ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τάμελούμενον.
- ΟΙ. πότερα δὲ ἐν οἴκοις ἥ ν ἀγροῖς δὲ Λάϊος
ἥ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
- ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν

90

95

100

105

110

πρὸς οἰκον οὐκέθ' ἵκεθ', ως ἀπεστάλη.

115

ΟΙ. οὐδὲ ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἔχρήσατ' αὖ;

ΚΡ. θυήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν
ῶν εἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλα' ἀν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡ. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾶ
ρώμη κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙ. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἀν τόλμης ἔβη;

ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ήν. Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
οὕτω πεσούσης εἰργε τοῦτ' ἐξειδέναι;

ΚΡ. ἡ ποικιλφδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
μεθέντας ήμᾶς τάφανῆ προσήγετο.

ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ

πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.
ῶστ' ἐνδίκως ὅψεσθε κάμε σύμμαχον,

γῇ τῆδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἄμα.

ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.

ὅστις γὰρ ήν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἀν
κάμ' ἀν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.

ἀλλ' ως τάχιστα, παιδεῖς, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους,

ἄλλοι δὲ Κάδμου λαὸν ὥδ' ἀθροιζέτω,
ώς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἡ γὰρ εὐτυχεῖς

σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.

145

ΙΕ. ὡ παιδες, ιστώμεσθα. τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὡν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἄμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

150

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὡ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
 2 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
 3 Θήβας; ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων,
 4 ἵήιε Δάλιε Παιάν,
 5 ἀμφὶ σοὶ ἀξόμενος τί μοι ἦ νέον
 6 ἦ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
 7 εἰπέ μοι, ὡ χρυσέας τέκνου Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

155

ἀντ. α'. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
'Αθάνα,

2 γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
 3 "Αρτεμιν, ἀ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 4 καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἵω
 5 τριστοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
 6 εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερ ὀρυμένας πόλει 165
 7 ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἐλθετε καὶ νῦν.

160

στρ. β'. ὡ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
 2 πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἔνι
 φροντίδος ἔγχος
 3 φ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
 4 κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
 5 ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναικες·
 6 ἄλλον δ' ἀν ἄλλῳ προσίδοις ἀπερ εὕπτερον ὄρνιν
 7 κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
 8 ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

171

174

ἀντ. β'. ὡν πόλις ἀνάριθμος ὅλλυται·

2 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται
ἀνοίκτως·

3 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαὶ τ' ἐπὶ ματέρες

4 ἀκτὰν παρὰ βώμιου ἄλλοθεν ἄλλαι 182

5 λυγρῶν πόνων ἵκτῆρες ἐπιστενάχουσιν. 185

6 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·

7 ὡν ὕπερ, ὥ χρυσέα θύγατερ Διός,

8 εὐώπα πέμψον ἀλκάν·

στρ. γ. *Αρεά τε τὸν μαλερόν, δος νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

2 φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων, 191

3 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας

4 ἔπουρον εἴτ' ἐς μέγαν

5 θάλαμον Ἀμφιτρίτας 195

6 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον

7 Θρήκιον κλύδωνα·

8 τελεῖν γάρ, εἰ τι νὺξ ἀφῆ,

9 τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται·

10 τόν, ω <τᾶν> πυρφόρων 200

11 ἀστραπᾶν κράτη νέμων,

12 ω Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.

ἀντ. γ'. Λύκει ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν

2 βέλεα θέλοιμ' ἀν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι 205

3 ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους

4 Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς

5 Λύκι ὅρεα διάσσει·

6 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

7 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, 210

8 οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,

182 παραβώμιον L. 185 ἐπιστονάχουσι L. 194 ἔπουρον L¹:

ἄπουρον L^c, r. 198 τέλει MSS.: corr. Hermann. 200 τᾶν add.

Hermann. 205 ἀδάμαστ' MSS.: corr. Erfurdt.

9 Μαινάδων ὁμόστολον
 10 πελασθῆναι φλέγοντ'
 11 ἀγλαῶπι <σύμμαχον>
 12 πεύκᾳ πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

215

ΟΙ. αἰτεῖς· ἀ δ' αἰτεῖς, τῷ μὲν θέλησ εἴπη
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἀν κάνακούφισιν κακῶν·
 ἄγω ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἔξερω,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἀν μακρὰν 220
 ἵχνευον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὕστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου 225
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεὶ μὲν φοβεῖται, τούπικλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἅπεισιν ἀβλαβής·
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ γὰρ χήρ χάρις προσκείσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἡ φίλου
 δείσας ἀπώσει τοῦπος ἡ χαύτον τόδε,
 ἀκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ. 235
 τὸν ἀνδρ' ἀπανδῶ τοῦτον, ὕστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἥς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβος νέμειν· 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ώς μιάσματος

214 σύμμαχον add. G. Wolff. 221 αὐτὸς γ: αὐτὸς L. 227 f. ὑπεξ-
 ελῶν | αὐτὸς MSS.: corr. K. Halm. 229 ἀβλαβής γ: ἀσφαλῆς L
 (γρ. ἀβλαβής). 240 χέρνιβας γ.

τοῦδ' ἡμὶν ὅντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἔγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω· 245
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἰς ὧν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ἔννέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος, 250
παθεῖν ἀπέρ τοῖσδε ἀρτίως ἡρασάμην.
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε
γῆς ὡδὸν ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
οὐδὲ εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
ἀκίνθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὔτως ἔαν,
ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἔγὼ
ἔχων μὲν ἀρχὰς ἀς ἐκεῖνος εἶχε πρίν,
ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναιχὸν ὁμόσπορον, 260
κοινῶν τε παιδῶν κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ δυστύχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκότα,
νῦν δ' ἐσ τὸ κείνου κράτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
ἀνθ' ὧν ἔγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τούμον πατρός,
ὑπερμαχοῦμαι, κάπι πάντ' ἀφίξομαι 265
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ 270
μήτ' οὖν γυναικῶν παιδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι κάτι τοῦδε ἐχθίονι·
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις

- τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἢ τε σύμμαχος Δίκη
χοὶ πάντες εὐ ξυνεῖνεν εἰσαεὶ θεοί. 275
- XO. ὥσπερ μ' ἀραιῶν ἔλαβεις, ὡδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὕτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, δόστις εἴργασται ποτε.
- OI. δίκαιοι ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς - 280
ἀν μὴ θέλωσιν οὐδέ τὸν εἶς δύναιτ' ἀνήρ.
- XO. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἀν λέγοιμ' ἀμοὶ δοκεῖ.
- OI. εἰ καὶ τρίτ' ἔστι, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
- XO. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἀν 285
σκοπῶν τάδ', ὄντας, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- OI. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπειμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
- XO. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιί' ἐπη. 290
- OI. τὰ ποια ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
- XO. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
- OI. ἥκουσα κάγω· τὸν δ' ἵδοντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
- XO. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδε ἀράς. 295
- OI. ω̄ μή στι δρῶντι τάρβος, οὐδέ ἐπος φοβεῖ.
- XO. ἀλλ' οὐξελέγχων αὐτὸν ἔστιν· οἶδε γὰρ
τὸν θεῖον ἥδη μάντιν ὅδ' ἄγουστιν, ω̄
τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
- OI. ω̄ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε 300
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἴᾳ νόσῳ σύνεστιν· ἡς σε προστάτην

281 ἀν (ἀν L) MSS.: corr. Brunck. 290 τά γ' τι: τά τ' L.

294 δείματός τ' MSS.: corr. Triclinius. 297 οὐξελέγχων L¹: οὐξελέγχων
L^c, τ.

σωτῆρά τ', ὥναξ, μοῦνον ἔξευρίσκομεν.

Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 305

πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἀν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,

εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον μαθόντες εὐ³¹⁰
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.

σύ νυν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,

ρῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ρῦσαι δὲ ἐμέ,
ρῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.

ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δὲ ὡφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
λύῃ φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἔγὼ
εἰδὼς διώλεστος· οὐ γὰρ ἀν δεῦρος ἰκόμην.

ΟΙ. τί δὲ ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. ἄφεις μὲν ἐσ οἴκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 320
κὰγὼ διοίσω τούμόν, ἦν ἐμοὶ πίθη.

ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἰπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
τῇδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἵὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδὲ ἔγὼ ταῦτὸν πάθω. 325

ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γένεται προστραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδες ἰκτήριοι.

ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτο. ἔγὼ δὲ οὐ μή ποτε
τῷμ', ὡς ἀν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.

ΟΙ. τέ φήσι; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς 330
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕ. ἔγὼ οὕτως ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τέ ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἀν πύθοιό μου.

315 πόνων τ: πόνος L (ων superscript by S). 317 λύει τ.

326 f. Given to the Chorus by τ. 332 ἔγώ τ' L.

- ΟΙ. οὐκ, ὡς κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἀν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὄργανειας, ἐξερεῖς ποτέ, 335
ἀλλ' ὡδὸς ἀτεγκτος κάτελεύτητος φανεῖ;
ΤΕ. ὄργην ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναιόυσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἀν οὐκ ἀν ὄργιζοιτ' ἔπη
κλύων, ἀ νῦν σὺ τὴνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340
ΤΕ. ἥξει γὰρ αὐτά, κανένα ἐγὼ σιγῇ στέγω.
ΟΙ. οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
ΤΕ. οὐκ ἀν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὄργης ἥτις ἀγριωτάτη.
ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὄργης ἔχω,
ἄπερ ξυνίημ'. ἵσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ 345
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἀν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
ῳπερ προεῖπας ἐμμένειν, καφ' ήμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ώς δυντὶ γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστοι.
ΟΙ. οὔτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ρήμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
ΤΕ. πέφευγα· τάληθὲς γὰρ ἴσχυον τρέφω.
ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθείσ; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προύτρέψω λέγειν.
ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὐθίς, ως μᾶλλον μάθω.
ΤΕ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ κπειρᾶ λέγων; 360
ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὐθίς φράσον.
ΤΕ. φονέα σε φημὶ τάνδρὸς οὖς ζητεῖς κυρεῖν.
ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
ΤΕ. εἴπω τι δῆτα κάλλι, ἵν' ὄργιζῃ πλέον;
ΟΙ. ὅσον γε χρήζεις· ως μάτην εἰρήσεται. 365

- ΤΕ. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄρâν ՚ν' εὶ κακοῦ.
- ΟΙ. ἥ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
- ΤΕ. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
- ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοὶ· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
τυφλὸς τά τ' ὡτα τόν τε νοῦν τά τ' ὅμματ' εἰ.
- ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἢ σοὶ
οὐδεὶς δις οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
- ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἰκανὸς Ἀπόλλων, φέταδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
- ΟΙ. Κρέοντος ἥ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
- ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοὶ.
- ΟΙ. ὡ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης 380
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὔνεχ', ἥν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
λάθρᾳ μὲν ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἴμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δὲ ἔφυ τυφλός.
ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποὺ σὺ μάντις εὶ σαφής; 390
πῶς οὐχ, δθ' ἥ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἥν κύων,
ηὗδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τούπιόντος ἥν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
ἥν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προύφανης ἔχων
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών, 395
ὅ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,

γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὸν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.

400

κλαιών δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὼ συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν· εἴ δὲ μὴ ὁδόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνωσ ἀν οἴλα περ φρονεῖς.

XO. ήμιν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὅργῃ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖν.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

405

TE. εἴ καὶ τυραννεῖς, ἔξισταί τὸ γοῦν
ἴστ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γάρ κάγῳ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ξῷ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ώστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κού βλέπεις ἵν' εἴ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδὲ ὅτων οἰκεῖς μέτα.

410

ἄρ' οἰσθ' ἀφ' ὧν εἴ; καὶ λέληθας ἔχθρὸς ὧν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κάπι γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἔλαπι ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἄρα,
βλέποντα νῦν μὲν ὅρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, δν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἄστρος ἔξισται σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

420

πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τούμὸν στόμα
προπηλάκιξε· σοῦ γάρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

425

OI. ή ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς δλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν

430

- ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
 TE. οὐδὲ ικόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.
 OI. οὐ γάρ τί σ' ἥδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
 σχολῆ σ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
 TE. ἡμεῖς τοιούδ' ἔφυμεν, ώς μὲν σοὶ δοκεῖ,
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες. 435
 OI. ποίοισι; μὲνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
 TE. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
 OI. ώς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῆ λέγεις.
 TE. οὐκουν σὺ ταῦτ' ἀριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440
 OI. τοιαῦτ' ὀνείδιξ' οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.
 TE. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 OI. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 TE. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
 OI. κομιζέτω δῆθ'. ώς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν
 οὐλεῖς, συθείς τ' ἀν οὐκ ἀν ἀλγύνοις πλέον. 445
 TE. εἰπὼν ἄπειμ' ων οὔνεκ' ἡλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 ζητεῖς ἄπειλῶν κάνακηρύσσων φόνον 450
 τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἰτα δ' ἐγγενῆς
 φανήσεται Θηβαῖος, οὐδὲ ἡσθήσεται
 τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι 455
 σκῆπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καξ ἦς ἔφυ
 γυναικὸς νιὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 όμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἵων
 εἴσω λογίζου· καν λάβης ἐψευσμένον,
 φάσκειν ἔμ' ἥδη μαντικῆ μηδὲν φρονεῖν.

446 ἀλγύναις MSS.: corr. Elmsley.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ὄντιν' ἀ θεσπιέπεια Δελφὶς εἰπε πέτρα
 2 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν; 465
 3 ὥρα νιν ἀελλάδων
 4 ἵππων σθεναρώτερον
 5 φυγὴ πόδα νωμᾶν.
 6 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
 7 πυρὶ καὶ στεροπᾶῖς δὲ Διὸς γενέτας· 470
 8 δειναὶ δὲ ἄμ' ἔπονται
 9 Κῆρες ἀναπλάκητοι.

ἀντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα
 2 φάμα Παρνασσοῦ, τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν. 475
 3 φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 4 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 5 πέτρας ἴσόταυρος,
 6 μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
 7 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων· 480
 8 μαντεῖα· τὰ δὲ ἀεὶ¹
 9 ζῶντα περιποτάται.

στρ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, 483
 2 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'. δ τι λέξω δ' ἀπορῶ. 485
 3 πέτομαι δὲ ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω.
 4 τί γὰρ ἡ Λαβδακίδαις [οὔτε ταῦν πω
 5 ἡ τῷ Πολύζου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
 6 ἔμαθον, πρὸς δὲ βασανίζων βασάνῳ
 7 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτινεῖμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 8 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

[βροτῶν]

ἀντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ξυνετοὶ καὶ τὰ
 2 εἰδότες· ἀνδρῶν δὲ δτι μάντις πλέον ἡ γὰρ φέρεται, 500
 3 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθῆς· σοφίᾳ δὲ ἀν σοφίαν

466 ἀελλάδων Hesychius: ἀελλοπόδων MSS. 478 πετραῖος δ
 ταῦρος L¹, πέτρας ὡς ταῦρος L^c, r: corr. J. F. Martin, E. L. Lushington.
 493 βασανίζων add. J.

4 παραμείψειεν ἀνήρ.

5 ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἵδοιμ' ὁρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἄν καταφαίην.

6 φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἥλθε κόρα

7 ποτέ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις· τῷ ἀπ'
ἔμᾶς

8 φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν.

512

KP. ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
οὗτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XO. ἀλλ' ἥλθε μὲν δὴ τοῦτο τούνειδος τάχ' ἄν
ὁργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

KP. τοῦπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεὶς διὰ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοις;

XO. ηὐδάτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

KP. ἐξ ὀμμάτων δ' ὁρθῶν τε κάξ ὁρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τούπικλημα τοῦτό μου;

XO. οὐκ οἶδ'. ἀ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ. 530
αὐτὸς δ' ὅδ' ἥδη δωμάτων ἔξω περῆ.

OI. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἥλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἴκουν, φονεὺς ὡν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
ληστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535

516 πρός γ' ἐμοῦ 1: πρός τ' ἐμοῦ L. 525 τοῦπος δ' 1: τοῦ πρός δ' L.

528 ἐξ ὀμμάτων δ' ὁρθῶν τε 1: ἐξ ὀμμάτων ὁρθῶν δὲ L: ἐξ ὀμμάτων
ὁρθῶν τε A.

- φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
ἢ τοῦργον ως οὐ γνωριοῦμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον ὃ οὐκ ἀλεξούμην μαθών;
ἀρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τούγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, δὲ πλήθει χρήμασίν θ' ἀλίσκεται; 540
- KP. οἰσθ' ως πόησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κἄτα κρῦν' αὐτὸς μαθών.
- OI. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δὲ ἐγὼ κακὸς
σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ηὔρηκ' ἐμοί. 545
- KP. τοῦτ' αὐτὸν νῦν μου πρῶτον ἄκουσον ως ἐρῶ.
- OI. τοῦτ' αὐτὸν μή μοι φράξ, ὅπως οὐκ εἰ κακός.
- KP. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὁρθῶς φρονεῖς. 550
- OI. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
- KP. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι. τὸ δὲ
πάθημ' ὅποιον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.
- OI. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ως χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα; 555
- KP. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός είμι τῷ βουλεύματι.
- OI. πόσον τιν' ἥδη δῆθ' ὁ Λάιος χρόνον
- KP. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
- OI. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι; 560
- KP. μακρὸι παλαιοὶ τ' ἀν μετρηθεῖν χρόνοι.
- OI. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
- KP. σοφός γ' ὄμοίως κάξ ἵσου τιμώμενος.
- OI. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
- KP. οὐκονν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
- OI. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἐσχετε;
- KP. παρέσχομεν, πῶς δὲ οὐχί; κούκ ήκούσαμεν.
537. ἐν ἐμοὶ MSS.: corr. Reisig. 539 ἢ οὐκ A. Spengel: κούκ MSS.

- ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
 KP. οὐκ οἰδ̄· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.
 ΟΙ. τοσόνδε γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἀν εὖ̄ φρονῶν.
 KP. ποῖον τόδ̄; εἰ γὰρ οἰδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
 ΟΙ. ὅθιούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἀν ποτ' εἰπε Λαΐου διαφθοράς.
 KP. εἰ μὲν λέγει τάδ̄, αὐτὸς οἶσθ̄· ἐγὼ δὲ σοῦ
 μαθεῖν δικαιῶ ταῦθ̄ ἀπερ κάμοῦ σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 KP. τί δῆτ̄; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἀρνησις οὐκ ἔνεστιν ὡν ἀνιστορεῖς.
 KP. ἀρχεις δὲ ἐκείνη ταῦτα γῆς, ἵσον νέμων;
 ΟΙ. ἀν ἦ θέλουσα πάντ̄ ἐμοῦ κομίζεται.
 KP. οὕκουν ἴσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 KP. οὕκ, εἰ διδοίης γ' ώς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἀν δοκεῖς
 ἀρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἦ
 ἄτρεστον εὔδοντ̄, εἰ τά γ' αὐθ̄ ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὕτ̄ αὐτὸς ἴμείρων ἔφυν
 τύραννος είναι μᾶλλον ἦ τύραννα δρᾶν,
 οὕτ̄ ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. 585
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ̄ ἀνευ φόβου φέρω,
 εἰ δὲ αὐτὸς ἥρχον, πολλὰ καν ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ̄ ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὕπω τοσοῦτον ἥπατημένος κυρῶ
 ώστ̄ ἄλλα χρήζειν ἦ τὰ σὺν κέρδει καλά.
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλοῦσί με.
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ̄ ἔνι.

570 τοσόνδε γ: τὸ σὸν δὲ L.

575 ταῦθ̄ MSS. : corr. Brunck.

598 αὐτοῖσι πᾶν γ: αὐτοῖς ἄπαν L (αὐτοῖς ἄπαντ̄ A).

πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἀν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;
 οὐκ ἀν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὕτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὕτ' ἀν μετ' ἄλλου δρῶντος ἀν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἵων
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἥγγειλά σοι·
 τοῦτ' ἄλλ', ἔάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἀπλῆ κτάνῃς
 ψήφῳ, διπλῆ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἴτιω.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἵσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, διν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
 κακὸν δὲ κὰν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾶ. 615
 XΟ. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 OI. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ κάμε βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δὲ ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τάμα δὲ ἡμαρτημένα.
 KP. τί δῆτα χρήζεις; η με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 OI. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι,
 ως ἀν προδείξης οἶόν ἔστι τὸ φθονεῖν.
 KP. ώς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 OI. * * * * *

KP. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. OI. τὸ γοῦν ἐμόν.
 KP. ἀλλ' ἔξ ἵσον δεῖ κάμον. OI. ἀλλ' ἔφυς κακός.
 KP. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; OI. ἀρκτέον γ' ὅμως.

624 ὡς δν J.: ὅταν MSS.—The MSS. give this v. to Creon.

625 The MSS. give this v. to Oedipus.

- ΚΡ. οὗτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὡ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἣς
 τὸ νῦν παρεστὸς νεῦκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὡ ταλαιπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ'; οὐδὲ ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635
 οὔτω νοσούσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
 οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
 ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δυοῖν δικαιοῖ δρᾶν ἀποκρίνας κακοῖν, 640
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
 ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὡ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τούμδον σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
 ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραιός, εἴ σέ τι
 δέδρακ', ὀλοίμην, ὡν ἐπαιτιὰ με δρᾶν. 645
 ΙΟ. ὡ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
 ἐπειτα κάμε τούσδε θ' οἱ πάρεισι σοι.
 κομμός.
 στρ. α'. ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 649
 ΟΙ. 2 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
 ΧΟ. 3 τὸν οὕτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
 καταιδεσαι.
 ΟΙ. 4 οἰσθ' οὖν ἡ χρήζεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράζε δὴ
 τί φήσ.
 ΧΟ. 5 τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
 6 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἀτιμον βαλεῖν. 656

640 δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν MSS.: corr. J. 657 λόγῳ τ (σ' add Hermann): λόγον L. βαλεῖν T, Suidas (s.v. ἐναγῆς): ἐκβαλεῖν L.

ΟΙ. 7 εὐν υυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
8 ζητῶν ὅλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660

2 Ἀλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὁ τι πύματον
3 ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
4 ἀλλά μοι δυσμόρφ γâ φθίνουσα 665
5 τρύχει ψυχάν, τὰ δ' εἰ κακοῖς κακα
6 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙ. ὁ δ' οὖν ἵτω, κεὶ χρή με παντελῶς θανεῖν, 669
ἡ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ. 670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ', ἐνθ' ἀν ἥ, στυγήσεται.

ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἰ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν. 675

ΟΙ. οὔκουν μ' ἔάσεις κάκτος εἰ; ΚΡ. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ἀντ. α'. ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678

ΙΟ. 2 μαθοῦσά γ' ἡτις ἡ τύχη. 680

ΧΟ. 3 δύκησις ἀγνῶς λόγων ἥλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
νδικον.

ΙΟ. 4 ἀμφοῦν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναίχι. ΙΟ. καὶ τίς ἦν
λόγος;

ΧΟ. 5 ἄλις ἔμοιγ', ἄλις, γᾶς προπονουμένας, 685
6 φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙ. 7 ὄρᾶς ἵν' ἡκεις, ἀγαθὸς ὃν γνώμην ἀνήρ,
8 τούμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ἀντ. β'. ΧΟ. ὠναξ, εἰπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον,
2 ἵσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα 689

3 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφιζόμαν,
 4 ὅς τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοισιν
 5 ἀλύουσαν κατ' ὄρθὸν οὐρισας,
 6 τανῦν τ' εὔπομπος ἄν γένοιο.

695

- IO. πρὸς θεῶν δίδαξον κάμ', ἄναξ, ὅτου ποτέ⁷⁰⁰
 μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
 OI. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
 Κρέοντος, οἵᾳ μοι βεβουλευκῶς ἔχει.
 IO. λέγ', εἰς σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
 OI. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
 IO. αὐτὸς ξυνειδώς, ἡ μαθὼν ἄλλου πάρα;
 OI. μάντιν μὲν οὖν κακούργον εἰσπέμψας, ἐπεὶ⁷⁰⁵
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
 IO. σύ νυν ἀφεὶς σεαυτὸν ὥν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.⁷¹⁰
 χρησμὸς γὰρ ἥλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἀπο,
 ως αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κάκείνου πάρα.
 καὶ τὸν μέν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ⁷¹⁵
 λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῦν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὅρος.
 κάνταῦθ' 'Απόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἥνυσσεν⁷²⁰
 φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λάϊον,
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

693 εἴ σε νοσφίζομαι MSS.: corr. Hermann. 696 τανῦν τ' ι, L^c: τανῦν δ' L¹.—ἄν γένοιο Blaydes (εἰ γένοιο Bergk): εἰ δύναιο γενοῦ MSS. (In L the ο of δύναιο seems to have been added by S.) 713 ἥξοι L¹: ἥξει L^c, ι.

- τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ων ἐντρέπου σὺ μηδέν· ων γὰρ ἀν θεὸς
χρείαν ἔρευνά ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
- OI. οἰόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κάνακίνησις φρενῶν.
- IO. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις;
- OI. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ως ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.
- IO. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
- OI. καὶ ποῦ σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὗ τόδ' ἦν πάθος;
- IO. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὄδὸς
ἐσ ταῦτὸ Δελφῶν κάπο Δαυλίας ἄγει.
- OI. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἔστιν οὐξεληλυθώς;
- IO. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
- OI. ὁ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
- IO. τί δ' ἔστι σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθυμιον;
- OI. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον φύσιν
τίν' εἰχε φράζε, τίνος ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
- IO. μέγας, χνοάζων ἀρτι λευκανθὲς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολί.
- OI. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
- IO. πῶς φής; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
- OI. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπης ἔτι.
- IO. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἀν δ' ἐρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
- OI. πότερον ἔχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἵ ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
- IO. πέντ' ἥσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἥγε Λάϊον μία.

730 τριπλαῖς r: διπλαῖς L. 741 τίνος Nauck: τίνα δ' MSS.

749 ἀν δ' r: ἀ δ' ἀν L.

- ΟΙ. αἰαῖ, τάδ' ἥδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ό τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
- ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
- ΟΙ. ἡ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
- ΙΟ. οὐ δῆτ· ἀφ' οὐδὲ γὰρ κεῖθεν ἥλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἰδ' ἔχοντα Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν 760
ἀγρούς σφε πέμψαι κάπι ποιμνίων νομάς,
ώς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως.
κάπεμψ' ἔγω νιν· ἄξιος γὰρ οἱ ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙ. πῶς ἀν μόλοι δῆθ' ἥμιν ἐν τάχει πάλιν; 765
- ΙΟ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
- ΟΙ. δέδοικ' ἐμαυτόν, ω γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἡ μοι, δι' α νιν εἰσιδεῖν θέλω.
- ΙΟ. ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κάγῳ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770
- ΟΙ. κού μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἀν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἀν ἡ σοί, διὰ τύχης τοιᾶσδ' ιών;
ἐμοὶ πατήρ μὲν Πολύβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἥγομην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη
καλεῖ παρ' οἶνῳ, πλαστὸς ως εἴην πατρί. 780
- κάγῳ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρᾳ δ' ίών πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἥλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τούνειδος ἥγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κάγῳ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'

ἔκνιξέ μ' ἀεὶ τοῦθ'. ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
 λάθρᾳ δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθώδε, καί μ' ὁ Φοῖβος ὃν μὲν ἵκόμην
 ἄτιμον ἔξεπεμψεν, ἀλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφηνεν λέγων, 790
 ως μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄρâν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 κἀγὼ πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἀστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἵκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὅλυσθαι λέγεις. 800
 καὶ σοι, γύναι, τάληθὲς ἔξερῷ. τριπλῆς
 ὅτ' ἡ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε κάπὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον σὺ φής,
 ξυνηντίαζον· καξ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἡλαυνέτην. 805
 κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παίω δι' ὄργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ώς ὁρᾶ,
 ὅχου, παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
 κάρα διπλοῖς κέντροισί μον καθίκετο.
 οὐ μὴν ἵσην γ' ἔτεισεν, ἀλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστ' ἀνδρὸς ἄθλιώτερος; 815

789 ἀλλα δ' τ: ἀλλα θ' L. 790 προῦφάνη MSS.: corr. Hermann.
 800 L alone omits this v. in the text, but has it in the margin from a
 hand of late 13th or early 14th century. 815 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν
 ἔστ' ἀθλιώτερος L: τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος A: corr. J.

τίς ἔχθροδαιμων μᾶλλον ἀν γένοιτ' ἀνήρ;
 δν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινι
 δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῦν τινα,
 ώθεῦν δ' ἀπ' οἰκων. καὶ τάδ' οὕτις ἄλλος ἦν
 ἡ ὑγὸν πέμπει τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθεὶς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 χραῖνω, δι' ὧνπερ ὥλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
 μηδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἡ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυβον, δος ἔξεφυσε καξέθρεψέ με.
 ἀρ' οὐκ ἀπ' ὕμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἀν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἀν δρθοίη λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὡς θεῶν ἀγνὸν σέβας, 830
 ἵδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίνην ἄφαντος πρόσθεν ἡ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλῆδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

XO. ήμιν μέν, ὧναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἔως δ' ἀν οὖν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθης, ἔχ' ἐλπίδα. 835

OI. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

IO. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία;

OI. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὑρεθῆ λέγων
 σοὶ ταῦτ', ἐγωγ' ἀν ἐκπεφευγοίην πάθος. 840

IO. ποίον δέ μου περισσὸν ἥκουσας λόγον;

OI. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὡς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ κτανον·
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν εἰς γε τοὺς πολλοῖς ἴσος. 845

817 ω μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινα MSS.: corr. Dindorf. 825 μηδ'
 Dindorf: μήτ' MSS. 843 κατακτείνειαν γ: κατακτείναιεν L (as made
 by an early hand from οι).

- εὶ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἥδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ρέπον.
IO. ἀλλ' ως φανέν γε τοῦπος ὥδ' ἐπίστασο,
κούκ 850 ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῦν πάλιν·
πόλις γὰρ ἥκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εὶ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὡναξ, τόν γε Λαιὸν φόνον
φανεῖ δικαίως ὄρθον, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὠλετο.
ώστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἀν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἀν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἀν ὕστερον.
OI. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς.
IO. 855 πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἵωμεν ἐς δόμους·
οὐδὲν γὰρ ἀν πράξαιμ' ἀν ὥν οὐ σοὶ φίλον.

στρ. α'. ΧΟ. εἴ μοι ξυνείη φέροῦτι

- 2 μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων
3 ἔργων τε πάντων, ὃν νόμοι πρόκεινται
4 ὑψίποδες, οὐρανίαν
5 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὃν "Ολυμπος
6 πατὴρ μόνος, οὐδὲ νιν
7 θυντὰ φύσις ἀνέρων
8 ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ".
9 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.

ἀντ. α'. ὕβρις φυτεύει τύραννον. 870

- 2 ὕβρις, εἱ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
3 ἢ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,

870. So Elmsley. οὐδὲ μήν ποτε λάθραι (ρ almost erased) κατακοιμάσῃ
L: οὐδὲ μήν ποτε λάθα κατακοιμάσει A. Most of the later MSS. have the
fut. indic.: some have μήν, others (as E) μή.

4 ἀκρότατα γεῖσ' ἀναβâσ'
 5 ἀποτμοτάταν ὥρουστεν εἰς ἀνάγκαν,
 6 ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
 7 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
 8 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἴτοῦμαι. 880
 9 θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἵσχων.

στρ. β'. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἡ λόγῳ πορεύεται, 883
 1 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ 885
 2 δαιμόνων ἔδη σέβων,
 3 κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
 4 δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
 5 6 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
 7 καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
 8 ἡ τῶν ἀθίκτων θίξεται ματάζων.
 9 τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θεῶν βέλη
 10 εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
 11 εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, 895
 12 τί δεῖ με χορεύειν;

ἀντ. β'. οὐκέτι τὸν ἀθικτὸν εἶμι γᾶς ἐπ' ὅμφαλὸν σέβων,
 2 οὐδ' ἐσ τὸν Ἀβαῖσι ναόν,
 3 οὐδὲ τὰν Ὄλυμπίαν, 900
 4 εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
 5 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 6 ἀλλ', ὡς κρατύνων, εἴπερ ὅρθ' ἀκούεις,
 7 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθοι
 8 σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905

876 ἀκροτάταν εισαναβâσ' MSS.: corr. G. Wolfi. 877 ἀποτμο-
 τάταν Schnelle: ἀπότμον MSS. 891 θίξεται Blaydes: ἔξεται MSS.
 894 εὔξεται Musgrave: ἔρξεται MSS. 896 After χορεύειν L has in
 the same v. πονεῦν ἡ τοῖς θεοῖς, corrupted from a gloss πανηγυρίζειν τοῖς
 θεοῖς found in the Trin. and other MSS. 903 ὅρθ' τ: δρθὸν L.

9 φθίνοντα γὰρ Λαῖον παλαιόφατα
 10 θέσφατ' ἔξαιρούσιν ἥδη,
 11 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 12 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

910

ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 ναοὺς ἵκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδέ ὅποι ἀνὴρ
 ἔννους τὰ καινὰ τοῦς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἷν φόβους λέγη.
 ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὡς Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἰ,
 ἵκέτις ἀφῆγματι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρης·
 ως νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ώς κυβερνήτην νεώς.

915

920

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀρ' ἀν παρ' ὑμῶν, ὡς ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίπου;
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

925

ΧΟ. στέγαι μὲν αἴδε, καύτὸς ἔνδον, ὡς ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ⁹³⁰
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὐσα παντελῆς δάμαρ.

ΙΟ. αὗτως δὲ καὶ σύ γ', ως ξέν'. ἄξιος γὰρ εἰ
 τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράξ' ὅτου

930

906 f. παλαιόφατα Arndt and Linwood. φθίνοντα γὰρ Λαῖον . . . θέσφατ'
 L (with . . . παλαιὰ in marg. from a later hand). Most of the later MSS.
 have παλαιὰ in text after Λαῖον: a few, before Λαῖον or after θέσφατα.
 926 κάτισθ' Α: κάτισθ' Λ.

- χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.
- ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
- ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935
- ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῷ τάχα,
ἥδοι μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἵσως.
- ΙΟ. τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὥδ' ἔχει διπλῆν;
- ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ώς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ. 940
- ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
- ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- ΙΟ. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος, ὡς γέρον;
- ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.
- ΙΟ. ὡς πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὡς θεῶν μαντεύματα,
ἴν' ἔστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης δλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὑπο. 945
- ΟΙ. ὡς φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἔξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
- ΙΟ. ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμιν' ίν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἔστι καὶ τί μοι λέγει;
- ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ώς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα. 955
- ΟΙ. τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημάντωρ γενοῦ.
- ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἵσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἦ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ροπή. 960

935 παρὰ L¹: πρὸς L^c, τ. 943 f. ὡς γέρον add. Bothe. πῶς εἶπας· ἦ τέθνηκε πόλυβος; | εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν I., with most MSS. Triclinius restored 944 as above, and added γέρων to 943.

957 σημάντωρ L^c, τ.: σημήνας L¹, Γ.

- ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
 ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὡς γύναι, σκοποῖτό τις
 τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
 κλάζοντας ὅρνεις, ὥν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
 κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 ἄψαυστος ἔγχους· εἴ τι μὴ τῷμῷ πόθῳ
 κατέφθιθ· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
 κεῖται παρ' "Αἰδη Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
- ΙΟ. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι;
 ΟΙ. ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
 ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐσ θυμὸν βάλῃς.
 ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;
 ΙΟ. τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, φῇ τὰ τῆς τύχης
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφῆς;
 εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτο τις.
 σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα·
 πολλοὶ γὰρ ἥδη κὰν ὀνείρασιν βροτῶν
 μητρὶ ξυνεννάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
 παρ' οὐδέν οὐδενὶ ἐστι, ρᾶστα τὸν βίον φέρει.
- ΟΙ. καλῶς ἄπαντα ταῦτ' ἄν ἔξειρητό σοι,
 εἰ μὴ κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ
 ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
 ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙ. μέγας, ξυνίημ'. ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
 ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἡς ὥκει μέτα.
 ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐσ φόβον φέρον;
 ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὡς ξένε.

966 ὄρνις MSS.: corr. L. Dindorf.

976 λέκτρον Γ: λέχος I..

967 κτενεῖν Γ: κτανεῖν L.

987 γ' add. Porson.

- ΑΓ. ἡ ρήτον; ἡ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
 ΟΙ. μάλιστά γ· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ 995
 χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τὴμαυτοῦ, τό τε
 πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὦν οὖνεχ' ἡ Κόρωνθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
 μακρὰν ἀπωκεῖτ· εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων δύμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
- ΑΓ. ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἥσθ' ἀπόπτολις; 1000
 ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
 ΑΓ. τί δῆτ' ἔγώ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
 ἐπείπερ εὔνους ἥλθον, ἐξελυσάμην;
 ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἀν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
 ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 1005
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εῦ πράξαιμί τι.
 ΟΙ. ἀλλ' οὕποτ' εἴμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὄμοῦ.
 ΑΓ. ω παῖ, καλῶς εὶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾶς.
 ΟΙ. πῶς, ω γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
 ΑΓ. εὶ τῶνδε φεύγεις οὖνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
 ΟΙ. ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφῆς.
 ΑΓ. ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓ. ἀρ' οἰσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
 ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εὶ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
 ΑΓ. ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
 ΟΙ. πῶς εἰπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρος, ἀλλ' ἵσον.
 ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἵσου τῷ μηδενί;
 ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἔγώ. 1020
 ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
 ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἵσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
 ΟΙ. καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

993 οὐχὶ Brunck: οὐ MSS. 1002 ἔγώ Porson: ἔγωγ' MSS.

1011 ταρβῶν γ: ταρβῶ L.

- ΑΓ. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δὲ ἐμπολήσας ἡ τυχών μὲν αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εύρῳν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἥσθα κάπι θητείᾳ πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὡς τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότε ἐν χρόνῳ. 1030
 ΟΙ. τί δὲ ἄλγος ἵσχοντ' ἀγκάλαισι λαμβάνεις;
 ΑΓ. ποδῶν ἀν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτο ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γ' ὅνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἰ.
 ΟΙ. ὡς πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός; φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτα ἐμοῦ λῶν φρουεῖ.
 ΟΙ. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μὲν ἔλαβες οὐδὲ αὐτὸς τυχών;
 ΑΓ. οὔκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἡ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λατῶν δήπου τις ὠνομάζετο.
 ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα τούτου τάνδρος οὗτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἡ κᾶστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἵδειν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτε ἀν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρος δὲν ἐννέπει,
 εἴτε οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κάνθαδ' εἰσιδών;
 σημήναθ', ως δὲ καιρὸς ηὑρῆσθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἴμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἡ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 δὲν κάματενες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτάρ
 ἥδ' ἀν τάδε οὐχ ἥκιστ' ἀν Ἰοκάστη λέγοι.

1025 τυχών Bothe: τεκών MSS.

1031 ἀγκάλαισι from Theod. Kock's ἀγκάλαις με: ἐν καιροῖς L (ἐν καιροῖς με Pal.), ἐν κακοῖς με A.

- ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον ὅντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὖτος λέγει; 1055
- ΙΟ. τί δ' ὅντιν' εἰπε; μηδὲν ἐντραπῆσ. τὰ δὲ
ῥήθεντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
- ΟΙ. οὐκ ἀν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τουαῦτ' οὐ φανῶ τούμὸν γένος.
- ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κῆδει, ματεύσῃς τοῦθ'. ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. 1060
- ΟΙ. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος ἐκφανεῖ κακή.
- ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
- ΟΙ. οὐκ ἀν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εῦ τὰ λῶστά σοι λέγω.
- ΟΙ. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- ΙΟ. ὡ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἰ.
- ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔάτε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
- ΙΟ. ίον ίού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον.
- ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά. 1075
- ΟΙ. ὅποια χρήζει ῥηγνύτω· τούμὸν δ' ἐγώ,
κεί σμικρόν ἔστι, σπέρμα· ίδειν βουλίσομαι.
αὕτη δ' ἵσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1055 τὸνδ' ι: τὸν θ' L. 1061 ἐγὼ schol. on 1056: ἔχω MSS.

1062 οὐδ' ἐὰν τρίτης Hermann: οὐδ' ἀν ἐκ τρίτης MSS. 1075 ἀναρρήξει
ι: ἀναρρήξη L.

τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἀν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ κμαθεῖν τούμὸν γένος. 1085

στρ. ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἕδρις,
2 οὐ τὸν "Ολυμπὸν ἀπείρων,
3 ὡς Κιθαιρών, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1090
4 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
5 καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
6 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπὶ ἥρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
7 ἵηιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τᾶν μακραιώνων ἄρα 1098
2 Πανὸς ὀρεστιβάτα πα- 1100
3 τρὸς πελασθεῖσ'; ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις
4 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
5 εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, 1104
6 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὕρημα
δέξατ' ἔκ του
7 Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

ΟΙ. εὶ χρή τι κάμε μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρᾶν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τάνδρὶ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκε ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμη σύ μου 1115
προοῦχοις τάχ' ἀν που, τὸν βοτῆρ' ιδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἵσθι· Λαιῶν γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.

ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

1091 Οἰδίπου MSS. : corr. J. 1099 τᾶν Heimsoeth: τῶν MSS.
1100 f. πατρὸς πελασθεῖσ' Lachmann: προσπελασθεῖσ' MSS.--σέ γ' εὐ-
νάτειρά τις Arndt: σέ γε θυγάτηρ L, σέ γέ τις θυγάτηρ Γ. 1109 Ἐλικωνίδων
Porson: Ἐλικωνιάδων MSS.

ΟΙ. *ἢ τόνδε φράξεις; ΑΓ. τοῦτον, ὅνπερ εἰσορᾶς.* 1120
οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρο μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαῖον ποτ' ἥσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ΟΙ. *ἢ, δοῦλος οὐκ ὡρητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.*
έργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
ΘΕ. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην. 1125
ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξυναυλος ὡν;
ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἰσθα τῇδε που μαθών;
ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἢ ξυναλλάξας τί πω; 1130
ΘΕ. οὐχ ὕστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὑπο.
ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν ἡμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
οἱ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δὲ ἐνὶ 1135
ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἔξ ἡρος εἰς ἀρκτοῦρον ἔκμήνους χρόνους.
χειμῶνα δὲ ἵδη τάμα τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
ἥλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαῖον σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἰσθα παιδά μοι τινα
δούς, ώς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. τί δὲ ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τούπος ἴστορεῖς;
ΑΓ. ὅδ' ἔστιν, ω τάν, κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
ΘΕ. οὐκ εἰς ὅλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

1130 ἢ Lc, ἢ L¹. ξυναλλάξας L. The later MSS. have either ἢ ξυναλλάξας, as E: or ἢ ξυνήλαξας, as A. 1137 ἔκμήνους Porson (ἔκμήνους r): ἐμμήνους L, vulg. 1138 χειμῶνα L: χειμῶνι r.

- OI. ἀ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῦται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
ΘΕ. τί δ', ω φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;
OI. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἴστορεῖ. 1150
ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
OI. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
OI. οὐχ ως τάχος τις τοῦδ' ἀπιστρέψει χέρας;
ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
OI. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἴστορεῖ;
ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὥφελον τῇδ' ήμέρᾳ.
OI. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
ΘΕ. πολλῷ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
OI. ἀνὴρ ὃδ', ως ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾶ.
ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἰπον ως δοίην πάλαι. 1160
OI. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἦ ἔξ ἄλλου τινός;
ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
OI. τίνος πολιτῶν τῶνδε κάκ ποίας στέγης;
ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἴστόρει πλέον. 1165
OI. ὅλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
ΘΕ. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
OI. ἡ δοῦλος, ἡ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;
ΘΕ. οἷμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
OI. κάγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἀν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ως ἔχει.
OI. ἡ γὰρ διδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
OI. ως πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ως ἀναλώσαιμί νιν.
OI. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὅκνω κακῶν. 1175
OI. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
OI. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. κατοικτίσας, ω δέσποθ', ως ἄλλην χθόνα

δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' ἐσ μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἰ
ὅν φησιν οὗτος, ἵσθι δύσποτμος γεγών.
1180

ΟΙ. ίοὺ ίού· τὰ πάντ' ἀν ἐξήκοι σαφῆ.
ω̄ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύσ τ' ἀφ' ων οὐ χρῆν, ξὺν οἵ τ'
οὐ χρῆν ὄμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανόν.
1185

στρ. α'. ΧΟ. ίὼ γενεαὶ βροτῶν,
2 ω̄ς ίμᾶς ίσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
3 τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
4 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει
5 ἡ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
6 καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
7 τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
8 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ω̄ τλάμον Οἰδιπόδα,
βροτῶν
9 οὐδὲν μακαρίζω.
1195

ἀντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
2 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαιμονος δλβου,
3 ω̄ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
4 τὰν γαμψώνυνχα παρθένον
5 χρησμῳδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ
6 χώρᾳ πύργος ἀνέστα.
7 ἐξ οὐ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
8 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
9 Θήβαισιν ἀνάσσων.
1200

στρ. β'. τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
2 τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις
3 ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου;

1193 τὸν σὸν τοι Camerarius: τὸ σὸν τοι MSS. 1196 οὐδὲν
Hermann: οὐδένα MSS. 1197 ἐκράτησε τ: ἐκράτησας L. 1205 τίς
ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις MSS.: corr. Hermann.

4 ἵω κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
 5 φέρεται λιμὴν
 6 αὐτὸς ἥρκεσεν
 7 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1210
 8 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαι σ' ἄλοκες φέρειν,
 τάλας,
 9 σῦγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἀντ. β'. ἐφεῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὄρῶν χρόνος.
 2 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
 3 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 4 ἵω Λαιέιον φέρεται τέκνου,
 5 εἴθε σ' εἴθε σε
 6 μήποτ' εἰδόμαν.
 7 δύρομαι γὰρ ὥσπερ ἴάλεμον χέων
 8 ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὄρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ
 σέθεν
 9 καὶ κατεκοίμησα τούμὸν ὅμμα. 1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

φέρεται γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
 οἵ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δὲ εἰσόψεσθ', ὅσον δὲ
 ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι 1225
 τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 οἵμαι γὰρ οὗτ' ἀν "Ιστρον οὔτε Φᾶσιν ἀν
 νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 κεύθει, τὰ δὲ αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 ἔκόντα κούκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 μάλιστα λυποῦσ' αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
 ΧΟ. λείπει μὲν οὐδὲ ἀ πρόσθεν ἥδειμεν τὸ μὴ οὐ

1216 φέρεται add. Erfurdt. 1217 εἴθε σ' εἴθε MSS. : σε add. Wunder.
 1218 δύρομαι MSS. : corr. Seidler.—ὡς περίαλλα λαχέων MSS. (in one.
 περίαλλα : in another, ἀχέων) : corr. J.

- βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φήσ;
EΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. 1235
- XO.** ω̄ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
EΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἅπεστιν· ἡ γὰρ ὅψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κανέμοι μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240
- ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺν πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω
καλεῖ τὸν ἥδη Λάιον πάλαι νεκρόν, 1245
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοῦτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἔξι ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
- χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἴδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὐ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν, 1255
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρώαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὖ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις.
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οὖ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀντασ, ω̄ς ὑφιγγητοῦ τινος, 1260
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'. ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῦλα κλῆθρα κάμπιπτει στέγῃ.
οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικ' ἐσείδομεν,

1244 ἐπιρρήξασ' MSS.: corr. Dobree. 1245 κάλει MSS.: corr. Erfurdt.

1260 ὑφιγγητοῦ τ: ὑφ' ἡγητοῦ L.

πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.

ο δ ὡς ὁρᾶ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας

χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ

ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ ἦν τάνθένδ' ὁρᾶν.

ἀποσπάσας γὰρ είματων χρυσηλάτους

περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἰσιν ἔξεστέλλετο,

ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,

αὐδῶν τοιαῦθ', ὅθούνεκ' οὐκ ὁψοιντό νιν

οὐθ' οἵ ἔπασχεν οὐθ' ὅποι ἔδρα κακά,

ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὖς μὲν οὐκ ἔδει

ὁψοίαθ', οὖς δ ἔχρηξεν οὐ γνωσοίατο.

τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ ἄπαξ

ἥρασσ' ἔπαιρων βλέφαρα· φοίνιαι δ ὅμοῦ

γλῆναι γένει ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν

φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὅμοῦ μέλας

ὅμβρος χαλάζης αίματοῦς ἔτέγγετο.

τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα,

ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.

ὅ πρὶν παλαιὸς δ ὅλβος ἦν πάροιθε μὲν

ὅλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θήμέρᾳ

στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν

ὅσ' ἔστι πάντων ὄνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

XO. νῦν δ ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τινι σχολῇ κακοῦ;

EΞ. βοῷ διοίγειν κλῆθρα καὶ δηλοῦν τινα

τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,

τὸν μητρός, αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ φητά μοι,

ώς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι

μενῶν δόμοις ἀραῖος, ώς ἡράσατο.

ρώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος

1264 f. πλεκταῖς ἔώραις ἐμπεπλεγμένην (from ἐμπεπληγμένην). ὁ δὲ | ὅπως
δ' ὁρᾶ νιν L: πλεκταῖς αἰώραις or πλεκταῖσιν αἰώραισιν r: corr. Wecklein
(but with ὅπως δ' in 1265). 1279 αἴματος L (αἴματός τ' r):
corr. Heath. 1280 κάτα Otto: κακά MSS. 1286 ἐν τίνι L.

δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί· κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δὲ εἰσόψει τάχα 1295
τοιοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

κομμός. ΧΟ. ὡς δεινὸν ἵδεν πάθος ἀνθρώποις,
ὡς δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρος ἥδη. τίς σ', ὡς τλῆμον,
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῆν δυσδαιμονι μοίρᾳ;
φεῦ φεῦ, δύστην·
ἀλλ' οὐδὲ ἐσιδεῖν δύναμαι σ', ἐθέλων
πόλλα ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δὲ ἀθρῆσαι. 1305
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙ. αἰαῖ, φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ,
ποῖ γὰς φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
φθογγὰ διαπωτάται φοράδην; 1310
ἰὰ δαῖμον, ἦν' ἔξηλου.

ΧΟ. ἐς δεινόν, οὐδὲ ἀκουστόν, οὐδὲ ἐπόψιμον.

στρ. α'. ΟΙ. ίὰ σκότου
2 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενοι ἄφατον,
3 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὅν. 1315
4 οἴμοι,
5 οἴμοι μάλ' αὐθις· οἶον εἰσέδυ μ' ἄμα
6 κέντρων τε τῶνδεν οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν.
ΧΟ. 7 καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πύμασιν
8 διπλὰ σε πενθεῖν καὶ διπλὰ φέρειν κακά. 1320

1303 δύστην' Bothe (δύσταν' Triclinius): δύστανος L, vulg. 1310 δια-
πέταται MSS.: corr. Musgrave and Seidler. 1315 ὅν add.
Hermann. δυσούριστ' λέν conj. J. 1320 φέρειν Α: φορεῖν L.

ἀντ. α'. ΟΙ. ἵω φίλος,

2 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ

3 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.

4 φεῦ φεῦ·

5 οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325

6 καίπερ σκοτεινός, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟ. 7 ὡς δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς

8 ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

στρ. β'. ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,

2 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330

3 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

4 τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν,

5 ὅτῳ γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἴδειν γλυκύ; 1335

ΧΟ. 6 ἦν ταῦθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φῆς.

ΟΙ. 7 τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἦ

8 στερκτόν, ἦ προσήγορον

9 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἥδονᾶ, φίλοι;

10 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με, 1340

11 ἀπάγετ', ὡς φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,

12 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345

13 ἔχθρότατον βροτῶν.

ΧΟ. 14 δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἶσον,

15 ὡς σ' ἡθέλησα μηδέ γ' ἀν γνῶναι ποτε.

ἀντ. β'. ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας

2 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλυσ' ἀπό τε φόνου 1350

3 ἔρρυτο κάνέσωσέ μ', οὐδὲν εἰς χάριν πράσσων.

4 τότε γὰρ ἀν θανὼν

1323 με Erfurdt: ἐμὲ MSS.

μέγαν L (μέγα τ): corr. Erfurdt.

ἀναγνῶντα ποτ' ἄν L (ποτε τ): corr. Hermann.

ἀγρίας MSS.: ἀπ' del. Triclinius.

νομάδος MSS. μονάδ' conj. J.—ἔλυσ' τ: ἔλυσεν L^c, ἔλαβέμ' L¹.—κάνέσωσεν

MSS.: corr. Campbell.

1341 τὸν ὀλέθριον

1348 ὡς σ' ἡθέλησα μηδ'

1349 δς ἀπ'

1350 νομάδ' Elmsley:

5 οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος. 1355

ΧΟ. 6 θέλοντι κάμοὶ τοῦτ' ἀν ἦν.

ΟΙ. 7 οὐκον πατρός γ' ἀν φονεὺς

8 ἥλθον, οὐδὲ νυμφίος

9 βροτοῖς ἐκλήθην ὡν ἔφυν ἄπο.

10 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, 1360

11 ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὡν αὐτὸς ἔφυν τάλας.

12 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, 1365

13 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟ. 14 οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς·

15 κρείσσων γάρ ἦσθα μηκέτ' ὡν ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙ. ως μὲν τάδ' οὐχ ὡδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,

μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370

ἔγὼ γάρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων

πατέρα ποτ' ἀν προσεῖδον εἰς "Αιδου μολών,

οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν

ἔργ' ἔστι κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὅψις ἦν ἐφίμερος, 1375

βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;

οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε·

οὐδ' ἀστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων

ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν δὲ παντλήμων ἔγῳ

κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς 1380

ἀπεστέρηστ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων

ἀθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν

φανέντ' ἄναγνον καὶ γένους τοῦ Λαιῶν.

τοιάνδ' ἔγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν

ὅρθοῖς ἔμελλον ὅμμασιν τούτους ὄρᾶν; 1385

ἥκιστά γ'. ἀλλ' εἰ τῆς ἀκονούσης ἔτ' ἦν

πηγῆς δι' ὕτων φραγμός, οὐκ ἀν ἐσχόμην

τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τούμὸν ἄθλιον δέμας,

ἴν' ἡ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύν. 1390
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθύς, ώς ἔδειξα μήποτε
ἔμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἡ γεγών;
ὦ Πόλυνθε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρα με
κάλλος κακῶν ὑπουρλον ἔξεθρέψατε. 1395
νῦν γὰρ κακός τ' ὧν κάκ κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στεινωπὸς ἐν τριπλαῖς ὄδοῖς,
αἱ τούμον αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
ἐπίετε πατρός, ἄρα μου μέμνησθέ τι,
οἱ ἔργα δράσας ὑμὶν εἴτα δεῦρ' ἵὼν
όποι ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἔφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταύτον σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
πατέρας, ἀδελφούς, παιδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναικας μητέρας τε, χώπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἄλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἀ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
καλύψατ', ἡ φονεύσατ', ἡ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε· τάμα γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
ΧΟ. ἄλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙ. οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420

- πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.
 KP. οὐχ ώς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ώς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θυητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ
 μῆτ' ὅμβρος ἵερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ώς τάχιστ' ἐς οἴκον ἐσκομίζετε·
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τάγγενῃ μάλισθ' ὄρâν
 μόνοις τ' ἀκούειν εὔσεβῶς ἔχει κακά.
 OI. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδὲ ἐμοῦ, φράσω.
 KP. καὶ τοῦ με χρείας ὥδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
 OI. ρῦψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 θυητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
 KP. ἔδρασ' ἀν εὖ τοῦτ' ἵσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
 OI. ἀλλ' ἡ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
 KP. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὅμως δ', ἵν' ἔσταμεν
 χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
 OI. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεοθ' ὑπερ;
 KP. καὶ γὰρ σὺ νῦν τὰν τῷ θέῳ πίστιν φέροις. 1445
 OI. καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστρέψομαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς δν θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὁρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερ·
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
 πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν, 1450
 ἀλλ' ἔα με ναιέιν ὁρεσιν, ἔνθα κλήζεται
 ούμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, δν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,

ἴν' ἔξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.

καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἀν νόσον

1455

μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἀν ποτε

θυήσκων ἐσώθην, μὴ πί τῷ δεινῷ κακῷ.

ἄλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἰσ', ἵτῳ·

παιδῶν δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,

προσθῆ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ

1460

σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἀν ωσι, τοῦ βίου·

τοῦ δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,

οἷν οὐποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς

τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἄλλ' ὅσων ἐγὼ

ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·

1465

οἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

ψαῦσαι μ' ἕασον κάποκλαύσασθαι κακά.

ἴθ' ωναξ,

ἴθ' ω γονῆ γενναῖε. χερσί τὰν θιγὼν

δοκοῦμ' ἔχειν σφας, ώσπερ ήνίκ' ἐβλεπον.

1470

τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῦν μοι φίλοιν

δακρυρροούντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων

ἐπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;

λέγω τι;

1475

KP. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,

γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἢ σ' εἰχεν πάλαι.

OI. ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ

δαιμῶν ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.

ω τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἵτ', ἐλθετε

1480

ώς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,

αἱ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμὸν ὥδ' ὄρāν

τὰ πρόσθε λαμπρὰ προύξενησαν ὅμματα·

ὅς ὑμίν, ω τέκν', οὐθ' ὄρῶν οὐθ' ιστορῶν

πατὴρ ἐφάνθην ἐνθεν αὐτὸς ἡρόθην.

1485

καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω.

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οῖον βιῶναι σφώ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ’ εἰς ὄμιλίας,
ποίας δ’ ἔορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμέναι 1490
πρὸς οἶκον ἕξεσθ’ ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ’ ἥνικ’ ἀν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ’ ἀκμάς,
τίς οὐτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ’ ὄνειδη λαμβάνων, ἢ ταῖς ἐμαῖς
γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ’ ὁμοῦ δηλήματα; 1495
τί γὰρ κακῶν ἅπεστι; τὸν πατέρα πατήρ
ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἥροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἵσων
ἐκτήσαθ’ ὑμᾶς ὀνπερ αὐτὸς ἔξεφν.
τοιαῦτ’ ὄνειδιεῖσθε· κατα τίς γαμεῖ; 1500
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὡς τέκν’, ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κάγαμους ὑμᾶς χρεών.
ὡς παῖ Μενοικέως, ἀλλ’ ἐπεὶ μόνος πατήρ
τούτοιν λέλειψαι, νῷ γάρ, ὡς ᾖ φυτεύσαμεν,
ὸλώλαμεν δύ’ ὅντε, μή σφε περιίδης 1505
πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
μηδὲ ἔξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ’ οἴκτισόν σφας, ὡδε τηλικάσδ’ ὄρῳν
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὡς γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί. 1510
σφῶν δ’, ὡς τέκν’, εἰ μὲν εἰχέτην ἥδη φρένας,
πόλλ’ ἀν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ’ εὔχεσθέ μοι,
οὐ καιρὸς ἐὰ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λώονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

KP. ἄλις ἵν’ ἔξήκεις δακρύων· ἀλλ’ ἵθι στέγης ἔσω. 1515

OI. πειστέον, κεὶ μηδὲν ἥδυ. KP. πάντα γὰρ καιρῷ καλά.

1494 f. τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν MSS.: corr. B. H. Kennedy.

1513 ἐὰ Dindorf: ἀελ MSS.

- OI. οἰσθ' ἐφ' οῖς οὖν εἰμι; KP. λέξεις, καὶ τότε⁹
εἴσομαι κλύων.
- OI. γῆς μὲν ὅπως πέμψεις ἀποικον. KP. τοῦ θεοῦ μὲν
αἰτεῖς δόσιν.
- OI. ἀλλὰ θεοῖς γένεται στοιχίον. KP. τοιγαροῦν τεύξει
τάχα.
- OI. φῆς τάδε οὖν; KP. ἀ μὴ φρονῶ γάρ οὐ φιλῶ
λέγειν μάτην. 1520
- OI. ἀπαγένεται νῦν μὲν ἐντεῦθεν ἥδη. KP. στεῦχέται νῦν,
τέκνων δέ ἀφοῦ.
- OI. μηδαμῶς ταύτας γένεται μου. KP. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν·
καὶ γάρ ἀκράτησας οὖσι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
- XO. ὁ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετε, Οἰδίποους ὅδε,
ὅς τὰ κλείνεται αἰνίγματ' ἥδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, 1525
οὐ τίς οὐ ζῆλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ώστε θυητὸν ὅντες ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἥμέραν ἐπισκοποῦντα μηδένες δλβίζειν, πρὶν ἀν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. 1530

1518 ἀποικον r: ἀπ' οἴκων L. 1526 ὅστις οὖσι ζῆλω πολιτῶν καὶ
τύχαις ἐπιβλέπων MSS.: corr. Hartung (after Musgrave, δν τις οὖσι ζῆλω πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΤΕΚΝΟΝ τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;
σμικρὸν μὲν ἔξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἔξαρκον ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὼ χρόνος ξυνῶν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὡς τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με καξίδρυσον, ως πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἀν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἱ
πόλιν στέγουσιν, ως ἀπ' ὅμματων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἵρος, ως σάφ' εἰκάσαι, βρύων

9 θάκοισιν MSS.: corr. Seidler. 11 πυθοίμεθα MSS.: corr. Brunck.

13 ἀν δ' Elmsley: ἀν L, A: χᾶν 1. 16 ως σάφ' εἰκάσαι A: ως
ἀφεικάσαι L (with π written over φ by S): ως ἀπεικάσαι vulg.

δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εύστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γάρ ως γέροντι προϊστάλης ὁδόν. 20

- OI. κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 AN. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
 OI. ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν;
 AN. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ.
 OI. πᾶς γάρ τις ηὗδα τοῦτο γ' ἡμίν ἐμπόρων. 25
 AN. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἥ μάθω μολοῦσά ποι;
 OI. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος.
 AN. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἴομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γάρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὅρῳ.
 OI. ἥ δεῦρο προστείχοντα κάξορμώμενον; 30
 AN. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὔκαιρον ἐστιν, ἔννεφ', ως ἀνὴρ ὅδε.
 OI. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὐτῆς θ' ὁρώσης οὐνεχ' ἡμίν αἰσιος
σκοπὸς προσήκεις ων ἀδηλοῦμεν φράσαι— 35

ΞΕΝΟΣ.

πρίν νυν τὰ πλείον' ίστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
ἔξελθ'. ἔχεις γάρ χῶρον οὐχ ἀγνὸν πατεῖν.

- OI. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
 ΞE. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. 40
 OI. τίνων τὸ σεμνὸν ὅνομ' ἀν εὐξαίμην κλύων;
 ΞE. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὔμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἀν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
 OI. ἀλλ' ἵλεω μὲν τὸν ίκέτην δεξαίατο·
ώς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἀν ἔξελθοιμ' ἔτι. 45

30 προστείχοντα MSS.: corr. Dindorf.

42 ἐνθάδ' ὡν MSS.: corr. Vauvilliers.

35 ὡν Elmsley: τῶν MSS.

45 ως Elmsley: ὡστ' MSS.

- ΞΕ. τί δ' ἔστι τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ τοι τούξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἔστι θάρσος, πρίν γ' ἀν ἐνδείξω τί δρῶ.
 ΟΙ. πρός νυν θεῶν, ω̄ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
 τοιόνδ' ἀλήτην, ω̄ν σε προστρέπω φράσαι. 50
- ΞΕ. σήμαινε, κούκι ἀτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
 ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ὧ βεβήκαμεν;
 ΞΕ. ὅσ' οἶδα κάγῳ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἴρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'. ἔχει δέ νυν
 σεμιὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 Τιτὰν Προμηθεύς· δν δ' ἐπιστείβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
 ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
 τόνδ' ἵππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 55
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὀνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν, ω̄ ξέν', οὐ λόγοις
 τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
- ΟΙ. ή γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
 ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65
 ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ή πὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἀστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἄρ' ἀν τις αὐτῷ πομπὸς ἔξ ύμῶν μόλοι; 70
 ΞΕ. ώς πρὸς τί λέξων ἡ καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ώς ἀν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα.
 ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅσ' ἀν λέγωμεν πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
 ΞΕ. οἰσθ', ω̄ ξέν', ώς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἰ 75
 γενναῖος, ώς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαιμονος·
 αὐτοῦ μέν, οὐπερ κάφανης, ἔως ἐγὼ

τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινοῦσί σοι
εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν.

80

OI. ὡς τέκνουν, ἢ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;

AN. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῦν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.

OI. ὡς πότνιαι δεινῶπερ, εὗτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,

85

Φοίβῳ τε κάμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλα ἐκεῖν' ὅτ' ἔξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν

90

σεμνῶν ἔδρας λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μέν, οἰκήσαντα, τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἴ μ' ἀπῆλασαν.

95

σημεῖα δ' ἡξειν τῶνδε μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νυν ὡς με τήνδε τὴν ὄδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἔξ ὑμῶν πτερὸν

ἔξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε

πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὄδοιπορῶν,

νήφων ἀοίνοις, καπὶ σεμνὸν ἔζόμην

100

βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλά μοι, θεαί,
βίον κατ' ὄμφας τὰς Ἀπόλλωνος δότε

πέρασιν ἥδη καὶ καταστροφήν τινα,

εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ

μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.

105

ἴτ', ὡς γλυκεῖαι παιδεῖς ἀρχαίου Σκότου,

ἴτ', ὡς μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι

πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

78 τοῖς Turnebus: τοῖσδε MSS.

80 εἰ χρή Turnebus: ἢ χρή MSS.

92 οἰκήσαντα conj. Doederlein.

οἰκτίρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας. 110

ΑΝ. σύγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙ. σιγήσομαι τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψου κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἔως ἀν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὑλάβεια τῶν ποιουμένων. 115

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α. ὅρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; 117

2 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων,

3 ὁ πάντων ἀκορέστατος;

4 προσδέρκου, λεῦσσε δή,

5 προσπεύθου πανταχῇ.

6 πλανάτας,

7 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος· προσέβα
γὰρ οὐκ ἀν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς 125

8 τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν καὶ
9 παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφάμου στόμα φροντίδος 132

10 ιέντες· τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἄζονθ',

11 δὲν ἔγω λεύσσων περὶ πᾶν οὕπω 135

12 δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί

13 ποτε ναίει.

σύστ. α. ΟΙ. ὅδ' ἐκεῖνος ἔγω· φωνῇ γὰρ ὁρῶ,
τὸ φατιζόμενον.

ΧΟ. ἵω ἵω,
δεινὸς μὲν ὄρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν. 140

113 ἐξ ὁδοῦ πόδα MSS. : ἐκποδῶν ὁδοῦ conj. H. Keck. 121 λεύσατ'
αὐτὸν· προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ L: προσπεύθου, λεῦσσε νιν, | προσ-
δέρκου πανταχῇ Hermann: and so Schneidewin, but without transposing
προσδέρκου and προσπεύθου. (δή instead of νιν J.)

OI. μή μ', ἵκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.

XO. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

OI. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι

πρώτης, ω̄ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.

145

δηλῶ δ· οὐ γὰρ ἀν ωδὸς ἀλλοτρίοις

ὄμμασιν εἰρπον

κάπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.

ἀντ. α'. XO. ἐή· ἀλαῶν ὄμμάτων

149

2 ἄρα καὶ ἡσθα φυτάλμιος; δυσαιών

3 μακραίων θ', δοσ' ἐπεικάσαι.

152

4 ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ

5 προσθήσει τάσδ' ἀράς.

6 περᾶς γάρ,

7 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς

νάπει ποιάεντι, κάθυδρος οὖ

157

8 κρατήρ μειλιχίων ποτῶν ρεύματι συντρέχει· τό,

9 ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι· μετάσταθ', ἀπόβαθι.

πολλὰ κέλευθος ἐρατύει·

10 κλύεις, ω̄ πολύμοχθ' ἀλάτα; λόγον εἴ τιν' οἴσεις

166

11 πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάσ,

12 ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει· πρόσθεν δ'

13 ἀπερύκου.

σύστ. β'. OI. θύγατερ, ποὶ τις φροντίδος ἔλθῃ;

170

AN. ω̄ πάτερ, ἀστοῖς ἵσα χρὴ μελετᾶν,

εἴκοντας ἀ δεῖ κάκούοντας.

OI. πρόσθιγέ νύν μου. AN. ψαύω καὶ δή.

OI. ω̄ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ

σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς.

175

152 ὡς ἐπεικάσαι MSS.: corr. Bothe. 153 προσθήσεις MSS.: corr. Blaydes and Postgate. 156 προσπέσγις MSS.: corr. Hermann.

161 τό Heath: τῷν L (τὸν r). 166 εἴ τιν' ἔχεις MSS.: but L has οἴσεις superscript (prob. by S). 172 κ' οὐκάκούοντας L: κούκ ἀκούοντας οτ κούκ ἄκοντας r: corr. Musgrave.

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων, ἢ
γέρον, ἀκοντά τις ἄξει.

ΟΙ. 2 ἔτι οὖν; ΧΟ. ἔτι βαῦνε πόρσω. 178

ΟΙ. 3 ἔτι; ΧΟ. προβίβαζε, κούρα,
4 πόρσω· σὺ γὰρ ἀτεις.

ΑΝ. 5 υ υ υ | ~ υ | - υ | ↘ || -

ΟΙ. 6 ----- ॥

ΑΝ. 7 υ | ~ υ | - υ | - Λ]

8 ἐπεο μάν, ἐπε' ὁδ' ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ἢ σ' ἄγω.

ΟΙ. 9 -> | ~ υ | ↘ | - Λ]

ΧΟ. 10 τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης,
11 ὡς τλάμων, δ τι καὶ πόλις
12 τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν
13 καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι. 185

σύστ. γ'. ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ἵν' ἀν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δὲ ἀκούσαιμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν. 190

ἀντ. β'. ΧΟ. αὐτοῦ, μηκέτι τοῦδ' αὐτοπέτρου βῆματος
ἔξω πόδα κλίνῃς.

ΟΙ. 2 οὔτως; ΧΟ. ἄλις, ὡς ἀκούεις.

ΟΙ. 3 ἡ ἐσθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου
4 λᾶος βραχὺς ὀκλάσας. 195

ΑΝ. 5 πάτερ, ἐμὸν τόδ'· ἐν ἡσυχαίᾳ

ΟΙ. 6 ίώ μοί μοι.

ΑΝ. 7 βάσει βάσιν ἄρμοσαι,

8 γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν προκλίνας φιλίαν ἐμάν.

ΟΙ. 9 ὥμοι δύσφρονος ἄτας. 202

178 ἔτι οὖν ἔτι προβῶ; MSS.: Bothe del. ἔτι προβῶ.—ἐπιβαινε MSS.: corr. Reiske.

190 εἴποιμεν...ἀκούσαιμεν L: εἴπωμεν...ἀκούσωμεν A.

192 ἀντιπέτρου MSS.: corr. Musgrave. 195 ἡ' σθῶ L, with γρ. ἡ στῶ;

197 ἐν ἡσυχίᾳ MSS.: corr. Reisig. 199 ἄρμόσαι MSS.: corr. Elmsley.

ΧΟ. 10 ὡς τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
11 αὐδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
12 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἀν
13 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;

205

ἀνομοιό- ΟΙ. ὡς ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ ΧΟ. τί τόδ'
στρ. ἀπεννέπεις, γέρον; 209

ΟΙ. μή, μή μ' ἀνέρη τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα
ματεύων.

ΧΟ. τί τόδ'; ΟΙ. αἰνὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα. ΟΙ. τέκνου,
ἄμοι, τί γεγώνω;

ΧΟ. τίνος εὶς σπέρματος, ὡς ξένε, φώνει, πατρόθεν. 215

ΟΙ. ἄμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνου ἐμόν;

ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἐσχατα βαίνεις.

ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.

ΟΙ. Λαΐου ἴστε τιν'; ὡς. ΧΟ. ιοὺ ιού. 220

ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὡς Ζεῦ.

ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἰ;

ΟΙ. δέος ἵσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟ. ίώ, ὡς ὡς. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὡς ὡς.

ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225

ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙ. ἀ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;

ΧΟ. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται

ἄν προπάθη τὸ τίνειν·

ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις ἐτέρα 230

παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.

σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὐθις ἄφορμος

ἐμᾶς

210 μὴ μὴ μὴ μ' MSS.: corr. Hartung. 212 τί τόδε; ΟΙ. δεινὰ MSS.: corr. Wunder. 217 βαίνεις Triclinius: μένεις L, A, vulg.

219 μέλλετ' L (μέλλετέ γ' Triclinius): corr. Hermann. 220 Δατού ἴστε τιν' ἀπόγονον; MSS.: corr. Reisig.

χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
ἔμâ πόλει προσάψης.

235

ΑΝ. ὡς ξένοι αἰδόφρονες,
ἀλλ' ἐπεὶ γεραὸν [ἀλαὸν] πατέρα
τόνδ' ἔμὸν οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων ἀΐοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἔμὲ τὰν μελέαν, ἵκετεύομεν,
ὡς ξένοι, οἰκτίραθ', ἢ
πατρὸς ὑπὲρ τούμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὡς τις ἀφ' αἴματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι. ἐν ὅμμι γὰρ ὡς θεῷ
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἵτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.
πρός σ' ὁ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἀν ἀθρῶν βροτῶν
ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι,
ἐκφυγεῖν δύναιτο.

245

ΧΟ. ἀλλ' ἵσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἵσου
οἰκτίρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν.
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἀν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

255

ΟΙ. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεούσης ὠφέλημα γίγνεται,
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας

260

238 ἀλαὸν, which was inserted in the text of L by S, is absent from A and most of the other MSS. 243 τούμοῦ μόνον Hermann: τοῦ μόνον L, A, vulg.: τούμοῦ (without μόνον) Triclinius. τοῦδ' ἀμμόρου conj. J. 247 ὅμμι Bergk: ὑμῶν MSS. 251 λέχος Reiske: λόγος MSS. 260 τάς γ' Roman editor of scholia (J. A. Lascaris), A.D. 1518: τάς τ' L, A: τὰς T.

εῖναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν;
κάμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν; οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες εἰτ' ἐλαύνετε,
δνομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε 265
σῶμ' οὐδὲ τάργα τάμ'. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεποιθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἡ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ῶν οὖνεκ' ἐκφοβεῖ με· τοῦτ' ἐγὼ καλῶς 270
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδὲ ἀν ὁδὸς ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἵν' ἰκόμην, 275
νῦν δὲ ἐπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ῶσπερ με κάνεστήσαθ', ὥδε σώσατε,
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς 280
μοίραις ποεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του 285
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν.
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαιμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
ἄλλ' ὕσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ρύου με κάκφύλασσε· μηδέ μου κάρα 290
τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
ἥκω γὰρ ιερὸς εὐσεβής τε καὶ φέρων
ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδε· ὅταν δὲ ὁ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 295
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνουν κακός.
ΧΟ. ταρβεῖν μέν, ω̄ γεραιέ, τάνθυμήματα

πολλή 'στ' ἀνάγκη τάπο σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὡνόμασται βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἀνακτας ἀρκεῖ ταῦτα μοι διειδέναι.

295

- OI. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
 Xo. πατρῶον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν
ὅς καմὲ δεῦρ' ἔπειμψεν οἴχεται στελῶν.
 OI. ιὶ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἔξειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας; 300
 Xo. καὶ κάρθ', ὅταν περ τούνομ' αἰσθηται τὸ σόν.
 OI. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τούπος ἀγγελῶν;
 Xo. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀίων,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὃ γέρον, τὸ σὸν 305
δυνομα διήκει πάντας, ὥστε κεὶ βραδὺς
εῦδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
 OI. ἀλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοί τε· τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;
 AN. ὃ Ζεῦ, τί λέξω; ποι φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 310
 OI. τί δ' ἔστι, τέκνουν Ἀντιγόνη; AN. γυναιχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἀσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
 τί φῶ;

315

ἀρ' ἔστιν; ἀρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γυνώμη πλανᾶ;
καὶ φημὶ κάποφημι κούκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα.

οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὁμμάτων
σαινει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

- OI. πῶς εἰπας, ὃ παῖ; AN. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὄμαιμον· αὐδῆ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

300 αὐτὸν ὥστ' Porson: ἀπόνως τ' L, vulg.

321 ἔστι δῆλον MSS.: ἔστι ἀδελφὸν conj. Herwerden, Jacobs.

ΙΣΜΗΝΗ.

ωδισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ³²⁵
 ἥδιστα προσφωνήμαθ', ως ὑμᾶς μόλις
 εὐροῦσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

- ΟΙ. ωδικνον, ἥκεις; ΙΣ. ωδιπάτερ δύσμοιρ' ὄρᾶν.
 ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἀνευ μόχθου γέ μοι.
 ΟΙ. πρόσψυανσον, ωδιπάτης; ΙΣ. θιγγάνω δυοῦν δμοῦ.
 ΟΙ. ωδιπέρμ' ὅμαιμον. ΙΣ. ωδιδυσάθλιαι τροφαί. 330
 ΟΙ. ἥτησδε κάμοῦ; ΙΣ. δυσμόρον τ' ἐμοῦ τρίτης.
 ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἥλθες; ΙΣ. σῆ, πάτερ, προμηθίᾳ.
 ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
 ξὺν φῶπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
 ΟΙ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῦν; 335
 ΙΣ. εἴσ' οὐπέρ εἰσι· δεινὰ τὰν κείνοις τανῦν.
 ΟΙ. ωδιπάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς.
 ἐκεῖ γάρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 θακοῦσιν ίστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
 τᾶξω βίου τροφεῖα πορσύνονται ἀεί.
 σφῶν δ', ωδικν', οὖς μὲν εἰκὸς ἥν πονεῦν τάδε,
 κατ' οἰκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
 σφῶ δ' ἀντ' ἐκείνων τάμα δυστήνου κακὰ
 ὑπερπονεῦτον. ἡ μὲν ἔξ ὅτου νέας 345
 τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἄγριαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὅμβροις ἡλίου τε καύμασι 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἥγεῖται τὰ τῆς

327—330 Order in MSS., 327, 330, 328, 329: corr. Musgrave.
 331 δυσμόρον δ' MSS.: corr. Markland. 336 δεινὰ δ' ἐκείνοις L¹,
 δεινὰ δ' ἐν κείνοις L²: δεινὰ τάκείνοις r: corr. Schaefer.

οῖκοι διαιτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.

σὺ δ', ὁ τέκνουν, πρόσθεν μὲν ἔξικου πατρὶ¹
μαντεῖ ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρᾳ,
ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ δέ μοι
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἔξηλαυνόμην.

νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ²
φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γάρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.

IΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφίν,
παρεῖσ' ἐάσω· δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουστ' αὐθις πάλιν.
ἀ δ' ἀμφὶ τοῦν σοῦν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον.

νῦν δ' ἐκ θεῶν τους κάλιτηρίουν φρενὸς
εἰσῆλθε τοῦν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χώ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς
τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων
ἀποστερίσκει, κάξελήλακεν πάτρας.

ό δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῦλον "Αργος βὰς φυγὰς προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ώς αὐτίκ' "Αργος ἡ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθέξον ἡ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

355 μον MSS.: corr. J. 367 ἔρως T. Tyrwhitt, Musgrave: ἔρις MSS.
371 κάλιτηρίου Τουρ: κάξαλιτηροῦ L, κάξ ἀλιτηροῦ A: κάξαλητηροῦ or κάξ
ἀλητηροῦ r. 381 καθέξον (from καθέξων) A, Brunck: καθέξων L, vulg.

- ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὡς πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅπου θεοὶ³⁸³
πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- OI. ἥδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ως ἐμοῦ θεοὺς
ώραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε; 385
- IΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ως πάτερ, μαντεύμασιν.
- OI. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνου;
- IΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὔσοιας χάριν. 390
- OI. τίς δ' ἀν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- IΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
- OI. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ;
- IΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν.
- OI. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον δις νέος πέσῃ. 395
- IΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἵσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κούχῃ μυρίου χρόνου.
- OI. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
- IΣ. ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. 400
- OI. ή δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;
- IΣ. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
- OI. κάνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἀν γνώμη μάθοι.
- IΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι, μηδὲ ἵν' ἀν σαυτοῦ κρατοῖς. 405
- OI. ή καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
- IΣ. ἀλλ' οὐκ ἐᾶ τοῦμφυλον αἷμά σ', ως πάτερ.
- OI. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
- IΣ. ἔσται ποτ' ἀρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
- OI. ποίας φανείσης, ως τέκνου, συναλλαγῆς; 410
- IΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὄργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.

383 ὅπου Elmsley (in text), Hartung: ὅποι L, vulg.: ὅπη r. 390 εὐ-
σολα schol.: εὐνολα MSS. 391 ὑπ' om. L, add. A and most MSS.
405 κρατῆς MSS.: corr. Brunck.

- ΟΙ. ἀ δὲ ἐνέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὃς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὖν ἥκουσε τῷν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γέ ὅμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καὶ θοὺς οἵ κάκιστοι τῶνδε ἀκούσαντες πάρος
 τούμοιν πόθου προύθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ, φέρω δὲ ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δὲ ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῦν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἢς νῦν ἔχονται κάπαναιροῦνται δόρυ·
 ὡς οὔτ' ἀν δος νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μείνειεν, οὔτ' ἀν οὐξεληλυθώς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὐθις· οἴ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὔτως ἀτίμως πατρίδος ἔξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδὲ ἥμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῦν ἐπέμφθην κἀκεκρύχθην φυγάς. 430
 εἴποις ἀν ως θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 δίπηνίκ' ἔζει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτ' ἐσ τόνδε ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
 χρόνῳ δέ, δτ' ἥδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 κάμανθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μείζω κολαστὴν τῷν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνίκ' ἥδη τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ 440
 ἥλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δέ ἐπωφελεῖν,

421 τὴν πεπρωμένην τις τῷν πεπραγμένων L. 424 κάπαναιροῦνται
 MSS.: corr. Hermann. 432 κατήνεσεν τις κατηίνεσεν L. 436 ἔρωτος
 τοῦδε MSS.: corr. P. N. Papageorgius.

οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρί, δυνάμενοι τὸ δρᾶν
οὐκ ἡθέλησαν, ἀλλ’ ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἥλωμην ἀεί.

ἐκ τοῦνδε δ’, οὕσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις

445

διδωσιν αὐτοῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν·

τὼ δ’ ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.

ἀλλ’ οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦνδε συμμάχου,

450

οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει· τοῦτ’ ἐγῳδα, τῆσδε τε
μαντεῖ ἀκούων συννοῶν τε τὰξ ἐμοῦ
παλαίφαθ’ ἀμοὶ Φοῖβος ἤνυστέν ποτε.

πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ

455

μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.

ἔὰν γὰρ ὑμεῖς, ὡς ξένοι, θέληθ’ ὁμοῦ

προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν

σωτῆρ’ ἀρεῖσθε, τοῖς δ’ ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

460

XO. ἐπάξιος μέν, Οἰδίποους, κατοικτίσαι,

αὐτός τε παιδές θ’ αἴδε· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτῆρα σαυτὸν τῷδ’ ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.

OI. ὡς φίλαταθ’, ὡς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει.

465

XO. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ’ ἄς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.

OI. τρόποισι ποίοις; ὡς ξένοι, διδάσκετε.

XO. πρῶτον μὲν ἴρας ἔξ ἀειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι’ ὁσίων χειρῶν θιγών.

470

OI. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ’ ἀκήρατον λάβω;

451 οὗτε σφιν MSS.: corr. Hermann. 453 τὰ τ’ ἔξ ἐμοῦ MSS.: corr. Heath. 457 θέλητέ μοι L, vulg.: θέλητέ μοι τ: corr. Dindorf.
458 πρὸ στᾶσι ταῖς L: σὺν ταῖσι ταῖς A, vulg.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. κρατήρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ών κράτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
- ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἡ κρόκαισιν, ἡ ποίω τρόπῳ;
- ΧΟ. οἰδὸς σὺ νεαρᾶς νεοπόκριτης μαλλῷ λαβών. 475
- ΟΙ. εἰεν· τὸ δὲ ἐνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρή;
- ΧΟ. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.
- ΟΙ. ἡ τοῦσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
- ΧΟ. τριτσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ ὄλον.
- ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
- ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
- ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλος τύχῃ;
- ΧΟ. τρὶς ἐννέα αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἑλαίας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
- ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
- ΧΟ. ὡς σφας καλοῦμεν Εὔμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἵκέτην σωτήριον,
αἴτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἀπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἐπειτ' ἀφέρπειν ἀστροφος. καὶ ταῦτα σοι 490
- δράσαντι θαρσῶν ἀν παρασταίην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ω̄ ξέν', ἀμφὶ σοί.
- ΟΙ. ω̄ παιδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
- ΑΝ. ἡκούσαμέν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
- ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
- τῷ μὴ δύνασθαι μήδ' ὄρᾶν, δυοῖν κακοῖν.
σφῶν δὲ ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κάντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἦν εὔνους παρῇ.
ἄλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
- μὴ λείπετ'. οὐ γὰρ ἀν σθένοι τούμὸν δέμας
ἔρημον ἔρπειν οὐδὲ ὑφηγητοῦ δίχα.

475 σὺ add. Bellermann. 499 ἐκτείνουσαν MSS.: corr. Canter.

502 ὑφηγητοῦ δ' ἀνευ L, vulg. (γ' ἀνευ T): corr. Hermann.

IΣ. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δὲ ἵνα
χρῆσται μέρειν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.

XO. τούκειθεν ἀλσους, ὡς ξένη, τοῦδε. ἦν δέ του 505
σπάνιν τιν' ἴσχης, ἔστ' ἐποικος, ὃς φράσει.

IΣ. χωροῦμ' ἀνέστι τόδε· Ἀντιγόνη, σὺ δὲ ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδὲ εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. 509

στρ. α'. XO. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἥδη κακόν, ὡς
ξεῖν', ἐπεγείρειν·

2 ὅμως δὲ ἔραμαι πυθέσθαι

OI. 3 τί τοῦτο;

XO. 4 τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας

5 ἀλγηδόνος, ἢ ξυνέστας.

OI. 6 μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης 515
7 τᾶς σᾶς ἀπέπονθ' ἀναιδῆ.

XO. 8 τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον

9 χρήζω, ξεῖν', ὅρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.

OI. 10 ὁμοί.

XO. 11 στέρξον, ἵκετεύω.

OI. 12 φεῦ φεῦ.

XO. 13 πειθούς· κάγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις. 520

ἀντ. α'. OI. ἥνεγκ' οὖν κακότατ', ὡς ξένοι, ἥνεγκ' ἀέκων μέν,
θεὸς ἵστω,

2 τούτων δὲ αὐθαίρετον οὐδέν.

XO. 3 ἀλλ' εἶ τί;

OI. 4 κακῷ μέρει πόλις οὐδὲν ἵδριν 525
5 γάμων ἐνέδησεν ἄτα.

XO. 6 ἦ ματρόθεν, ὡς ἀκούω,
7 δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

504 χρῆσται L¹, χρῆσται L^c, r. 516 τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ
MSS. (τὰς σᾶς L): corr. Reisig. 522 ἥνεγκον κακότατ' MSS.: corr.
R. Whitelaw.—ἥνεγκον ἀκων MSS.: corr. Martin, Bergk.

ΟΙ. 8 ὥμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
9 ὥξεῖν· αὐται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν

ΧΟ. 10 πῶς φήσ;

ΟΙ. 11 παῖδε, δύο δ' ἄτα

ΧΟ. 12 ὥς Ζεῦ.

ΟΙ. 13 ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὡδῖνος.

στρ. β'. ΧΟ. σαί τ' εἴσ' ἄρ' ἀπόγονοί τε καὶ

ΟΙ. 2 κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί. 535

ΧΟ. 3 ίώ. ΟΙ. ίὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.

ΧΟ. 4 ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

ΧΟ. 5 ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἔδεξ-
άμην

6 δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος

7 ἐπωφελήσας πόλεος ἔξελέσθαι.

ἀντ. β'. ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

ΟΙ. 2 τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟ. 3 πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας, ἐπὶ νόσῳ
νόσον.

ΧΟ. 4 ἔκανες ΟΙ. ἔκανον· ἔχει δέ μοι 545

ΧΟ. 5 τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ
φράσω.

6 καὶ γὰρ ἄν, οὖς ἐφόνευσ', ἔμ' ἀπώλεσαν·

7 νόμῳ δὲ καθαρός, ἀϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. 550

530 μὲν add. Elmsley. 532 παῖδες MSS.: corr. Elmsley.

534 σαὶ τ' ἄρ' εἰσὶν L: σαὶ τ' ἄρ' εἰσ' A: corr. J. 541 ἐπωφέλησα

MSS.: corr. J.—πόλεως MSS.: corr. Hermann. 547 καὶ γὰρ ἄλλους

ἔφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (ορ κάπωλεσα) MSS.: corr. Mekler. 550 ἀπε-

στάλη MSS.: corr. Dindorf.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἰματηρὰς ὄμμάτων διαφθορὰς
ἔγνωκά σ', ὡς παῖ Λαΐου, ταῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.

σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα 555
δηλοῦτον ἡμῖν ὅνθ' ὃς εἰ, καὶ σ' οἰκτίσας
θέλω περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἀν πρᾶξιν τύχοις 560
λέξας ὄποιας ἐξαφισταίμην ἐγώ.
ὅς οἰδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὅσπερ σύ, χῶς εἰς πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἥθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷ μῷ κάρα.
ῶστε ξένον γ' ἀν οὐδὲν ὅνθ', ὕσπερ σὺ νῦν, 565
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσῷζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὅν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ήμέρας.

OI. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ 570
παρῆκεν ὕστε βραχέῖ ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς
καὶ γῆς ὄποιας ἥλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς.

ῶστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἂν χρήξω, χῶς λόγος διοίχεται.

ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸν νῦν δίδασχ', ὅπως ἀν ἐκμάθω. 575

OI. δώσων ίκάνω τούμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὅψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

557 περέσθαι Reisig: τι ἔρεσθαι L (τι τ), σ' ἔρεσθαι T. 562 ὡς
οἰδά γ' MSS.: corr. Dindorf. 563 χῶς εἰς Dobree: χῶστις MSS.
574 διοίχεται τ: διέρχεται L, A.

- ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
 ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580
 ΘΗ. ποίω γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
 ΟΙ. ὅταν θάνω γὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.
 ΘΗ. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐν μέσῳ
 ἡ λῆστιν ἵσχεις ἡ δι' οὐδενὸς ποεῖ.
 ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585
 ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μὲν ἔξαιτεῖ χάριν.
 ΟΙ. ὅρα γε μήν· οὐ σμικρός, οὐχ, ἀγὼν ὅδε.
 ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων κάμοῦ λέγεις;
 ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖστ', ἄναξ, χρήζουσί με.
 ΘΗ. ἀλλ' εἰ θέλοντά γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν. 590
 ΟΙ. ἀλλ' οὐδέ, ὅτ' αὐτὸς ἥθελον, παρίεσταν.
 ΘΗ. ω̄ μῶρε, θυμὸς δὲ ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
 ΟΙ. ὅταν μάθης μου, νουθέτει, τανῦν δὲ ἔα.
 ΘΗ. δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.
 ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595
 ΘΗ. ἡ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
 ΟΙ. οὐ δῆτ'. ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗ. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἡ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
 ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
 πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ως πατροκτόνῳ.
 ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἀν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;
 ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἔξαναγκάσει στόμα.
 ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
 ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῆδε πληγῆναι χθονί. 605
 ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἀν τάμα κάκείνων πικρά;
 ΟΙ. ω̄ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,

588 κάμοῦ Schneidewin: ἦ 'μοῦ MSS. 589 κεῖστ' ἀναγκάζοντι με
 L, A, vulg. (κεῖστ' ἀναγκάσοντι με τ): corr. Kayser. 590 θέλοντά
 γ' τ: θέλοντ' ἄν γ' L, A, vulg.

τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.
 φθίνει μὲν ῥσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος, 610
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταύτὸν οὕποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἥδη τοῦς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καῦθις φίλα. 615
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἵών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ἔνυμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. 620
 ἵν' οὐμὸς εῦδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶρ Διὸς Φοῖβος σαφῆς.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἥδὺ τάκινητ' ἔπη,
 ἕα μ' ἐν οἴσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον 625
 πιστὸν φυλάσσων· κοῦποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρείον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
XO. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. 630
ΘΗ. τίς δῆτ' ἀν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
 τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἱέν εστιν ἐστία;
 ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῇδε κάμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. 635
 ἀγὼ σεβισθεὶς οὕποτ' ἐκβαλὼ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.
 εἰ δ' ἐνθάδ' ἥδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα

617 τὰ London ed. of 1722: τε or τὲ MSS. 632 ὅτῳ Suidas (s. v. δορύξενος): ὅτου MSS. 637 ἔμπαλιν MSS.: corr. Musgrave.

τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, διδωμί σοι 640
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. τί δῆτα χρήζεις; ἢ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρος ἐσθ' ὅδε,

ΘΗ. ἐν φῷ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. 645

ΟΙ. ἐν φῷ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. μέγ' ἀν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙ. εἰ σοί γ' ἀπέρ φὴς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδε γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙ. οὔτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι. 650

ΘΗ. οὐκουν πέρα γ' ἀν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν ποήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;

ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὄρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἀ χρή με δρᾶν.

ΟΙ. ὄκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τούμὸν οὐκ ὄκνεῖ κέαρ. 655

ΟΙ. οὐκ οἰσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

αὗτοῦ γένηται, φροῦδα τάπειλήματα.

κείνοις δ' ἵσως κεὶ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κάνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἱ προύπεμψέ σε. 665

ὅμως δὲ κάμοῦ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι

τούμὸν φυλάξει σ' ὅνομα μὴ πάσχειν κακῶς.

στρ. α'. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

2 ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαινλα,

3 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'

4 ἀ λίγεια μινύρεται

- 5 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
 6 χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
 7 τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν
 8 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 675
 9 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 10 ἀνήνεμόν τε πάντων
 11 χειμώνων· ἵν' ὁ Βακχιώτας
 12 ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 13 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις. 680
- ἀντ. α'. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 2 ὁ καλλίβοτρος κατ' ἥμαρ ἀεὶ¹
 3 νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
 4 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὁ τε
 5 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι 685
 6 κρήναι μινύθουσιν
 7 Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων,
 8 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἥματι
 9 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 10 ἀκηράτῳ σὺν ὅμβρῳ 690
 11 στερνούχον χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 12 χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδὲ ἀ
 13 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
- στρ. β'. ἔστιν δ' οἰον ἐγὼ γᾶς Ἄσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 2 οὐδὲ ἐν τῷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 3 φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτοποιόν,
 4 ἐγχέων φόβημα δαιῶν,
 5 ὃ τῷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ, 700
 6 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.

674 τὸν οἰνωπὸν ἀνέχουσα (made from οἰνωπὰν ἔχουσα) L, vulg.: οἰνώπαν ἔχουσα r: corr. Erfurdt. 680 θεαῖς MSS.: corr. Elmsley.
 698 ἀχείρωτον A: ἀχείρητον L.—αὐτόποιον MSS.: corr. J.

- 7 τὸ μέν τις οὐ νεαρὸς οὐδὲ γήρα
 8 συνναίων ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρῶν
 κύκλος
 9 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
 10 χά γλαυκῶπις Ἀθάνα.

ἀντ. β'. ἄλλον δ' αἰνον ἔχω ματροπόλει τῷδε κράτιστον, 707
 2 δῶρον τοῦ μεγάλου δαιμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα
 μέγιστον,

3 εὗιππον, εὕπωλον, εὐθάλασσον. 711

4 ὡ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς

5 τόδ' εἴσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,

6 ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν

7 πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνιαῖς. 715

8 ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα

9 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων

10 Νηρήδων ἀκόλουθος.

AN. ὡ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον, 720
 νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

OI. τί δ' ἔστιν, ὡ παῖ, καινόν; AN. ἀσσον ἔρχεται
 Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

OI. ὡ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
 φαίνοιτ' ἀν ἥδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725

XO. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
 τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

702 οὔτε νεαρὸς οὔτε MSS.: corr. Porson. 703 συνναίων Blaydes:

σημαίνων MSS. 704 ὁ γὰρ εἰς αἱὲν ὄρῶν L, vulg.: corr. Hermann.

710 χθονὸς add. Porson. 721 σὸν δὴ Nauck: σοὶ...δὴ L: σοὶ...
 δεῖ A, vulg. 726 ἐγώ L (with κυρῶ superscript by S): κυρῶ A, vulg.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
 ὅρῳ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
 φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου· 730
 δὲν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
 ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς, ἐπεὶ
 γέρων μέν εἴμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένουσαν ἥκων, εἰ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
 πείσων ἐπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
 οὐκ ἐξ ἐνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ^{τοῦ}
 πάντων κελευσθείς, οὕνεχ' ἥκε μοι γένει
 τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως.
 ἀλλ', ὡς ταλαιπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
 ἰκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεωს
 καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
 ὅσῳπερ, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοὶς κακοῖς, γέρον,
 ὅρῶν σε τὸν δύστηγον ὅντα μὲν ξένον, 745
 ἀεὶ δ' ἀλήτην κάπὶ προσπόλου μιᾶς
 βιοστερῇ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἄν ποτ' ἐσ τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 ἔδοξ', δύσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
 ἀεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα 750
 πτωχῷ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τούπιόντος ἀρπάσαι.
 ἀρ' ἄθλιον τούνειδος, ὡς τάλας ἐγώ,
 ώνείδιστ' ἐσ σὲ κάμε καὶ τὸ πᾶν γένος;
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τάμφανή κρύπτειν· σύ νυν 755
 πρὸς θεῶν πατράφων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ
 κρύψον, θελήσας ἀστυν καὶ δόμους μολεῖν

τοὺς σοὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι πλέον
δίκη σέβοιτ' ἄν, οὐσα σὴ πάλαι τροφός.

760
ΟΙ. ὡ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἀν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾶ κάμε δεύτερον θέλεις
ἔλειν ἐν οἷς μάλιστ' ἀν ἀλγοίην ἀλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
οὐκ ἥθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,
ἀλλ' ἥνικ' ἥδη μεστὸς ἡ θυμούμενος,
καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ' ἔξεώθεις κἀξέβαλλες, οὐδέ σοι
765
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον.
νῦν τ' αὐθις, ἥνικ' εἰσορᾶς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾶ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καίτοι τίς αὕτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν;
770
ῶσπερ τις εἰ σοὶ λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὅν χρῆζοις, τότε
δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι.
ἀρ' ἀν ματαίου τῆσδ' ἀν ἥδονῆς τύχοις;
775
τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῦσδ', ὡς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐσ δόμους ἄγης,
ἀλλ' ως πάραυλον οἰκίσης, πόλις δέ σοι
780
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί·

779 φέροι τ: φέρει (with οἱ above) L, A.

786 τῆσδ' Scaliger : τῶνδ' MSS.

- ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῦν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
 ἀρ' οὐκ ἄμεινον ἡ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῷ γ', δσωπερ κάκ σαφεστέρων κλύω,
 Φοίβου τε καύτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
 τὸ σὸν δ' ἀφίκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμασιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
 κάκ' ἀν λάβοις τὰ πλείον' ἡ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἵθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ξῆν ἐνθάδ· οὐ γὰρ ἀν κακῶς
 οὐδ' ὥδ' ἔχοντες ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα.
- KR. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐσ τὰ σά, 800
 ἡ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον, ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
- OI. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἡδιστον εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 πείθειν οἴός τ' εἰ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
- KR. ω δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει; 805
- OI. γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον, ὅστις ἔξ ἅπαντος εὖ λέγει.
- KR. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
- OI. ως δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
- KR. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἵσος καὶ σοὶ πάρα. 810
- OI. ἄπειθ', ἐρώ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσ' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
- KR. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους
 οἵ ἀνταμείβει ρήματ', ἦν σ' ἔλω ποτέ,—
- OI. τίς δ' ἀν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βίᾳ; 815
- KR. ἡ μὴν σὺ κάνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει.
- OI. ποίω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
- KR. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἔπειμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

792 κάκ Doederlein: ἐκ L, vulg.: καὶ A. 808 τὸ καίρια Suidas
 (s. v. χωρὶς). 816 τοῦδε Musgrave: τῶνδε MSS.

- ΟΙ. οῖμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ χρόνου.
 ΟΙ. ἵω ξένοι, τί δράσετε; ή προδώσετε,
 κούκ εἴξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
 ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θάσσον· οὔτε γάρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὕθ' ἢ πρόσθεν εἴργασαι. 825
 ΚΡ. ὑμῖν ἀν εἴη τήνδε καιρὸς ἔξαγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
 ΑΝ. οῖμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ή βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾶς, ξένε;
 ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830
 ΟΙ. ω γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ω ξέν', οὐ δίκαια δρᾶς.
 ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

στρ. ΟΙ. ἵω πόλις.

- ΧΟ. 2 τί δρᾶς, ω ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον
 .εὶς χερῶν. 835
 ΚΡ. 3 εἴργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὖ, τάδε γε μωμένου.
 ΚΡ. 4 πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.
 ΟΙ. 5 οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθεις χεροῦν
 6 τὴν παῖδα θάσσον. ΚΡ. μὴ πίτασσ' ἢ μὴ κρατεῖς.
 ΧΟ. 7 χαλάν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἐγωγ' ὁδοιπορεῖν.
 ΧΟ. 8 πρόβαθ' ωδε, βάτε βάτ', ἔντοποι. 841
 9 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.
 10 πρόβαθ' ωδέ μοι.

- ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ω ξένοι ξένοι.
 ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εὶς μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι. 845
 ΟΙ. ὅρεξον, ω παῖ, χείρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
 ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ύμεῖς; ΟΙ. ω τάλας ἐγώ, τάλας.
 ΚΡ. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκῆπτροιν ἔτι

821 τήνδε γ' MSS.: corr. Bothe. 837 πημανεῖς MSS.: corr. Porson.

841 ωδε, βάτε] ωδ' ἐμβάτε MSS.: corr. Triclinius.

- όδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὅν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὡν ὅμως,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἰδ' ἐγώ, γνώσει τάδε,
 ὅθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾶς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω, βίᾳ φίλων
 ὅργῃ χάριν δούς, ἢ σ' ἀεὶ λυμαίνεται. 855
- ΧΟ. ἐπίσχεις αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.
 ΧΟ. οὔτοι σ' ἀφῆσω, τῶνδε γ' ἐστερημένος.
 ΚΡ. καὶ μεῖζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
 θήσεις· ἐφίψομαι γὰρ οὐ τούτοις μόναιν.
 ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. 860
 ΧΟ. δεινὸν λέγοις ἄν. ΚΡ. τοῦτο νῦν πεπράξεται.
 ΧΟ. ἦν μή γ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
 ΟΙ. ὁ φθέγμ' ἀναιδές, ἢ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
 ΚΡ. αὐδῶ σιωπᾶν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἴδε δαίμονες
 θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι. 865
 ὅς μ', ω κάκιστε, ψιλὸν ὅμμ' ἀποσπάσας
 πρὸς ὅμμασιν τοῖς πρόσθεν ἔξοιχει βίᾳ.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὁ πάντα λεύσσων "Ηλιος δοἱη βίον
 τοιοῦτον οἶον κάμè γηρᾶναι πότε. 870
- ΚΡ. ὁράτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
 ΟΙ. ὁρῶσι κάμè καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτε
 ἔργοις πεπονθῶς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
 ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ
 κεὶ μοῦνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875
- ἀντ.* ΟΙ. ἵω τάλας.
 ΧΟ. 2 ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν.
 ΚΡ. 3 δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

861 λέγοις L, A: λέγεις τ. ἀν add. Hermann.

865 τῆς London ed. 1747: γῆς MSS. (from 862).

- KP. 4 τοῖς τοι δικαιοίοις χώραχὺς νικᾶ μέγαν. 880
 OI. 5 ἀκούεθ' οὐλα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ.
 6 Ζεύς μοι ξυνίστω. KP. Ζεὺς γ' ἀν εἰδείη, σὺ
 δ' οὐ.
- ΧΟ. 7 ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδε; KP. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.
 ΧΟ. 8 ἵω πᾶς λεώς, ἵω γὰς πρόμοι,
 9 μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'. ἐπεὶ πέραν 885
 10 περῶσ' οἴδε δή.
- ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
 βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίψθεω
 τοῦδε ἐπιστάτη Κολωνοῦ; λέξαθ', ως εἰδῶ τὸ πᾶν,
 οὐ χάριν δεῦρ' ἥξα θᾶσσον ἡ καθ' ἥδονὴν ποδός. 890
 OI. ὡς φίλτατ', ἔγνων γάρ τὸ προσφώνημά σου,
 πέπονθα δεινὰ τοῦδε ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
- ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
- OI. Κρέων ὅδε, δὲν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
 ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895
- ΘΗ. πῶς εἶπας; OI. οἴλα περ πέπονθ' ἀκήκοας.
- ΘΗ. οὔκουν τις ώς τάχιστα προσπόλων μολὼν
 πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεων
 ἄνιππον ἵπποτην τε θυμάτων ἄπο
 σπεύδειν ἀπὸ ρυτῆρος, ἔνθα δίστομοι 900
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὄδοι,
 ως μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
 ἶθ', ως ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
 εἰ μὲν δι' ὄργῆς ἥκουν ἡς ὅδε ἄξιος,
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἀν εἴξει μῆτης χερός. 905

882 Ζεύς μοι ξυνίστω add. J.—Ζεὺς ταῦτ' ἀν εἰδείη, σὺ δ' οὐ MSS.: corr. Hartung (who supplies ίστω μέγας Ζεύς before these words).
 886 περῶσι δή L, vulg.: περῶσι δῆτα Triclinius: corr. Elmsley.
 906 οὐ μεθῆκ' ἀν A: οὐδὲ ἀφῆκ' ἀν L (but with οὐ μεθῆκ' ἀν in marg., written prob. by the first hand).

νῦν δ' οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισι κούκ τὰλοισιν ἀρμοσθήσεται.

οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἀν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρο μοι στήσης ἄγων.

ἔπει δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
οὔθ' ὅν πέφυκας αὐτὸς οὔτε σῆς χθονός,
ὅστις δίκαι ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
κάνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἴτ' ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' ὁδὸν ἐπεισπεσὼν
ἄγεις θ' ἀ χρήζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ.
καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἡ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κάμ' ἵσον τῷ μηδενί.

καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαιδευσαν κακόν.
οὐ γάρ φιλοῦσιν ἀνδρας ἐκδίκους τρέφειν,
οὐδὲ ἀν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
συλῶντα τάμα καὶ τὰ τῶν θεῶν, βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.

οὐκουν ἔγωγ' ἀν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
οὐδὲ εἰ τὰ πάντων εἰχον ἐνδικώτατα,
ἀνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς
οὔθ' εἰλκον οὔτ' ἀν ἥγον, ἀλλ' ἡπιστάμην
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

εἰπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρο ἄγειν τινά,
εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κούχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κάποδ τῆς γλώσσης λέγω.

XO. ὁρᾶς ἵν' ἥκεις, ω̄ ξέν'; ως ἀφ' ὧν μὲν εἰ
φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.

- KP. ἐγὼ οὗτ' ἀνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
ῳ τέκνον Αἰγέως, οὗτ' ἄβουλον, ώς σὺ φήσ,
τοῦργον τόδ' ἔξεπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἀν ἐμπέσοι
ξῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ἥδη δ' ὁθούνεκ' ἀνδρα καὶ πατροκτόνον
κάναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες ηὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων. 940
- τοιοῦτον αὐτοῖς "Αρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὅνθ', δος οὐκ ἐὰ
τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει.
ῳ πίστιν ἵσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν. 950
- καὶ ταῦτ' ἀν οὐκ ἐπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἡράτο καὶ τῷμῳ γένει.
ἀνθ' ὧν πεπονθώς ήξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
- πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἀν θέλησ· ἐπεὶ
ἔρημία με, κεὶ δίκαιος ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὥν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
- OI. ὡ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἀς ἐγὼ τάλας
ἥνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλοι,
τάχ' ἀν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι. 960
- ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἀν ἔξεύροις ἐμοὶ^ν
ἀμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρταιον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ^ν
χρησμοῖσιν ἴκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν, 970

945 κάναγνον A : κάνανδρον L, vulg.—δεξοίατ' MSS. : corr. Elmsley.

πῶς ἀν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί,
 δος οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
 οὐ μητρὸς εἰχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ως ἐγὼ φάνην,
 ἐς χεῖρας ἥλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιεὶς ὡν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἀν τό γ' ἀκον πρᾶγμ' ἀν εἰκότως ψέγοις;
 μητρὸς δέ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔσης ὅμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἵους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὥμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδύνα, καὶ τεκούσα με
 αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ 985
 κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαι τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὕτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν οὐθ' οὓς αἱὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
 φόνους πατρώους ἐξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὡν σ' ἀνιστορῶ.
 εἴ τις σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι· ἀν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι· ἀν εὐθέως;
 δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον 995
 τίνοι· ἀν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καύτὸς εἰσέβην κακά,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
 ψυχὴν ἀν οἴμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἄπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

977 πῶς γ' ἀν MSS.: corr. Elmsley. 989 ἐμφορεῖς L (with ο written over ε by an early hand): ἐμφέρεις A.

τοιαῦτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
καὶ σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας ως κατώκηνται καλῶς.
κἀθ' ὡδὸς ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλαυθάνει, 1005
ὅθούνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῷδ' ὑπερφέρει.
ἀφ' ἣς σὺ κλέψας τὸν ἵκέτην γέροντ' ἐμὲ
αὐτὸν τ' ἔχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών.
ἀνθ' ὅν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1010
καλῶν ἴκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθης
οἶων ὑπὸ ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

ΧΟ. ὁ ξεῖνος, ὡναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δὲ ἀμυναθεῖν. 1015

ΘΗ. ἄλις λόγων· ως οἱ μὲν ἐξειργασμένοι
σπεύδουσιν, ἡμεῖς δὲ οἱ παθόντες ἔσταμεν.

ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποεῖν;

ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δὲ ἐμὲ
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020
τὰς παῖδας ἡμῖν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·

εἰ δὲ ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῇσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.

ἄλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δὲ ως ἔχων ἔχει 1025

καὶ σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σώζεται.

κούκ ταλλον ἐξεις εἰς τόδ· ως ἐξοιδά σε
οὐ ψιλὸν οὐδὲ ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν, 1030

1007 τιμᾶς MSS. (the *ᾳ* made in L from *ᾶ*): corr. Turnebus.—τῷδ' Kuhnhardt: τοῦδ' L, vulg.: τοῦθ' Ῥ. 1016 ἐξηρπασμένην L (-ην made from -οι): ἐξηρπασμένοι Ῥ: corr. F. W. Schmidt. 1019 δέ με MSS.: corr. Hermann. 1021 ἡμῶν MSS.: corr. Elmsley.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὡν ἔδρας τάδε.
ἀ δὲ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἔνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.

νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

KP. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὡν ἐρεῖς ἐμοὶ·
οἴκοι δὲ χήμεῖς εἰσόμεσθ' ἀ χρὴ ποεῖν.

ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμίν, Οἰδίπους,
ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω 'γὰ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
πρὶν ἀν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

ΟΙ. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.

- στρ. a'. ΧΟ. εἴην ὅθι δαιῶν
 2 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
 3 τὸν χαλκοβόαν Ἀρη
 4 μείξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις
 5 ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,
 6 οὖ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη
 7 θνατοῖσιν, ὅν καὶ χρυσέα
 8 κλής ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε
 9 προσπόλων Εὔμολπιδᾶν·
 10 ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
 11 Θησέα καὶ τὰς διστόλους
 12 ἀδμῆτας ἀδελφὰς
 13 αὐτάρκει τάχ' ἐμμείξειν βοῶ
 14 τούσδ' ἀνὰ χώρους·

- ἀντ. a'. ἢ που τὸν ἐφέσπερον
 2 πέτρας ἱφάδος πελῶσ'
 3 Οιάτιδος εἰς νομόν,

1050 σεμναὶ MSS.: corr. Valckenaer.

1061 εἰς νομόν Hartung: ἐκ νομοῦ MSS.

- 4 πώλοισιν ἡ ρίμφαρμάτοις
 5 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 6 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων Ἀρης, 1065
 7 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 8 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός,
 9 πᾶσα δ' ὄρμάται καθεῖσ'
 10 ἀμπυκτήρια στομίων
 11 ἄμβασις, οὐ τὰν ἵππιαν
 12 τιμῶσιν Ἀθάναν
 13 καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
 14 Πέας φύλον νιόν.

στρ. β'. ἔρδουσ' ἡ μέλλουσιν; ὡς 1074

- 2 προμνάται τί μοι
 3 γνώμα τάχ' ἀντάσειν
 4 τὰν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὔρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
 μων πάθη.
 5 τελεῖ τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἀμαρ·
 6 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1080
 7 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
 8 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων
 9 αἰωρήσασα τούμὸν ὅμμα.

ἀντ. β'. ἵω θεῶν πάνταρχε, παντ- 1085

- 2 ὄπτα Ζεῦ, πόροις
 3 γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
 4 σθένει πινικείω τὸν εῦαγρον τελειῶσαι λόχον,

1068 καθεῖσ' Schneidewin: κατ' MSS. 1069 ἀμπυκτήρια φάλαρα
 πώλων MSS.: corr. Wecklein. (Bothe and Hermann had deleted φάλαρα.)

1074 ἔρδουσιν MSS.: corr. Elmsley. 1076 ἀντάσειν Buecheler: ἀν-

δώσειν MSS. 1077 τὰν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὔρουσαν MSS.: corr. Reisig
 (from schol. in L).—αὐθαίμων Bothe: αὐθομαίμων MSS. 1083 ἄνωθ'

Hermann: αὐτῶν δ' MSS. 1084 αἰωρήσασα Dindorf (έωρήσασα Wun-
 der): θεωρήσασα MSS. 1085 f. ἵω Ζεῦ πάνταρχε θεῶν | παντόπτα

πόροις MSS.: corr. J. 1088 ἐπινικείω σθένει L: ἐπινίκω σθένει r:
 corr. Hermann.

5 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.

1090

6 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω

7 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν

8 ὡκυπόδων ἐλάφων στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς

9 μολεῖν γὰρ τἁδε καὶ πολίταις.

1095

ῳ̄ ξεῖν’ ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς

ώς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ

τάσδ’ ἀστον αὐθις ὥδε προσπολουμένας.

OI. ποῦ ποῦ; τί φής; πῶς εἶπας; AN. ὦ πάτερ πάτερ,
τίς ἀν θεῶν σοι τόνδ’ ἄριστον ἄνδρ’ ἵδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

1100

OI. ὦ τέκνον, ἡ πάρεστον; AN. αἴδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ’ ὄπαόνων.

OI. προσέλθετ’, ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε.

1105

AN. αἰτεῖς ἀ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

OI. ποῦ δῆτα, ποῦ στόν; AN. αἴδ’ ὄμοῦ πελάζομεν.

OI. ὦ φίλτατ’ ἔρνη. AN. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

OI. ὦ σκῆπτρα φωτός. AN. δυσμόρου γε δύσμορα.

OI. ἔχω τὰ φίλτατ’, οὐδ’ ἔτ’ ἀν πανάθλιος
θανὼν ἀν εἴην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοί.
ἔρείσατ’, ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
ἔμφυντε τῷ φύσαντι, κάναπανεύσατον
τοῦ πρόσθ’ ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.

καί μοι τὰ πραχθέντ’ εἴπαθ’ ὡς βράχιστ’, ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκεῖ λόγος.

1116

AN. ὅδ’ ἔσθ’ ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
οὐ κἄστι τοῦργον· τούμὸν ὥδ’ ἔσται βραχύ.

1112 ἀμφιδεξιὸν L, ἀμφὶ δεξιὸν τ: corr. Mudge. 1113 ἐμφύσα L
(made by S from ἐμφύσα: a later hand has restored the acute accent, but
without deleting the circumflex): ἐμφύσα vulg., ἐμφῦτε A: corr. Mudge.—
κάναπανεύσετον L, vulg.: κάναπανεύσατον τ: corr. J. 1118 καὶ σοὶ τε
τοῦργον τούμὸν ἔσται βραχύ L: (so the other MSS., except that L² has καὶ
σοὶ γε: T and Farn., ἔσται δὴ βραχύ:) corr. Wex.

- ΟΙ. ὡ̄ ξεῦνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
τέκν' εἰ̄ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γάρ τη̄ν ἐ̄ τάσδε μοι
τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην.
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὡ̄ ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῆ̄ τῇδ'. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν ηὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ
καὶ τούπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομένιν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.
ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ κούκ ἄλλου βροτῶν.
καὶ μοι χέρ', ὠναξ, δεξιὰν ὅρεξον, ὡ̄
ψαύσω φιλήσω τ', εἰ̄ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἀν ἀθλιος γεγὼς
θιγεῦν θελήσαιμ' ἀνδρὸς φέτις οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἔάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν
μόνοις οἶόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
μέλουν δικαίως, ὥσπερ ἐ̄ τόδ' ήμέρας.
- ΘΗ. οὔτ' εἰ̄ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ᔁχω,
οὔτ' εἰ̄ πρὸ τούμον προϋλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ᔁχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'. ὡ̄ γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χῶπως μὲν ἄγων ἥρέθη, τί δεῖ μάτην

1130 χέρ' A: χαῖρ' L.

1132 πῶς σ' Hermann: πῶς δ' MSS.

1141 οὔτ' Elmsley: οὐδ' MSS.

δεῖ μάτην MSS.: οὔτος del. Heath.

1148 χῶπως μὲν ἄγων οὐτος ἥρέθη, τί

- κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καύτὸς ἐκ τούτοιν ξυνών;
 λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
 στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
 σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
 πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρωπον χρεών.
- OI. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 ώς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὅν σὺ πυνθάνει. 1155
- ΘH. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
 οὐκ ὅντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
 βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' φ
 θύων ἔκυρον ἡνίχ' ωρμώμην ἐγώ.
- OI. ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι; 1160
- ΘH. οὐκ οἶδα πλὴν ἔν· σοῦ γάρ, ώς λέγουσί μοι,
 βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὅγκου πλέων.
- OI. ποιόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.
- ΘH. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μόνον
 αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ. 1165
- OI. τίς δῆτ' ἀν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
- ΘH. ὅρα κατ' Ἀργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενῆς
 ἔσθ', ὅστις ἀν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
- OI. ὡ φίλτατε, σχέσι οὐπερ εἰ. ΘH. τί δ' ἔστι σοι;
- OI. μή μου δεηθῆς. ΘH. πράγματος ποίου; λέγε. 1170
- OI. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὃς ἔσθ' ὁ προστάτης.
- ΘH. καὶ τίς ποτ' ἔστιν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;
- OI. παῖς οὐμός, ὠναξ, στυγνός, οὖ λόγων ἐγὼ
 ἄλγιστ' ἀν ἀνδρῶν ἔξανασχοίμην κλύων.
- ΘH. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἀ μὴ
 χρήζεις; τί σοι τοῦδ' ἔστι λυπηρὸν κλύειν; 1175
- OI. ἔχθιστον, ὠναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
 καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν.

1164 μόνον Vauvilliers: μολόντ' MSS.

1165 τ' add. Vauvilliers.

1169 ὡ φίλτατ' ἵσχες L (ἐπισχες A): corr. Heath.

Elmsley: τοῦτ' MSS.

1176 τοῦδ'

- ΘΗ. ἀλλ' εὶ τὸ θάκημ' ἔξαναγκάζει, σκόπει·
μή σοι πρόνοι' ἥ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεὶ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἢ βούλεται,
καὶ νῷν ὑπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει 1185
γνώμης, ἢ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δὲ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὡς πάτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κεῦνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔασον· εἰσὶ χάτεροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπωδαῖς ἔξεπάδονται φύσιν.
σὺ δὲ εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει 1195
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἅπαθες·
κὰν κεῖνα λεύσσης, οἰδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ως κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τάνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὄμμάτων τητώμενος. 1200
ἀλλ' ἡμὶν εἴκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῆζουσιν, οὐδὲν αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δὲ οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
- ΟΙ. τέκνουν, βαρεῖαν ἥδονὴν νικάτε με
λέγοντες· ἔστω δὲ οὖν ὅπως ὑμῖν φίλοιν. 1205
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῦνος ὥδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

1187 κακῶς Hermann: καλῶς MSS. 1190 δυσσεβεστάτων MSS.:
corr. Dawes. 1191 θέμις conj. Dawes. 1192 ἀλλ' αὐτὸν or
ἀλλ' αὐτὸν MSS.: corr. London ed. of 1722. 1199 οὐχὶ (sic) βιαῖα
L, οὐ βιαῖα I, vulg.: corr. Musgrave.

ΘΗ. ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρήζω κλύειν,
ῳ πρέσβυτον κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δὲ ὡν
σῶς ἵσθ', εάν περ κάμε τις σφίζῃ θεῶν. 1210

στρ. ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου
παρεὶς

2 ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος
ἔσται.

3 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεντο δὴ
4 λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἀν ἴδοις ὅπου,
5 ὅταν τις ἐσ πλέον πέσῃ

6 τοῦ δέοντος· ὁ δὲ ἐπίκουρος ἴσοτέλεστος, 1220

7 "Αἴδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος

8 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,

9 θάνατος ἐσ τελευτάν.

ἀντ. μὴ φῦναι τὸν ἄπαντα νικᾶ λόγον· τὸ δὲ, ἐπεὶ φανῆ,
2 βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει πολὺ δεύτερον ὡς
τάχιστα. 1228

3 ὡς εὗτ' ἀν τὸ νέον παρῆ κούφας ἀφροσύνας φέρον,

4 τίς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι;

5 φθόνος, στάσεις, ἔρις, μάχαι

6 καὶ φόνοι· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235

7 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον

8 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα

9 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐπ. ἐν ὧ τλάμων ὕδ, οὐκ ἐγὼ μόνος.
πάντοθεν βόρειος ὡς τις

1240

1209 σὺ δὲ MSS. (in L δέ σε superscr. by S) : corr. Dindorf. 1210 σῶν
MSS.: corr. Scaliger. 1212 παρεὶς] πέρα conj. Schneidewin. 1220 τοῦ

θέλοντος MSS.: corr. Reiske.—ο δ' ἐπίκουρος Hermann: οὐδ' ἔπι κοῦρος L: οὐδ' ἔπι κέρος A. 1226 κεῖθεν ὅθεν] κεῖσ' ὅπόθεν conj. Blaydes.

1231 πλαγὰ Herwerden: πλάγχθη MSS. 1233 f. φόνοι...καὶ φθόνος
MSS.: corr. Faehse.

ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ώς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἀται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμάν,
αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτᾶν,
αἱ δ' ἐννυχιῶν ἀπὸ Ριπᾶν.

1245

AN. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος,
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὃ πάτερ, δι' ὄμματος
ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὥδ' ὄδοιπορεῖ.

1250

OI. τίς οὖτος; AN. ὅντερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τάμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὄρῶν
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
σὺν σφῶν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
ἐσθῆτι σὺν τοιῷδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πίνος
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὄμματοστερεῖ
κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἀσσεται·
ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
ἄγῳ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαισιν ἤκειν· τάμα μὴ 'ξ ἄλλων πύθη.
ἄλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,

1255

1260

1265

1248 ai δὲ νυχιῶν L (νυχιῶν r): corr. Lachmann from schol.

1259 πίνος Scaliger: πόνος MSS. 1266 τάμα Reiske: τάλλα MSS.

- παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἀκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.1270
τί σιγᾶς;
φώνησον, ὁ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἀ μηνίεις φράσας,1275
ὁ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμὰν δ' ὁμαίμουνες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κάπροσήγορον στόμα,
ώς μή μ' ἀτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὗτως ἀφῆ με, μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.
- AN. λέγ', ὁ ταλαιπωρ', αὐτὸς ὅν χρείᾳ πάρει.1280
τὰ πολλὰ γάρ τοι ρήματ' ἢ τέρψαντά τι
ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
- PO. ἀλλ' ἔξερω· καλῶς γὰρ ἔξηγει σύ μοι.1285
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὡδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὅ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ¹
λέξαι τ' ἀκοῦσαι τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἔξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὁ ξένοι, βουλήσομαι
καὶ τοῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοὶ.1290
ἄ δ' ἥλθον ἥδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώς ἔξελήλαμαι φυγάς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῆ πεφυκὼς ἥξιον γεραιτέρᾳ.1295
ἀνθ' ὅν μ' Ἐπεοκλῆς, ὃν φύσει νεώτερος,
γῆς ἔξεωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὅν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω.
ἔπειτα κάπο μάντεων ταύτη κλύω.1300

1279 οὗτως μ' ἀφῆ γε MSS.: corr. Dindorf.

ἐπεὶ γὰρ ἥλθον "Αργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν "Αδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσαιπερ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον 1305
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἡ θάνοιμι πανδίκως,
ἡ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἰεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὡς πάτερ, λιτὰς ἔχων
αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1310
οἱ νῦν σὺν ἑπτὰ τάξειν σὺν ἑπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστάσι πᾶν·
οῖος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρώτα δ' οἰωνῶν ὄδοῖς·
δ' δεύτερος δ' Αἴτωλὸς Οἰνέως τόκος 1315
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἰππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν πυρί·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὤρυνται, 1320
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάιτης γόνος·
ἐγὼ δὲ σός, κεὶ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν "Αργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1325
οἴ σ' ἀντὶ παιδῶν τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ίκετεύομεν ξύμπαντες ἔξαιτούμενοι
μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὄρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τούμοῦ πρὸς καστυγνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας. 1330
εὶ γάρ τι πιστόν ἔστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῆ, τοῖσδ' ἵφασκ' εἶναι κράτος.

1319 πυρὶ L, vulg.: τάχα A, R.

πρός νύν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὄμογνίων
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν, ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ. 1335
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οὐκοῦμεν σύ τε
κάγω, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἔξειληχότες.
ό δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὡς τάλας ἐγώ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
ὅν, εἰ σὺ τὴμῆ ξυμπαραστήσει φρενί, 1340
βραχεῖ σὺν ὅγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ἄστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῦ στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἐμαυτόν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ,
καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν, ἀνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345

XO. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπους,
εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.

OI. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός,
μὴ τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησέus, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
οὐ τὰν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο.
νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι κάκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ' ἢ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
ὅς γ', ὡς κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἀ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355
τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας
κάθηκας ἀπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἄς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταῦτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυστὰ δ' ἔστιν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360
τάδ', ἔωσπερ ἀν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένος.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,

1337 ἔξειληχότες r, Brunck: ἔξειληφότες L, vulg. 1340 ξυμπαραστήσεις L, vulg. (-στήση r): corr. Reiske. 1348 δημοῦχοι L¹ (-os L^s). δημοῦχος the other MSS. 1361 ἔωσπερ Reiske: ὕσπερ MSS.

σύ μ' ἔξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εὶ δ' ἔξεφυσα τάσδε μὴ μαυτῷ τροφοὺς 1365
τὰς παιδας, ἢ τὰν οὐκ ἀν ἢ, τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἴδε μ' ἐκσώζονσιν, αἴδ' ἔμαὶ τροφοί,
αἴδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
ἡμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κούκ ύμοῦ πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορὰ μὲν οὕ τί πω 1370
ώς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἀστυ Θήβης. οὐ γάρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἴματι
πεσεῖ μιαρθεὶς χώ σύναιμος ἔξ ἴσον.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῶν πρόσθε τ' ἔξανήκ' ἐγὼ 1375
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ύμοί,
ἴν' ἀξιώτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
καὶ μὴ ἔξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἔφυτον. αἴδε γάρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1380
κρατοῦσιν, εἴπερ ἔστιν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κάπάτωρ ύμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ύμφυλίου 1385
δόρει κρατῆσαι μήτε νοστῆσαι ποτε
τὸ κοῖλον "Αργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ¹³⁷³
θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὖπερ ἔξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ὡς σ' ἀποικίσῃ, 1390
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' "Αρη
τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ύμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, καξάγγελλ' ἵὸν

1373 ἐρείψεις Turnebus: ἐρεῖ τις (or τις) MSS.

1386 δορὶ MSS.: corr. Reisig. 1389 τὸ Hermann: τοῦ MSS.

καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἄμα
πιστοῦσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

1395

ΧΟ. Πολύνεικες, οὕτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαι σου, νῦν τ' ἵθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἵμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἵμοι δὲ ἔταιρων· οἶον ἀρ' ὁδοῦ τέλος

1400

"Αργους ἀφωρμήθημεν, ὥς τάλας ἔγω·
τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινι

ἔξεσθ' ἔταιρων, οὐδὲ ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὅντ' ἄναυδον τῆδε συγκύρσαι τύχῃ.

ὥς τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε ταῦτ' ἀρωμένου,

1405

μή τοί με πρὸς θεῶν σφῶ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται καὶ τις ὑμὶν ἐς δόμους

νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κάν κτερίσμασιν.

1410

καὶ σφῶν δὲ νῦν ἔπαινος, δὸν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οὓς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα

ἢτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἵκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.

ΠΟ. ὥς φιλτάτη, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε.

1415

ΑΝ. στρέψαι στράτευμ' ἐς "Αργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε. πῶς γὰρ αὐθις ἀν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. τί δέ αὐθις, ὥς παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;

ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ

1398 σον Wecklein: σοι MSS.

1402 τινι Tyrwhitt: τινα MSS.

1406 ταῦτ' Sehrwald: τοῦδ' MSS.

1407 σφῶ γ', ἐὰν Elmsley: σφῶν

γ' ἀν L, vulg.

1417 σέ γ' αὐτὸν MSS.: corr. Brunck.

1418 αὐθις

ἀν Vauvilliers: αὐθις αῦ MSS.

οῦτω γελάσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

- ΑΝ. ὁρᾶς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὄρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', δις σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
ΠΟ. χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426
- ΑΝ. οἵμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρός, οἶ' ἐθέσπισεν;
ΠΟ. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρό· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδε ἀ λέγειν. 1430
- ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὥ παῖ, ταῦτα σοι δεδογμένα;
ΠΟ. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων.
σφὼ δ' εὔδοιή Ζεύς, τάδ' εἰ θανόντι μοι 1435
τελεῖτ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἦδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὐθις. AN. ὥ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΟ. μή τοί μ' ὀδύρουν. AN. καὶ τίς ἄν σ' ὄρμώμενον
εἰς προῦπτον "Αιδην οὐ καταστένοι, κάσι; 1440
ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. AN. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.
ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἀ μὴ δεῖ. AN. δυστάλαινά τάρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαιμονὶ¹
καὶ τῇδε φῦναι χάτέρᾳ. σφῶν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρώμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν. 1445
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἔστε δυστυχεῖν.

κομμὸς. ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἥλθέ μοι

- στρ. α'. 2 κακὰ βαρύποτμα παρ' ἀλαοῦ ξένου,
3 εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει. 1450
4 ματᾶν γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.

1435 f. σφὼ Hermann: σφῶν MSS.—τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι | θανόντ' MSS.: corr. Lobeck. 1448 βαρύποτμα κακὰ MSS.: corr. J. H. H. Schmidt.

1450 κιγχάνη L (made from τυγχάνη, prob. by S): κιγχάνη or κιγχάνει r: corr. Hermann. 1451 ματᾶν Hermann: μάτην MSS.

5 ὅρᾳ ὅρᾳ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, στρέφων μὲν ἔτερα,
6 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις αὔξων ἄνω.
7 ἔκτυπεν αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

1455

- ΟΙ. ὁ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τάξιομ' ἐφ' φη καλεῖς;
ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βροντὴ πρὸς Ἀιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

1460

- ἀντ. α'. ΧΟ. μέγας, ἵδε, μάλ' ὕδ' ἐρείπεται
2 κτύπος ἄφατος διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
3 δεῦμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465
4 ἐπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.
5 τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδοικα δ' οὐ γὰρ ἄλιον
6 ἀφορμᾶ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς. 1470
7 ὁ μέγας αἰθήρ, ὁ Ζεῦ.

- ΟΙ. ὁ παιδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτή, κούκέτ' ἐστ' ἀποστροφή.
ΑΝ. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;
ΟΙ. καλῶς κάτοιδ· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χώρας τῆσδε τις πορευσάτω.

- στρ. β'. ΧΟ. ἔα, ἵδον μάλ' αὐθις ἀμφίσταται
2 διαπρύσιος ὅτοβος.
3 Ἰλαος, ὁ δαίμων, Ἰλαος, εἴ τι γὰρ 1480
4 ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
5 ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἵδων

1454 στρέφων Hartung: ἐπει MSS. 1455 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ Canter from schol.: τάδε πήματ' MSS. 1462 f. ἵδε μάλα μέγας ἐρείπεται | κτύπος ἄφατος ὕδε | διόβολος MSS.: corr. J. 1469 δέδοικα δ' Nauck: δέδεια τόδ' L (δέδια τόδ' r, vulg.): δέδια δ' Triclinius. 1470 οὐδ' Heath: οὐκ MSS. 1477 ἔα] ἔα ἔα MSS.: corr. Bothe, Seidler. 1482 σοῦ τύχοιμι Cobet: συντύχοιμι MSS.

6 ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως·
7 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

1485

- OI. ἀρ' ἐγγὺς ἀνήρ; ἀρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;
AN. τί δὲ ἀν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
OI. ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
δοῦναι σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

1490

- ἀντ. β'. XO. ἵω ἵώ, παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκρα
2 περὶ γύαλ' ἐναλίῳ
3 Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις
4 βούθυτον ἔστιαν ἀγίζων, ἵκοῦ.
5 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
6 δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών.
7 σπεῦσον, ἄϊσσο', ὡναξ.

1495

- ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡχεῖται κτύπος,
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφαινῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνός, η̄ τις ὁμβρία
χάλαξ̄ ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

1500

- OI. ἄναξ, ποθοῦντι προύφανης, καὶ σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδε ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

1505

- ΘΗ. τί δὲ ἐστίν, ὡς παῖ Λαῖον, νέορτον αὖ;

- OI. ῥοπὴ βίου μοι· καὶ σ' ἄπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

- ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;

1510

- OI. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

1491 ff. ἵω ἵώ Hermann: ἵω MSS.—ἄκρα | περὶ γύαλ' J.: ἄκραν | ἐπιγύ-
αλον (or ἐπὶ γύαλον) MSS. 1494 ποσειδωνίῳ Vat.: ποσειδανίῳ L,
vulg.: ποσειδανίῳ R. 1495 ἀγίζων A (and superscr. by S in L):
ἀγίάζων L. 1499 σπεῦσον add. Triclinius, 1501 ἀστῶν Reiske:
αὐτῶν MSS. 1506 θῆκε τῆσδε MSS.: corr. Heath.

ΘΗ. πῶς εἶπας, ὡ̄ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε στρέψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

1515

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὥρῳ κού ψευδόφημα· χῶ τι χρὴ ποεῦν λέγε.

ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι γῆρως ἄλυπτα τῆδε κείσεται πόλει.

χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἔξηγήσομαι,

ἄθικτος ἡγητῆρος, οὐ με χρὴ θανεῖν.

τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὖ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις·

ώς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῆ.

1525

ἀ δ' ἔξαγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ,

αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλης μόνος·

ώς οὔτ' ἀν ἀστῶν τῶνδ' ἀν ἔξείποιμί τῷ
οὔτ' ἀν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.

ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῷζε, χῶταν εἰς τέλος

1530

τοῦ ζῆν ἀφικνῆ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν', ὁ δ' ἀεὶ τῷπιόντι δεικνύτω.

χοῦτας ἀδήον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν

σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κὰν εὖ τις οἰκῇ, ράδίως καθύβρισαν.

1535

θεοὶ γάρ εὖ μὲν ὄψε δ' εἰσορῶσ', ὅταν

τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῆ.

ὁ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, Βούλου παθεῖν.

τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.

χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τούκ θεοῦ παρόν,

1540

στείχωμεν ἥδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.

ὦ παιδες, ὥδ' ἐπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν

σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὕσπερ σφὼ πατρί.

1515 στρέψαντα MSS.: corr. Pierson.

1541 μηδ' ἔτ' Reisig: μὴ δέ γ' L, vulg.

χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἵερὸν τύμβον ἐξευρεῦν, ἵνα
μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ', ὡδε, τῇδε βάτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ἐρμῆς ὁ πομπὸς ἡ τε νερτέρα θεός.
ῳ φῶι ἀφεγγέεις, πρόσθε πού ποτ' ἥσθ' ἐμόν,
νῦν δ' ἔσχατόν σου τούμδον ἅπτεται δέμας. 1545
ἢδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Ἀιδην· ἀλλά, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοί τε σοὶ
εὐδαιμονες γένοισθε, καὶ πραξίᾳ
μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί. 1550

στρ. ΧΟ. εἰ θέμις ἔστι μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
2 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
3 ἐνυυχίων ἀναξ,
4 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ, λίσσομαι 1555
5 ἀπονα μηδ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
6 ξένον ἔξανύσαι
7 μόρφ τὰν παγκευθῆ κάτω
8 νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
9 πολλῶν γὰρ ἀν καὶ μάταν
10 πημάτων ίκνουμένων 1565
11 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὖξοι.

ἀντ. ὡς χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου
2 θηρός, δν ἐν πνήσι
3 ταῖσι πολυξένοις
4 εὐνᾶσθαι κνυζεῖσθαλ τ' ἔξ ἄντρων
5 ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀιδα 1568

1561 ἀπονα μηδ' Wecklein: μήτ' ἐπιπόνω L: μήτ' (ορ μήποτ') ἐπίπονα r.
1562 ἔξανύσαι Vauvilliers: ἐκτανύσαι MSS. 1564 νεκρῶν Triclinius:
νεκύων MSS. 1565 f. πολλῶν γὰρ αὐτέρματ' ἀν | πημάτων ίκνουμένων
conj. J. 1567 σφε Reiske: σε MSS. 1570 ταῖσι Bergk: φασὶ^λ
MSS. 1572 ἀδάμαστον L, vulg.: corr. Brunck.

6 λόγος αἰὲν ἔχει·
 7 τόν, ὡς Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 8 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι
 9 ὄρμωμένῳ νερτέρας
 10 τῷ ἔνω νεκρῶν πλάκας·
 11 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

1575

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες πολῖται, ξυντομώτατον μὲν ἀν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν δλωλότα·
 ἀ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὕθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τάργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.

- ΧΟ. δλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
 κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἔξεπίστασο.
- ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κάπονῳ τάλας τύχη;
 ΑΓ. τοῦτ' ἐστὶν ἥδη κάποθαυμάσαι πρέπον.
- ώς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἴρπε, καὶ σύ που παρὼν
 ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδεινὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἔξηγούμενος.
 ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἐστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατήρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·
 ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου
 κοίλης τ' ἀχέρδου κάποδε λαῖνου τάφου
 καθέζετ'. εἰτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
- 1585
- 1590
- 1595

1573 ἔχει Triclinius: ἀνέχει L, vulg. 1574 τὸν Hermann: ὅν MSS.
 1578 αἰὲν ἀϋπνον L¹, vulg.: αἰέν ςπνον L⁸. 1579 ξυντομωτάτως MSS.:
 corr. Elmsley. 1584 ἀεὶ L: αἰεὶ A, vulg. 1586 τοῦτ' γ: ταῦτ'
 L, vulg. 1588 ὑφηγητῆρος γ: ὑφ' ἡγητῆρος L. 1595 ἐφ' οὗ
 μέσον MSS. (μέσον Vat.): corr. Brunck, Musgrave. 1597 ἔλυσε γ:
 ἔδυσε L, vulg.

κάπειτ' ἀντας παιδας ἡνώγει ρυτῶν
νδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τὸ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς προσόψιον 1600
πάγον μολοῦσαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ¹⁶⁰⁵
ταχεῖν πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτι τ' ἐξήσκησαν ἢ νομίζεται.
ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
κούκην ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὅν ἐφίετο,
κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι 1610
ρίγησαν ώς ἥκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδὲ ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ' ως ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἰπεν· ω τέκνα,
οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ. 1615
ὅλωλε γὰρ δὴ πάντα τάμα, κούκέτι
τὴν δυσπόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μέν, οἰδα, παιδεῖς· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἐπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἔξι ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τάνδρος ἔσχεθ', οὐ τητώμεναι
τὸ λοιπὸν ἥδη τὸν βίον διάξετον.
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
λύγδην ἔκλαιον πάντες. ως δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ' οὐδὲ ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἥν μὲν σιωπή, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώξεν αὐτόν, ωστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. 1625
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῆ θεός·
ω οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τάπο σοῦ βραδύνεται.

1600 προσόψιον L: ἐπόψιον r, vulg.

1619 τὸν βίον] τὸν om. MSS., add. Elmsley. τοῦ βίου Suidas.

ό δ' ώς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδῷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.

1630

κάπει προσῆλθεν, εἶπεν· ὁ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ὄρκίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μήποτε προδώσειν τάσδ' ἔκών, τελεῖν δ' ὅσ' ἀν
μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί.
οὐδὲ, ώς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένω.

ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίποος
ψαύσας ἀμαυρᾶς χερὸν ὃν παίδων λέγει·
ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ¹⁶⁴⁰
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδὲ ἀ μὴ θέμις
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ' ἔρπεθ' ώς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.

τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν¹⁶⁴⁵
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὡμαρτοῦμεν. ώς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὁμμάτων ἐπίσκιον¹⁶⁵⁰
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ώς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος οὐδὲ ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἐπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
όρωμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἄμα
καὶ τὸν θεῶν "Ολυμπον ἐν ταῦτῷ λόγῳ.¹⁶⁵⁵
μόρῳ δ' ὅποιῳ κεῖνος ὥλετ' οὐδὲ ἀν εἰς
θηητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία

1632 ὄρκίαν P. N. Papageorgius: ἀρχαίαν MSS.

1640 φρενὶ A: φέρειν L.

θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἡ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἡ τὸ νερτέρων
 εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον·
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἔξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἀν παρείμην οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἴ τε παῖδες χοί προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἴδ' οὐχ ἑκάς· γών γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὄρμωμένας.

στρ. α. AN. αἰαῖ, φεῦ· ἔστιν ἔστι νῷν δὴ 1670
 2 οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον
 3 ἄλλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
 4 φῶτινι τὸν πολὺν
 5 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
 6 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 7 ἰδόντε καὶ παθούσα.

ΧΟ. 8 τί δ' ἔστιν; AN. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. 9 βέβηκεν; AN. ως μάλιστ' ἀν ἐν πόθῳ λάβοις.
 10 τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἀρης

11 μήτε πόντος ἀντέκυρσεν, 1680
 12 ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν
 13 ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
 14 τάλαινα, νῷν δ' ὀλεθρία
 15 νὺξ ἐπ' ὅμμασιν βέβακε. πῶς γὰρ ἡ τιν' ἀπίαν
 16 γάν ἡ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου 1686
 17 δύσοιστον ἔξομεν τροφάν;

1662 ἀλύπητον] I. has γρ. ἀλάμπετον written above by the first reviser (S), and this v. l. is in the text of F (cod. Par. 2886, late 15th cent.), which usually adopts his corrections. 1669 φθόγγοι σφε r: φθόγγοις δὲ L, vulg. 1677 ἔστιν μὲν Hermann: οὐκ ἔστι (or -ν) μὲν MSS. 1678 εἰ πόθῳ L, vulg. (εἰ πόθον r): corr. Canter. 1682 φερόμενον Kuhnhardt (-αι Hermann): φαινόμεναι L, vulg. (φαινόμενα r).

- ΙΣ. 18 οὐ κάτοιδα. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἔλοι
 19 πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῶ¹⁶⁹⁰
 20 τάλαιναν· ως ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
- ΧΟ. 21 ὡ διδύμα τέκνων ἀρίστα, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ
 φέρειν,
 22 μηδ' ἔτ' ἄγαν φλέγεσθον· οὕτοι κατάμεμπτ'¹⁶⁹⁵
 ἔβητον.
- ἀντ. α'. ΑΝ. πόθος τοι καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.¹⁶⁹⁷
 2 καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον,
 3 ὅπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 4 ὡ πάτερ, ὡ φίλος, ὡ τὸν ἀεὶ κατὰ¹⁷⁰⁰
 5 γᾶς σκότον είμένος·
 6 οὐδέ γ' ἐνερθ' ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 7 καὶ τὰδε μὴ κυρήσης.
- ΧΟ. 8 ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἥθελεν.
- ΧΟ. 9 τὸ ποῖον; ΑΝ. ἀς ἔχρηζε γᾶς ἐπὶ ξένας¹⁷⁰⁵
 10 ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
 11 νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
 12 οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἀκλαυτον.
 13 ἀνὰ γὰρ ὅμμα σε τόδ', ὡ πάτερ, ἐμὸν
 14 στένει δακρῦν, οὐδ' ἔχω¹⁷¹⁰
 15 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ'
 ἄχος.
 16 ὕμοι, γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
 17 ἔρημος ἔθανες ὥδε μοι.

1688—1692 οὐ κάτοιδα...βιωτός. The mss. give these vv. to Antigone:
 Turnebus restored them to Ismene.¹⁶⁹⁴ τὸ φέρον ἐκ θεοῦ φέρειν
 Wecklein: τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς | φέρειν χρὴ MSS.¹⁶⁹⁵ μηδ' ἔτ'[.]
 ἄγαν Bellermann: μηδ' ἄγαν οὕτω MSS.¹⁶⁹⁷ τοι add. Hartung.
 1698 ὁ μηδαμῆι δὴ τὸ φίλον φίλον L (A has ὁ instead of ὁ): corr. Brunck.
 1702 οὐδέ γ' ἐνερθ' Wecklein: οὐδὲ γέρων MSS.¹⁷⁰⁹ ἀνὰ γὰρ
 Hermann: ἀεὶ γὰρ MSS.¹⁷¹³ ὕμοι Wecklein: ίώ μὴ MSS.

- IΣ. 18 ὡ̄ τάλαινα, τίς ἄρα μέ πότμος αὐθις ὥδ̄
 1715
 19 - υ | - υ | - υ | - υ ||
 20 ἐπαμμένει σέ τ̄, ὡ̄ φίλα, τὰς πατρὸς ὥδ̄ ἐρήμας;
 XΟ. 21 ἀλλ̄ ἐπεὶ δλβίως γ̄ ἔλυσε τὸ τέλος, ὡ̄ φίλαι, βίου,
 22 λήγετε τοῦδ̄ ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς.

- στρ. β'. AN. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. IΣ. ὡς τί ῥέξομεν;
 AN. 2 ἵμερος ἔχει με. IΣ. τίς; 1725
 AN. 3 τὰν χθόνιον ἔστιαν ιδεῖν
 IΣ. 4 τίνος; AN. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.
 IΣ. 5 θέμις δὲ πῶς τάδ̄ ἔστι; μῶν
 6 οὐχ ὄρᾶς; AN. τί τόδ̄ ἐπέπληξας; 1730
 IΣ. 7 καὶ τόδ̄, ὡς AN. τί τόδε μάλ̄ αὐθις;
 IΣ. 8 ἄταφος ἐπιτνε δίχα τε παντός.
 AN. 9 ἄγε με, καὶ τότ̄ ἐπενάριξον.
 IΣ. 10 αἰαῖ· δυστάλαινα, ποῦ δῆτ̄
 11 αὐθις ὥδ̄ ἐρημος ἄπορος 1735
 12 αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

- ἀντ. β'. XΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. AN. ἀλλὰ ποῖ φύγω;
 XΟ. 2 καὶ πάρος ἀπέφυγε AN. τί;
 XΟ. 3 τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740
 AN. 4 φρονῶ. XΟ. τί δῆθ̄ ὅπερ νοεῖς;
 AN. 5 ὅπως μολούμεθ̄ ἐς δόμους
 6 οὐκ ἔχω. XΟ. μηδέ γε μάτευε.
 AN. 7 μόγος ἔχει. XΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.

- 1715 After αὐθις ὥδ̄ the MSS. add ἐρημος ἄπορος, prob. borrowed from 1735. To fill the lacuna J. H. H. Schmidt conj. ἀνόλβιος. 1717 ἐπ-
 αμμένει Hermann: ἐπιμένει MSS. 1724 ῥέξομεν A : ῥέξωμεν L, vulg.
 1733 ἐνάριξον L, vulg. (ἔξενάριξον r): corr. Elmsley. 1736 τλάμων
 MSS.: corr. Hermann. 1739 f. καὶ πάρος ἀπεφεύγετον | σφῶν τὸ μὴ
 πίτνειν κακῶς L, vulg. (μὴ om. L²): corr. Hermann. 1741 ὅπερ νοεῖς
 Graser: ὑπερνοεῖς MSS. 1744 ἐπεῖχε Wunder: ἐπεὶ MSS.

- ΑΝ. 8 τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὑπερθεν. 1745
 ΧΟ. 9 μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
 ΑΝ. 10 φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὥς Ζεῦ;
 11 ἐλπίδων γὰρ ἐσ τίν' ἔτι με
 12 δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει; 1750
- σύστ. ΘΗ. παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
 χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται,
 πενθεῦν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
 ΑΝ. ὥς τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὥς παῖδες, χρείας ἀνύσαι;
 ΑΝ. τύμβον θέλομεν προσιδεῦν αὐταὶ
 πατρὸς ἡμετέρου.
 ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 ΑΝ. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;
 ΘΗ. ὥς παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος 1760
 μήτε πελάζειν ἐσ τούσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῦν μηδένα θυητῶν
 θήκην ιεράν, ἦν κεῖνος ἔχει.
 καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἱὲν ἀλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
 χώ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὁρκος.
 ΑΝ. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνω,
 ταῦτ' ἀν ἀπαρκοῦ· Θήβας δ' ἡμᾶς 1770
 τὰς ωγυγίους πέμψον, ἐάν πως
 διακωλύσωμεν ιόντα φόνον
 τοῖσιν ὁμαίμοις.

1745 ἄπορα Wunder: πέρα MSS. 1747 Between ἐλάχετόν τι and
 φεῦ, φεῦ, the MSS. insert, AN. ναὶ ναὶ. ΧΟ. ξύμφημι καύτός: del. Dindorf.
 1749 ἐσ τίν' ἔτι με Hermann: ἐσ τί με MSS. 1752 ξύν απόκειται L:
 ξυναπόκειται A, vulg. (συναπόκειται r): corr. Reisig. 1754 προσπίτ-
 νομεν r: προσπίπτομεν L, vulg. 1758 After θεμιτόν the MSS. add κείσε
 μολεῦν: del. Bothe.

ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἀν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

1775

ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδὲ ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε·
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1773 ὅπόσ' ἀν Porson: ὅσ' ἀν L, vulg.: ὅσα ἀν A.
1776 οὐδεῖ Hermann: οὐ γὰρ δεῖ MSS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω ΚΟΙΝΟΝ αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἀρ' οἰσθ' ὁ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ὅποιον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ
οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ 5
τῶν σῶν τε κάμων οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κείσηκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

ΙΣΜΗΝΗ.

ἔμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὐθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾳ θανόντοιν ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.

AN. ἥδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ως μόνη κλύοις.

- ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20
 ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὸ κασιγνήτω Κρέων
 τὸν μὲν προτίσας τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 'Ετεοκλέα μέν, ως λέγουσι, σὺν δίκης
 χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου, κατὰ χθονὸς
 ἔκρυψε, τοῖς ἐνερθεν ἔντιμον νεκροῖς. 25
 τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
 ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
 τάφω καλύψαι μηδὲ κωκῦσαι τινα,
 ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
 θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
 κάμοι, λέγω γὰρ κάμε, κηρύξαντ' ἔχειν,
 καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
 σαφῆ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 οὐχ ως παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὃς ἀν τούτων τι δρᾶ, 35
 φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
 οὗτως ἔχει σοὶ ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
 εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῆ.
- ΙΣ. τί δ', ὡς ταλαιφρον, εὶ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 λύουσ' ἀν ἦ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
 ΑΝ. εὶ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
- ΙΣ. ποιόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἰ;
 ΑΝ. εὶ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
- ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
 ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμόν, καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλης, 45
 ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἀλώσομαι.
- ΙΣ. ὡς σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

23 f. σὺν δίκῃ | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ MSS.: corr. G. H. Müller, J. 29 ἄκλαυτον ἄταφον τ: ἄταφον ἄκλαυτον L. 33 τοῖσι Heath: τοῖς MSS. 40 ἦ θάπτουσα MSS.: corr. Brunck from schol. 48 μ' add. Brunck.

- ΙΣ. οἵμοι· φρόνησον, ὡς κασιγνήτη, πατὴρ
 ώς νῦν ἀπεχθῆς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερὶ·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
 τρίτον δ' ἀδελφὸν δύο μίαν καθ' ἡμέραν
 αὐτοκτονοῦντε τὸ ταλαιπώρω μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.
 νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῷ λελειμμένα σκόπει
 ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
 ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτι
 ἔφυμεν, ώς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
 ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκούειν κάτι τῶνδ' ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἴτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
 ξύγγνοιαν ἵσχειν, ώς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
- ΑΝ. οὕτ' ἀν κελεύσαιμ', οὕτ' ἀν, εἰ θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἀν ἡδέως δρῷης μέτα. 70
 ἀλλ' ἵσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κεῖνον δ' ἐγὼ
 θάψω· καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 ὅσια πανουργήσασ'. ἐπεὶ πλείων χρόνος
 διν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε,
 ἐκεῖ γὰρ ἀεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάστασ' ἔχε. 75
- ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
- ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἀν προῦχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80

- χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
- ΙΣ. οἴμοι ταλαιίης, ώς ὑπερδέδοικά σου.
- ΑΝ. μὴ μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
- ΙΣ. ἀλλ’ οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ⁸⁵
τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ’ αὐτῶς ἐγώ.
- ΑΝ. οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ’, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
- ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
- ΑΝ. ἀλλ’ οἰδ’ ἀρέσκουσ’ οἷς μάλισθ’ ἀδεῖν με χρή.
- ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γάρ· ἀλλ’ ἀμηχάιων ἐρᾶς.⁹⁰
- ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
- ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τάμήχανα.
- ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.⁹⁵
- ἀλλ’ ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
- ΙΣ. ἀλλ’ εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ’ ἵσθ’, ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ’ ὁρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἐπαπύλῳ φανὲν¹⁰⁰
 2 Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
 3 ἐφάνθης ποτ’, ὡς χρυσέας
 4 ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μο-
λοῦσα,
 5 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκβάντα φῶτα παν-
σαγίᾳ¹⁰⁵
 6 φυγάδα πρόδρομον δευτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·
- σύστ. α'. ὃς ἐφ’ ἡμετέρᾳ γὰρ Πολυνείκους¹¹⁰

83 μὴ μοῦ Schaefer: μή μου MSS. 100 ἀελίου L¹, ἀελίοιο L^c.
 106 ἐκβάντα φῶτα Feussner, Schütz: φῶτα βάντα MSS. 110 δν...
 Πολυνείκης MSS.: corr. Scaliger.

ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
δξέα κλάζων
αιετὸς εἰς γᾶν ὡς ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
πολλῶν μεθ' ὅπλων
ξύν θ' ιπποκόμοις κορύθεσσι.

115

ἀντ. α'. σπὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονώσαισιν ἀμφιχανὼν
κύκλῳ

2 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,
3 ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων
4 αἴματων γέννυσιν πλησθῆναι τε καὶ στεφάνωμα
πύργων
5 πευκάενθ' "Ηφαιστον ἐλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
ἐτάθη
6 πάταγος "Αρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δρά-
κοντος.

126

σύστ. β'. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδῶν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἥδη
νίκην ὄρμῶντ' ἀλαλάξαι.

130

στρ. β'. ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γὰ πέσε τανταλωθεὶς
2 πυρφόρος, δος τότε μαινομένᾳ ξὺν ὄρμᾳ

135

117 φονώσαισιν Bothe and Boeckh from schol.: φονίαισιν MSS.
125 f. ἀντιπάλῳ...δράκοντι MSS. (except that V, a MS. of 13th or 14th cent., has ἀντιπάλῳ...δράκοντος); several, as L and A, having the v. l. ἀντιπάλου...δράκοντος indicated by a reviser: corr. J. 130 ὑπερ-
οπλίαις Vauvilliers: ὑπεροπτίας L (with ὑπερόπτας superscr. by an early hand): ὑπεροπτέλας and ὑπερόπτα τ. 134 ἀντίτυπα L, vulg. (ἀντί-
τυπος Triclinius): corr. Porson.

3 βακχεύων ἐπέπνει
 4 ριπαῖς ἔχθιστων ἀνέμων.
 5 εἰχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν,
 6 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
 Ἄρης
 7 δεξιόσειρος.

140

σύστ. γ'. ἐπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἵσοι πρὸς ἵσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη,
 πλὴν τοῦ στυγεροῦν, ὡς πατρὸς ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῦ
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

145

ἀντ. β'. ἀλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώνυμος ἥλθε Νίκα
 2 τῷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ,
 3 ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 4 τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
 5 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 6 πανυχίους πάντας ἐπέλθωμεν, οἱ Θήβας δ' ἐλε-
 λίχθων
 7 Βάκχιος ἄρχοι.

150

σύστ. δ'. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
 Κρέων οἱ Μενοικέως, νο— νεοχμὸς
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προῦθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας;

155

138 f. εἰχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, | ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdt: εἰχε δ' ἄλλᾳ
 τὰ μὲν ἄλλᾳ τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις L, vulg. 151 θέσθαι τ: θέσθε L, vulg.
 153 ἐλελίχθων τ: ἐλελίζων L (with γρ. ἐλελίχθων from S). 156 Before
 νεοχμὸς a word has prob. dropped out, perh. ἄρχων or ταγός.

ΚΡΕΩΝ.

ἀνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ¹⁶⁵
 πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
 ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 ἔστειλ' ικέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαῖον
 σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη,
 τοῦτ' αὐθίς, ἡνίκ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 κάπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
 παιᾶς μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
 καθ' ἡμέραν ὠλοντο παίσαντές τε καὶ¹⁷⁰
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν¹⁷⁵
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἀν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
 μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει,¹⁸⁰
 κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γάρ, ἵστω Ζεὺς δ πάνθ' ὁρῶν ἀεί,¹⁸⁵
 οὕτ' ἀν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
 στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὕτ' ἀν φίλον ποτ' ἀνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
 ἥδ' ἔστιν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
 πλέοντες ὁρῆσαι τοὺς φίλους ποιούμεθα.¹⁹⁰
 τοιοῦσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν·
 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μέν, δὸς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὅλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί,
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
 ἢ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
 τὸν δὲ αὖτις ξύναιμον τοῦτο, Πολυνείκην λέγω,
 δὸς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθὼν ἡθέλησε μὲν πυρὶ
 πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἡθέλησε δὲ αἴματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδε ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκύσαι τινα,
 ἐᾶν δὲ ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδε ἐμὸν φρόνημα, κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
 τιμὴ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
 καὶ ζῶν ὄμοιώς ἔξει ἐμοῦ τιμήσεται.

195

200

205

210

XO. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,

τὸν τῇδε δύσνουν κὰς τὸν εὐμενῆ πόλει·

νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ πού γ' ἔνεστί σοι

καὶ τῶν θανόντων χώπόσοι ζῶμεν πέρι.

KP. ως ἀν σκοποί νυν ἥτε τῶν εἰρημένων.

215

XO. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.

KP. ἀλλ' εἴσ' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

XO. τί δῆτ' ἀν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;

KP. τὸ μὴ πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

193 τῶν r: τῶνδ' L. 196 ἐφαγνίσαι L: ἀφαγνίσαι r. 203 ἐκκεκηρύχθαι (sic) MSS.: corr. Musgrave. 206 αὶ κι σθέν τ^a L, where the final *a* has been added by S, lest αἰκισθέν τ' should be read. αἰκισθέν τ' r. 208 τιμὴν MSS.: corr. Pallis. 212 κὰς Dindorf: καὶ MSS. 213 πού γ' Ersfurdt: ποντ' L: πού τ' or ποτ' r. 218 ἄλλωι L, with o superscr. by the first hand: ἄλλω or ἄλλο r.

- ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾶ. 220
 ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἀναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
 δύσπνους ἱκάνω, κοῦφον ἐξάρας πόδα·
 πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
 ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
 ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
 τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολὼν δώσεις δίκην;
 τλήμων, μένεις αὖ; κεὶ τάδ' εἴσεται Κρέων
 ἄλλου παρ' ἄνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
 τοιαῦθ' ἐλίσσων ἥνυτον σχολῆ βραδύς,
 χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
 τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
 σοι· κεὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἐρχομαι δεδραγμένος, 235
 τὸ μὴ παθεῖν ἀν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

- ΚΡ. τί δ' ἔστιν ἀνθ' οὐ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
 ΦΤ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τάμαυτοῦ· τὸ γὰρ
 πρᾶγμ' οὕτ' ἐδρασ' οὕτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν,
 οὐδὲ ἀν δικαίως ἐσ κακὸν πέσοιμί τι. 240
 ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κάπιοφράγνυσαι κύκλῳ
 τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ᾧς τι σημανῶν νέον.
 ΦΤ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.
 ΚΡ. οὐκον ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
 ΦΤ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως 245

223 τάχους MSS.: σπουδῆς Arist. *Rhet.* 3. 14. § 11. 231 σχολῆ
 βραδύς MSS.: γρ. ταχύς S in marg. of L. 235 δεδραγμένος E (with
 φαρ superscr.), V³: πεπραγμένος L: πεφραγμένος r. 242 σημανῶν r:
 σημαντῶν L.

θάψας βέβηκε κάπι χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας κάφαγιστεύσας ἀ χρή.

KP. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΤ. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
καὶ χέρσος, ἀρρώξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἀσημος οὐργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρώτος ἡμίν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἡφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὕ,
λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις. 255
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἔξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· κανὸν ἐγίγνετο 260
πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἰς γάρ τις ἦν ἔκαστος οὐξειργασμένος,
κούδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἱρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὄρκωμοτεῖν 265
τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἰς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα 270
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τούργον εἴη τοῦτο κούχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κάμε τὸν δυσδαιμονα 275
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι·
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

263 ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι mss.: corr. Erfurdt.

- ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ή ξύννοια βουλεύει πάλαι.
- ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὁργῆς καὶ με μεστῶσαι λέγων, 280
μὴ φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἄμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαιμονας λέγων
πρόνοιαν ἵσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ως εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας 285
ναοὺς πυρώσων ἥλθε κάναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κάρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ως στέργειν ἔμε.
ἐκ τῶνδε τούτους ἔξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος 295
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἔξανίστησιν δόμων.
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν.
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυστέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἔξεπραξαν ως δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἵσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας, 305
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὄρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὁφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν "Αἰδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἀν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,

280 κάμε MSS. (καμὲ L): corr. Seidler. 284 ὑπερτιμῶντες τ: -as I..

ίν' ειδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον
τὸ λοιπὸν ἀρπάζητε, καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἔξ ἄπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἀνὴ σεσωσμένους.

310

ΦΤ. εἰπὲν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἵω;

315

ΚΡ. οὐκ οἰσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὥστὶν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;

ΚΡ. τί δὲ ρυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΤ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρέιας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.

ΚΡ. οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.

320

ΦΤ. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΤ. φεῦ.

ἢ δεινόν, φῶ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ

φανεῖτε μοι τοὺς δρῶντας, ἔξερεῖθ' ὅτι

325

τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΤ. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'. ἐὰν δέ τοι

ληφθῆ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,

οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.

καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς

330

σωθεὶς ὁφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

στρ. α'. ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον
πέλει.

2 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ

335

3 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν

4 περῶν ὑπ' οἰδμασιν.

5 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν

318 δὲ τ: δαὶ L.

321 τό γ' Reiske: τόδ' MSS.

323 φῶ δοκεῖ L.

(with ἦν and η written over ὡι and εῖ by the first hand): ἦν δοκῆ τ.

326 τὰ δεινὰ L, vulg: γρ. τὰ δειλὰ S in L.

6 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
7 ἵλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος,
8 ἵππείῳ γένει πολεύων.

ἀντ. α'. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλῶν ἄγει 343
2 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345

3 σπείραισι δικτυοκλώστοις,
4 περιφραδῆς ἀνήρ·
5 κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγρανῶν
6 θηρὸς ὀρεστιβάτα, λασιαύχενά θ'
7 ἵππον ὁχμάζεται ἀμφὶ λόφον ζυγῶν,
8 οὔρειόν τ' ἀκμῆτα ταῦρον.

στρ. β'. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν 354
2 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὄργας ἐδιδάξατο καὶ
δυσαύλων
3 πάγων ἐναίθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη,
4 παντοπόρος· ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360
5 τὸ μέλλον· "Λιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
6 νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.

ἀντ. β'. σοφόν τι τὸ μηχανόεν 365
2 τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων τοτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ'
ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει.
3 νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
4 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370
5 ξύνεστι τόλμας χάριν. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
6 γένοιτο μήτ' ἵσον φρονῶν, δος τάδ' ἔρδει. 375

339 f. γρ. ἀποτρύεται ἵλλομένων S in marg. of L. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (ΑΙΙΑ having become ΑΠΑ). ἀπλωμένων, εἴλομένων, or παλλομένων r. 351 δχμάζεται G. Schöne: ἔξεται L: ἀξεται r.—ἀμφὶ λόφον ζυγῷ Schöne and Franz (ζυγῶν J. W. Donaldson): ἀμφίλοφον ζυγόν MSS. 357 ἐναίθρεια Helmke: αἴθρια MSS. 368 γεραίρων Reiske: παρείρων MSS.

ἐσ δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
 τόδε· πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
 τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
 ὁ δύστηνος
 καὶ δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα,
 τί ποτ'; οὐ δή που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
 τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
 καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

380

- ΦΤ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ἔξειργασμένη·
 τήνδ' εἴλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385
 ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐσ δέον περᾶ.
 ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προύβην τύχη;
 ΦΤ. ἄναξ, βροτοῦσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον·
 ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
 σχολῆ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἀν ἔξηνυχουν ἐγώ,
 ταῦς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἔχειμάσθην τότε· 390
 ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
 ἔσικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἥδονῆ,
 ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὥν ἀπώμοτος,
 κόρην ἄγων τήνδ', ἡ καθηρέθη τάφον
 κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
 ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε.
 καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ως θέλεις, λαβὼν
 καὶ κρῖνε κάξέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
 δίκαιος είμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400
 ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
 ΦΤ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
 ΚΡ. ἡ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὁρθῶς ἂ φής;

382 βασιλεῖος L (whence Boeckh conj. ἀπάγουσι): corr. Triclinius.
 384 ἡ om. L. 386 εἰς δέον τ: εἰς μέσον L. 387 ξύμμετρος
 ἔξειβην L (with προύβην superscr. by S): ποίᾳ ξύμμετρος προύβη τύχη r.
 395 καθηρέθη anon. in *Class. Journ.* xvii. 58: καθευρέθη L, vulg.

ΦΤ. ταύτην γ' ἵδων θάπτουσαν ὅν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἀρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 405

ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται κάπιληπτος ἥρεθη;

ΦΤ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῦν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
δσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.

χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι 415

μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἔξαιφνης χθονὸς

τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος,
πύμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
>NNης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας 420

αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,

ἡ πᾶς ὁρᾶται, κάνακωκύει πικρᾶς

ὅρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὔνης νεοσσῶν ὄρφανὸν βλέψῃ λέχος· 425

οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾶ νέκυν,

γόοισιν ἔξωμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς •

ἥρατο τοῖσι τούργον ἔξειργασμένοις.

καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν,

ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου 430

χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.

χήμεις ἴδοντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν

θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·

καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἥλεγχομεν

πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο, 435

ἄμ' ἥδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἄμα.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
 ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
 ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἡσσω λαβεῖν
 ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

KR. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
 φήσ, ἡ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

AN. καὶ φημὶ δρᾶσαι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

KR. σὺ μὲν κομίζοις ἀν σεαυτὸν ἡ θέλεις
 ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.

σὺ δὲ εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
 ἥδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;

AN. ἥδη· τί δὲ οὐκ ἔμελλον; ἔμφανῇ γὰρ ἦν.

KR. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδε ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
 οὐδὲ ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιούσδε ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους.
 οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόρμην τὰ σὰ
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῃ θεῶν
 νόμιμα δύνασθαι θυητὸν ὅνθ' ὑπερδραμεῖν.

οὐ γάρ τι νῦν γε κάχθεις, ἀλλ' ἀεί ποτε
 ξῆ ταῦτα, κούδεις οἰδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
 τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
 φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δὲ οὐ;
 κεὶ μὴ σὺ προύκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτὸν ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγώ, κακοῖς
 ξῆ, πῶς δέ οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 οὐτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς

440

445

450

455

460

465

436 ἄμ' Dindorf: ἀλλ' MSS. 447 ἥδεις τὰ MSS.: corr. Cobet.

452 τοιούσδε...ὥρισεν Valckenaer: οἱ τούσδε...ὥρισαν MSS.

μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἡνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἀν ἥλγουν· τοῦσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δὲ εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ’ ὡμὸν ἐξ ὡμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δὲ οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ’ ἵσθι τοι τὰ σκλήρ’ ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ’ ἀν εἰσίδοις·
σμικρῷ χαλινῷ δὲ οἶδα τοὺς θυμούμενους
ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ’ ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

475

αὕτη δὲ ὑβρίζειν μὲν τότ’ ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
Ὕβρις δὲ, ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἡ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δὲ ἀνήρ,
εἰ ταῦτ’ ἀνατὶ τῆδε κείσεται κράτη.

480

ἀλλ’ εἴτε ἀδελφῆς εἴθε ὁμαιμονεστέρα
τοῦ παντὸς ἡμῶν Ζηνὸς ἔρκείου κυρεῖ,
αὐτὴ τε χὴ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἵσον
ἐπαιτιώμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.

485

καὶ νιν καλεῖται· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσώσαν αὐτὴν οὐδὲ ἐπήβολον φρενῶν·
φιλεῖ δὲ ὁ θυμὸς πρόσθεν ἥρῆσθαι κλοπὲν
τῶν μηδὲν ὄρθως ἐν σκότῳ τεχνωμένων.

490

μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις
ἀλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ’ ἐλών;

467 ἡνσχόμην A: ἡσχόμην L (ἡνεσχόμην and ἡνειχόμην r). ἥσχυναν
κύνες conj. Semitelos. 486 δμαιμονεστέρα L^c, -ais L¹: -as r, vulg.

KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἄπαντ' ἔχω.

AN. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων

ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ.

500

οὗτο δὲ καὶ σοὶ τάμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

καίτοι πόθεν κλέος γ' ἀν εὐκλεέστερον

κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ

τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν

λέγοιτ' ἀν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος.

505

ἄλλ' ἢ τυραννὸς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,

καξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἢ βούλεται.

KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρᾶς.

AN. ὄρωσι χούτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσιν στόμα.

KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

510

AN. οὐδὲν γάρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.

KP. οὔκουν ὅμαιμος χώ καταντίον θανών;

AN. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτον πατρός.

KP. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

AN. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.

515

KP. εἴ τοι σφε τιμᾶς ἐξ ἵσου τῷ δυσσεβεῖ.

AN. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἄλλ' ἀδελφὸς ὥλετο.

KP. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπερ.

AN. ὅμως ὅ γ' "Αιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.

KP. ἄλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἵσους.

520

AN. τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγή τάδε;

KP. οὕτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνη, φίλος.

AN. οὕτοι συνέχθειν, ἄλλα τομφιλεῖν ἔφυν.

KP. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει

κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

525

XO. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,

504 ἀνδάνειν A: ἀνδάνει L, vulg.

505 ἐγκλήσοι Schaefer:

ἐγκλείσοι L: ἐγκλήσοι ορ ἐκκλείσοι r.

518 πορθῶν δὲ L, vulg.:

πορθῶν γε r.

520 ἵσους conj. Nauck (who however prefers ἵσα): ἵσους

MSS.

521 γρ. κάτωθεν S in L: κάτωστιν MSS.

φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὁφρύων ὑπερ αίματόν
ρέθος αἰσχύνει,
τέγγονσ' εὐώπα παρειάν.

530

- KR. σὺ δ', ἦ κατ' οἴκους ως ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἦ ἔξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; 535
- IΣ. δέδρακα τούργον, εἴπερ ἥδ' ὅμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
- AN. ἀλλ' οὐκ ἔάσει τοῦτό γ' ἦ δίκη σ', ἐπεὶ
οὕτ' ἡθέλησας οὕτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
- IΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. 540
- AN. ὧν τούργον, "Αἰδης χοί κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
- IΣ. μήτοι, καστιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι. 545
- AN. μή μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἀ μὴ 'θιγεις
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θυήσκουσ' ἐγώ.
- IΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
- AN. Κρέουντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
- IΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη; 550
- AN. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ.
- IΣ. τί δῆτ' ἀν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῦμ' ἐγώ;
- AN. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
- IΣ. οἵμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
- AN. σὺ μὲν γὰρ εἴλους ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν. 555
- IΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

527 δάκρυ' εἰβομένη Triclinius: δάκρυα λειβόμενα L (λειβομένα or -η r). 535 τὸ μ' εἰδέναι L (τὸ made from τὸ). 551 γελῶ γ Heath: γελῶτ' L, γέλωτ' r.

- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ ὁδόκουν φρονεῖν.
 ΙΣ. καὶ μὴν ἵση νῷν ἐστιν ἡ ἔξαμαρτία.
 ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
 τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν. 560
 ΚΡ. τὰ παῖδες φημὶ τώδε τὴν μὲν ἀρτίως
 ἀνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὐ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
 ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὅνταξ, οὐδὲ ὃς ἀν βλάστη μένει
 νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἔξισταται.
 ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλουν σὺν κακοῖς πράσσειν κακά. 565
 ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
 ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
 ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
 ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χάτέρων εἰσὶν γύαι.
 ΙΣ. οὐχ ὡς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
 ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας νιέσι στυγῶ.
 ΑΝ. ὁ φίλταθ' Αἴμον, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
 ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
 ΧΟ. ἡ γὰρ στερίσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
 ΚΡ. "Αἰδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί. 575
 ΧΟ. δεδογμέν', ως ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 ΚΡ. καὶ σοὶ γε κάμοι. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
 κομίζετ' εῖσω, δμῶες. ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
 γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.
 φεύγοντι γάρ τοι χοί θρασεῖς, ὅταν πέλας
 ἥδη τὸν "Αἰδην εἰσορῶσι τοῦ βίου. 580
 στρ. α'. ΧΟ. εὐδαίμονες οῖσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
 2 οῖς γὰρ ἀν σεισθῆ θεόθεν δόμος, ἄτας
 3 οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἔρπον. 585

557 μὲν τοῖς Α: μέν τοι Ι. 567 μέντοι Brunck: μέν σοι Ι,
 vulg.: μέν τοι σοι Ε. 572 Given in the Aldine ed. (1502 A.D.) to
 Antigone; in the MSS., to Ismene. 574 Given by Boeckh to the
 Chorus; in the MSS., to Ismene. 576 Given in Ι to the Chorus; in
 most of the later MSS., to Ismene.

4 ὄμοιον ὥστε ποντίαις οἰδμα δυσπινόοις ὅταν
 5 Θρήσσαισιν ἔρεβος ὑφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
 6 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῦνα, καὶ 590
 7 δυσάνεμοι στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλῆγες ἀκταί.

ἀντ. α'. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὄρῳμαι 593
 1 πήματα φθιτῶν ἐπὶ πήμασι πίπτοντ', 595
 3 οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἔρείπει
 4 θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
 5 ρίζας δὲ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, 600
 6 κατ' αὖ νῦν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων
 7 ἀμῷ κόνις, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν ἐρινύς.

στρ. β'. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατά-
 σχοι; 605
 2 τὰν οὐθ' ὑπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ πάντ' ἀγρεύων,
 3 οὔτε θεῶν ἄκματοι μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ
 4 δυνάστας κατέχεις Ὄλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴ-
 γλαν. 610
 5 τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
 6 καὶ τὸ πρὸν ἐπαρκέσει
 7 νόμος ὅδ' οὐδὲν ἔρπει
 8 θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντ. β'. ἀ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς πολλοῖς μὲν δύνασις
 ἀνδρῶν, . 616
 2 πολλοῖς δὲ ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
 3 εἰδότι δὲ οὐδὲν ἔρπει, πρὸν πυρὶ θερμῷ πόδα τις

591 δυσάνεμοι Bergk: δυσάνεμον MSS. 595 φθιτῶν Dindorf:
 φθιμένων MSS. 600 δ add. Hermann. 602 κόνις MSS.: κοπὶς
 conj. J. Jortin, Askew, Reiske. 606 πάντ' ἀγρεύων J.: παντογήρως L,
 vulg.: πανταγήρως A. 607 οὕτε θεῶν ἄκμητοι Hermann: οὐτ' ἄκαμποι
 θεῶν MSS. 614 πάμπολύ γ' Heath: πάμπολις L, vulg. (πάμπολιν Vat.,
 made from πάμπολὺν).

4 προσαύση. σοφίᾳ γὰρ ἐκ του κλεινὸν ἔπος πέ-
φανται, 621

5 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ’ ἐσθλὸν

6 τῷδ’ ἔμμεν ὅτῳ φρένας

7 θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

8 πράσσει δ’ ὀλίγιστον χρόνον ἐκτὸς ἄτας. 625

ὅδε μὴν Αἴμων, παιδῶν τῶν σῶν

νέατον γέννημ’· ἀρ’ ἀχνύμενος

τῆς μελλογάμου

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,

ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; 630

KP. τάχ’ εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὡς παῖ, τελείαν ψῆφον ἀρα μὴ κλύων
τῆς μελλογάμου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός είμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ’ ἐφέψομαι.
ἔμοι γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος
μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου. 635

KP. οὗτο γάρ, ὡς παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρώας πάντ’ ὅπισθεν ἔσταναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ’ ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ώς καὶ τὸν ἔχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἵσου πατρί.
ὄστις δ’ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, 645

625 ὀλιγοστὸν γ (ὅλιγωστὸν L): corr. Bergk. 628 f. τῆς μελλογάμου
νύμφης | τάλιδος MSS.: corr. Brunck. (Triclinius del. τῆς μελλογάμου
νύμφης.) 637 ἀξιώσεται Musgrave: ἀξίως ἔσται L, vulg. 645 φυ-
τεύει MSS.: corr. Brunck.

τί τόνδ' ἀν εἴποις ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἔχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ω̄ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς
γυναικὸς οὖνεκ' ἐκβάλης, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, 650
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἀν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἄλλὰ πτύσας ώσει τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ' ἐν "Αἰδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ 655
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
ἄλλὰ κτενῷ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνεύτω Δία
ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστός, φανεῖται κάν πόλει δίκαιος ὥν.
ὅστις δ' ὑπερβάς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τούπιτάσσειν τοῖς κρατύνοντιν νοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἔξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
ἄλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία·
καὶ τοῦτον ἀν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἀν ἄρχεσθαι θέλειν,
δορὸς τ' ἀν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὅλυνσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὁρθουμένων 675
σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

648 φρένας γ'] γ' add. Triclinius. 659 τά γ' Erfurdt: τάρ' L (τάδ' r).

674 συμμάχου Reiske, Bothe: συμμάχη L: σὺν μάχῃ r.

οῦτως ἀμυντέος ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.

κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
κούκ ἀν γυναικῶν ἡσσονες καλοίμεθ' ἄν. 680

ΧΟ. ἡμῖν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὥν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅστις ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δὲ ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὐτ' ἀν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν.
γένοιτο μένταν χάτέρῳ καλῶς ἔχον. 685

σοῦ δὲ οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
λέγει τις ἡ πράσσει τις ἡ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὅμμα ἀδεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων.
ἔμοι δὲ ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παιδὰ ταύτην οἵ δόδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει. 695

ἢτις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴσασ' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδε ἐρεμνὴ σῆγ' ἐπέρχεται φάτις. 700

ἔμοι δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἐστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παιδῶν πατρί;
μή νυν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φῆς σύ, κούδεν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἡ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, 705

684 κτημάτων] χρημάτων MSS. (but L has κτ superscr. by the first hand).

690 τὸ σὸν γὰρ τ. 703 εὐκλείᾳ conj. T. Johnson.

ἢ γλῶσσαν, ἢν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.

ἄλλ' ἄνδρα, κεῖ τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν
πόλλα' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.

ὅρᾶς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῳζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.

αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω

στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἄλλ' εἴκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.

γνώμη γὰρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ⁷¹⁵
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτη ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

XO. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὐτὸνδ· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ. 725

KP. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦνδε τὴν φύσιν;

AI. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἔγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τάργα σκοπεῖν.

KP. ἔργον γάρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;⁷³⁰
AI. οὐδ' ἀν κελεύσαιμ' εὐτεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

KP. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπείληπται νόσω;

AI. οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
KP. πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἔρεῖ;

AI. ὁρᾶς τόδ' ως εἴρηκας ως ἄγαν νέος; 735
KP. ἄλλω γὰρ ἦ μοὶ χρὴ με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

AI. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἔσθ' ἐνός.
KP. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

718 θυμοῦ τ: θυμῶι L, A. 725 διπλᾶ τ: διπλᾶi L (διπλῆ Hermann).

736 ἄλλωι γὰρ ἦ (sic) μοι χρῆ γε L: corr. Dobree.

- AI. καλῶς ἐρήμης γ' ἀν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
 KP. ὅδ', ως ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
- AI. εἰπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
 KP. ὡς παγκάκιστε, διὰ δίκης ἵων πατρί.
 AI. οὐ γὰρ δίκαια σ' ἔξαμαρτάνονθ' ὄρῳ.
 KP. ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 AI. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 KP. ὡς μιαρὸν. ἥθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 AI. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
 KP. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 AI. καὶ σοῦ γε κάμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
 KP. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
 AI. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινα.
 KP. ἥ κάπαπειλῶν ὅδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
 AI. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
 KP. κλαίων φρενώσεις, ὡν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 AI. εὶ μὴ πατὴρ ἥσθ', εἰπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. 755
 KP. γυναικὸς ὧν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
 AI. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 KP. ἄληθες; ἄλλ' οὐ, τόνδ' "Ολυμπον, ἶσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ Φόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ως κατ' ὅμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
- AI. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
 οὐθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τούμὸν προσόψει κράτ' ἐν ὁφθαλμοῖς ὄρῳ,
 ως τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών. 765
- XO. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς.
 νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς.
- KP. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἥ κατ' ἄνδρ' ἵών·
 τῷ δ' οὖν κόρᾳ τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

747 οὐ τὰν Elmsley: οὐ κᾶν (i.e. οὐκ ἀν) L. 757 κλύειν τι: λέγειν L.
 760 ἄγετε τι: ἄγαγε L.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῷ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τὴν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἐνθ' ἀνὴρ βροτῶν στίβος
 κρύψω πετρώδει ζωσαν ἐν κατάρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ως ἄγος μόνον προθείς, 775
 ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
 κάκει τὸν "Αἰδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἴτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 ἡ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἔστι τὰν "Αἰδου σέβειν. 780

- στρ. ΧΟ. "Ερως ἀνίκατε μάχαν, "Ερως, δος ἐν κτήμασι
 πίπτεις,
 2 δος ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 3 φοιτᾶς δ' ὑπερπόντιος ἐν τῷ ἀγρονόμοις αὐλαῖς. 785
 4 καὶ σ' οὕτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 5 οὐδὲ ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων, οὐδὲ ἔχων μέ-
 μηνεν. 790

- ἀντ. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λόβῳ·
 2 σὺ καὶ τόδε νεῦκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 3 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων Ἰμερος εὐλέκτρου 795
 4 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 5 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. 799

- τῦν δ' ἥδη γὼ καύτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἵσχειν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
 τὸν παγκούτην δθ' ὁρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. 805

790 σὲ γ' ἀνθρώπων Nauck: ἐπ' ἀνθρώπων I., vulg. (ἀπ' ἀνθρώπων r.)
 797 πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς MSS.: ὥστε πέρα δρᾶν conj. Semitelos.

στρ. α'. ΑΝ. ὁρᾶτ' ἔμ', ω̄ γὰς πατρίας πολῖται, τὰν νεάταν
δόδον

2 στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν ἀελίου,
3 κοῦποτ' αὐθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας "Αἰδας ζῶσαν
ἄγει

4 τὰν Ἀχέροντος

812

5 ἀκτάν, οὕθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός

6 πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμ-
φεύσω.

σύστ. α'. ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'

817

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,

οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις

οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',

820

ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνη δὴ

θυητῶν Ἀΐδην καταβήσει.

ἀντ. α'. ΑΝ. ἥκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν
ξέναν

2 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, τὰν κισσὸς ὡς
ἀτενῆς

825

3 πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν ὅμβροι τακο-
μέναν,

4 ὡς φάτις ἀνδρῶν,

5 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι
παγκλαύτοις

830

6 δειράδας· ἃ με δαίμων ὅμοιοτάταν κατευνάζει.

σύστ. β'. ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής,

ἥμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θυητογενεῖς.

835

καίτοι φθιμένη μέγα κάκοῦσαι

814 ἐπινύμφειος Dindorf: ἐπινυμφίδιος MSS. 828 ὅμβροι Musgrave:
ὅμβρῳ MSS. 831 τέγγει θ' r, τάκει τ' L: δ' for τ' Bothe.—παγκλαύτοις
r, -ous L. 836 μέγ' ἀκοῦσαι MSS.: corr. M. Seyffert.

*τοῖς ἴσοθέοις σύγκληρα λαχεῖν
ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.*

*στρ. β'. ΑΝ. οἵμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῷων,
2 οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον;* 840
3 ὡς πόλις, ὡς πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες·

4 ἵω Διρκαῖαι κρῆναι

*5 Θήβας τ' εὐαρμάτου ἀλσος, ἔμπας ξυμμάρτυρας
ὑμμ' ἐπικτῶμαι,* 845

6 οἴα φίλων ἄκλαντος, οἴοις νόμοις

*7 πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
ταινίου.*

8 ἵω δύστανος, βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα 850

9 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐθὲν θανοῦσιν.

στρ. γ'. ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους

2 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον

3 προσέπεσες, ὡς τέκνουν, πολύ. 855

4 πατρῷον δέ ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

ἀντ. β'. ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,

2 πατρὸς τριπόλιστον οἰκτον τοῦ τε πρόπαντος

3 ἀμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 861

4 ἵω ματρῷαι λέκτρων

*5 ἀται κοιμήματά τ' αὐτογένηνητ' ἐμῷ πατρὶ δυσ-
μόρουν ματρός,* 865

6 οἴων ἐγώ ποθ' ἀ ταλαίφρων ἔφυν.

837 *σύγκληρα* Schaefer: *ἔγκληρα* MSS. 838 *ζῶσαν...θανοῦσαν.*

This v. is in L and in most of the later MSS., but is omitted by A, and by the Aldine ed. 840 *οἰχομέναν* J. F. Martin, Wunder: *δλομέναν* L, *δλλυμέναν* r.

848 *ἔργμα* L (with two dots over γ, indicating ἔρμα), vulg.: *ἔργμα* V: *ἔρυμα* H. 851 *βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα* M. Seyffert (so Boeckh, but with οὐτ' ἐν): *οὐτ' ἐν βροτοῖσιν οὐτ' ἐν νεκροῖσιν* L, vulg. (Triclinius changed βροτοῖσιν to βροτοῖς.) 855 *πολύ* r: *πολὺν* L. 864 *αὐτογένητ' r, αὐτογενῆ τ' L:* corr. Turnebus. 865 *δυσ-*

μόρουν τ: -ωι L.

7 πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἂδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 8 ἵω δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 9 θανὼν ἔτ' οὐσαν κατήναρές με.

871

ἀντ. γ'. ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 2 κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
 3 παραβατὸν οὐδαμᾶ πέλει·
 4 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὥλεσ' ὁργά.

875.

ἐπ. ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ταλαιφρων ἄγομαι
 τάνδ' ἔτοίμαν ὄδόν.
 οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἰερὸν
 ὅμμα θέμις ὄρâν ταλαίνα·

880

τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡ. ἀρ' ἵστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 ως οὐδὲ ἀν εἰς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
 οὐκ ἄξεθ' ως τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ

885

τύμβῳ περιπτύξαντες, ως εἴρηκ' ἐγώ,
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
 ήμεῖς γὰρ ἀγνοὶ τούπι τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

890

ΑΝ. ὁ τύμβος, ὁ νυμφεῖον, ὁ κατασκαφὴς
 οἰκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὡν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
 ων λοισθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ

895

κάτειμι, πρὶν μοιραν ἐξήκειν βίου.

869 *Ιώ] Ιώ Ιώ* L. 887 ἄφετε Vat.: ἀφεῖτε L, vulg.: μόνην
 ἀφῆτ' A.—χρῆ MSS.: corr. Dindorf. 888 τυμβεύειν L: τυμβεύει A:
 τυμβεύσει Triclinius. 894 φερσέφασσ' L (the first σ from ρ): Περσέ-
 φασσ' I.

ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δὲ σοι,
μῆτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα.

ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ύμᾶς ἐγὼ 900

ἔλουσα κάκοσμησα κάπιτυμβίους

χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλοντας τοιάδ' ἄρνυμαι.

[καίτοι σ' ἐγὼ τίμησα, τοῖς φρονοῦσιν, εὖ.

οὐ γάρ ποτ' οὕτ' ἀν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, 905
οὕτ' εἰ πόσις μοι κατθανῶν ἐτήκετο,

βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἀν ἡρόμην πόνον.

τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;

πόσις μὲν ἀν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,

καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον· 910
μητρὸς δ' ἐν "Αἰδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν

οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἀν βλάστοι ποτέ.

τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ

νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν

καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὡς κασίγνητον κάρα. 915

καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὔτω λαβὼν

ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τον γάμου

μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,

ἄλλ' ὡδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος

ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·]

920

ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;

τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι

βλέπειν; τίν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ

τὴν δυσσέβειαν εύσεβοῦσ' ἐκτησάμην.

ἄλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἔστὶν ἐν θεοῖς καλά, 925

παθόντες ἀν ξυγγνοῦμεν ἡμαρτηκότες.

εἰ δ' οἵδ' ἀμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ

πάθοιεν ἡ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αύταὶ
ψυχῆς ριπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγάρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτῳ
τούπος ἀφίκται.
- ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι. 935
- ΑΝ. ω̄ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ κούκέτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
τὴν βασιλειδᾶν μούνην λοιπήν,
οἴα πρὸς οἶων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
- στρ. α'. ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
2 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. 945
3 κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
4 καίτοι καὶ γενεὰ τίμιος, ω̄ παῖ παῖ,
5 καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
6 ἀλλ' ἀ μοιριδία τις δύνασις δεινά.
7 οὔτ' ἀν νιν ὅλβος οὔτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ
ἀλικτυποί
8 κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.
- ἀντ. α'. ζεύχθη δ' ὁξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955
2 Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίοις ὄργαῖς,
3 ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
4 οὕτω τᾶς μανλας δεινὸν ἀποστάζει

931 τοιγάρ] τοι γάρ τοι L. 941 τὴν βασιλίδα L, vulg. (τὴν βασιλειαν Triclinius): corr. K. Winckelmann, M. Seyffert. 949 καὶ add. Hermann. 952 ὅλβος Erfurdt: ὅμβρος MSS. 955 ὁξυχόλως MSS.: corr. Scaliger.

5 ἀνθηρόν τε μένος. κεῖνος ἐπέγνω μανταις	960
6 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.	
7 παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικας εὗιόν τε πῦρ,	
8 φιλαύλους τ' ἡρέθιζε Μούσας.	965
<i>στρ. β'.</i> παρὰ δὲ Κυανεᾶν πελάγει διδύμας ἄλὸς	
2 ἀκταὶ Βοσπόριαι ἡδ' ὁ Θρηκῶν — —	
3 Σαλμυδησσός, ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης	970
4 δισσοῖσι Φινεῖδαις	
5 εἰδεν ἀρατὸν ἔλκος	
6 τυφλωθὲν ἔξ ἀγριας δάμαρτος,	
7 ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις,	
8 ἀραχθέντων ὑφ' αίματηραῖς	975
9 χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.	
<i>ἀντ. β'.</i> κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν	977
2 κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν·	980
3 ἀ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων	
4 ἄντασ' Ἐρεχθεῖδᾶν,	
5 τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις	
6 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῷαις	
7 Βορεὰς ἀμιτπος ὁρθόποδος ὑπὲρ πάγου,	985
8 θεῶν παῖς· ἀλλὰ κάπ' ἐκείνᾳ	
9 Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὡ παῖ.	

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὄδὸν
δῦ ἔξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

965 φιλαύλους τ' τ:: τ' om. L. 966 f. παρὰ δε κυανέων πελάγεων
(sic) πετρῶν | διδύμας ἀλὸς L. πετρῶν del. Brunck: Κυανεᾶν Wieseler:
πελάγει J. 968 ff. ἀκταὶ βοσπόριαι | ἡδ' (ἡδ' τ) δ θρηκῶν σαλμυδησσός |
L.—ἡδ' δ] ἰδ' δ, καὶ δ, ορ θ' δ τε conj. J.—After Θρηκῶν Boeckh supplies
ἄξενος. (κλήγεται conj. J.) 975 ἀραχθέντων Seidler, Lachmann:
ἀραχθὲν ἐγχέων L., vulg. (ἀραχθὲν ἀχέων τ.) 980 ματρὸς τ: πατρὸς L.

- KP. τί δ' ἔστιν, ω̄ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
 TE. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 KP. οὐκον πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
 TE. τοιγὰρ δί’ ὁρθῆς τήνδ’ ἐναυκλήρεις πόλιν.
 KP. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὄνησιμα. 995
 TE. φρόνει βεβώς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 KP. τί δ' ἔστιν; ω̄ς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 TE. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλίων.
 εἰς γὰρ παλαιὸν θάκον ὄρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἵν' ἡν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν, 1000
 ἀγνῶτ’ ἀκούω φθόγγον ὄρνιθων, κακῷ
 κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ.
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῦβδος οὐκ ἀσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγενόμην 1005
 βωμοῦσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 "Ηφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ’ ἐπὶ σποδῷ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 κάτυφε κάνεπτυε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς 1010
 μηροὶ καλυπτῆς ἔξεκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ’ ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ’ ἀσήμων ὄργίων μαντεύματα·
 ἐμοὶ γὰρ οὐτος ἡγεμών, ἄλλοις δ’ ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1015
 βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς
 πλήρεις ὑπ’ οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
 καὶ τοῦ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ’ ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 οὐδὲ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἴματος λίπος.

ταῦτ' οὐν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἔστι τούξαμαρτάνειν.
ἐπεὶ δὲ ἀμάρτη, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025
ἄβουλος οὐδὲ ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται μηδὲ ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἰκε τῷ θανόντι, μηδὲ ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανέῖν; 1030
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δὲ
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.

KR. ὡς πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κούδε μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἴμι, τῶν δὲ ὑπαὶ γένους 1035
ἔξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολάτε τάπο Σάρδεων
ἡλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δὲ ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδὲ εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν 1040
φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδὲ ὡς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γὰρ οἰδὲ ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὕτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δέ, ὡς γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν 1045
χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἰσχρόν, ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

TE. φεῦ·
ἀρ' οἰδεν ἀνθρώπων τις, ἀρα φράζεται
KR. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
TE. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050
KR. ὅσῳπερ, οἷμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1036 κάμπεφόρτισμαι L: κάκ- A. 1037 τὰ προ (sic) σάρδεων L
(with ὃν above τὰ from the first hand): τὸν πρὸς σάρδεων A: corr. Blaydes,
Nauck.

- ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖν.
 ΚΡ. ἀρ' οἰσθα ταγοὺς δοντας ἀν λέγης λέγων;
 ΤΕ. οἰδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τάδικεν φιλῶν.
 ΤΕ. ὅρσεις με τάκινητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΤΕ. οὕτω γὰρ ἥδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 ΚΡ. ὡς μὴ μπολήσων ἵσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι 1065
 τρόχους ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἔνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλῶν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατώκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὐτὸν θεῶν 1070
 ἀμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὦν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν "Αἰδου καὶ θεῶν Ἐρινύες, 1075
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
 καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
 λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
 ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 ἔχθραι δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, 1080
 ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνες καθήγνισαν
 ἢ θῆρες, ἢ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων

1065 τρόχους Erfurdt: τροχοὺς MSS. 1069 κατώκισας L, vulg.:
 κατοικεῖσας τ. 1081 καθήγνισαν MSS.: καθήγισαν Burton.

ἀνόσιον δομήν ἔστιοῦχον ἐς πόλιν.

τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης

ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα

1085

βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.

ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἅπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῆ,

καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλώσσαν ἡσυχωτέραν
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει.

1090

ΧΟ. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.

ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ

τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,

μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡ. ἔγνωκα καύτος καὶ ταράσσομαι φρένας.

1095

τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ

ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ. εὐβούλίας δεῦ, παῖ Μενοικέως, λαβεῖν.

ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης

1100

ἄνεις, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν;

ΧΟ. ὁσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ

θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. οἴμοι· μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι

1105

τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟ. δρᾶ νν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.

ΚΡ. ὁδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἵτ' ἵτ' ὀπάονες,

οἵ τ' ὄντες οἴ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν

ὅρμᾶσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.

1110

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,

αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.

1098 λαβεῖν L: λαχεῖν E: κρέον A, vulg.

1102 δοκεῖς MSS.:

corr. J. 1105 καρδία r: καρδίᾳ L.

1108 ἵτ' ἵτ' Triclinius: ἵτ'

vulg. (ἵτ' L): οἵτ' A.

δέδοικα γάρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἀριστον ἢ σφέζοντα τὸν βίον τελεῖν.

- στρ. α'.* ΧΟ. πολυώνυμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115
 2 καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
 3 γένος, κλυτὰν δις ἀμφέπεις
 4 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
 5 παγκοίνοις Ἐλευσινίας 1120
 6 Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν
 7 ὁ ματρόπολιν Θήβαν
 8 ναιετῶν παρ' ὑγρὸν
 9 Ἰσμηνοῦ ῥεῖθρόν τ' ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾶ δρά-
 κοντος. 1124

- ἀντ. α'*. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ όπωπε
 2 λιγνύς, ἔνθα Κωρύκιαι
 3 στείχουσι Νύμφαι Βακχίδες,
 4 Κασταλίας τε νάμα. 1130
 5 καὶ σε Νυσαίων ὀρέων
 6 κισσήρεις ὅχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ
 7 πολυστάφυλος πέμπει,
 8 ἀμβρότων ἐπέων
 9 εὐαξόντων, Θηβαῖας ἐπισκοποῦντ' ἀγνιάς. 1135

- στρ. β'.* τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
 2 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ.
 3 καὶ νῦν, ὡς βιαιας ἔχεται 1140
 4 πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου,
 5 μολεῖν καθαρσίφ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτὸν
 6 ἢ στονόδεντα πορθμόν. 1145

ἀντ. β'. ἵὸ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων, νυχίων

1119 Ἰταλίαν MSS. (*Ιτάλειαν L*): Ἰκαρίαν conj. R. Unger. 1123 f.
 ναιετῶν Dindorf: ναῖων MSS.—ῥεῖθρόν τ' J.: ῥέεθρον L, vulg. (παρ' ὑγρῶν...
 ῥέεθρων Triclinius.) 1128 Νύμφαι στείχουσι MSS.: corr. Blaydes.
 1146 πνεόντων MSS.: corr. Brunck.

2 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 3 παῖ Διὸς γένεθλου, προφάνηθ,
 4 ὡναξ, σαῖς ἄμα περιπόλοις 1150
 5 Θυίαισιν, αἴ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι
 6 τὸν ταμίαν Ἱακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἀν ἀνθρώπου βίον
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἀν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὁρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
 ηὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾶ·
 καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἥδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἀνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἥγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἰκον, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ξῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τāλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἀν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἥδονήν.

- ΧΟ. τί δ' αὐτὸδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
 ΑΓ. τεθνάσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
 ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
 ΑΓ. Αἴμων ὅλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175
 ΧΟ. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

1150 προφάνηθ', ὡναξ Bergk: προφάνηθι ναξίας MSS. 1152 Θυίασιν
 MSS.: corr. Boeckh. 1166 ἀνδρες Athenaeus 7. 280 c: ἀνδρὸς MSS.
 1167 This v., omitted by the MSS., is preserved by Athen. l. c., where he
 quotes 1165—1171.

ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

ΧΟ. ὡς μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὁρθὸν ἥνυσας.

ΑΓ. ὡς ὁδὸς ἔχόντων τὰλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὔρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἥτοι κλύουσα παιδὸς ἡ τύχη πάρα.

1180

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοΐ, τῶν λόγων ἐπησθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἰκοίμην εὐγυμάτων προσήγορος.

1185

καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καὶ με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὕτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὐθις εἴπατε·

1190

κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοῦδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἀν ων ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὁρθὸν ἀλήθει' ἀεί.

1195

ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλούτωνά τ' ὄργας εὐμενεῖς κατασχεθεῖν,
λούσαντες ἀγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν
θαλλοῖς δὲ δὴ λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὁρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὐθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον "Αἰδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὁρθίων κωκυμάτων

1200

1205

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δὲ ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἔρποντι μᾶλλον ἀσσον, οἰμώξας δὲ ἔπος
ἴησι δυσθρήνητον· ὡς τάλας ἐγώ,
ἀρ' εἰμὶ μάντις; ἀρά δυστυχεστάτην
κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἀσσον ὥκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἀρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸν στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.

τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελευσμάτων
ἡθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην,
τὸν δὲ ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῇ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώξοντα τῆς κάτω φθορὰν
καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχοις.
οἱ δὲ ὡς ὄρᾳ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κάνακωκύσας καλεῖ·
ὡς τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι· τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον, ἵκέσιός σε λίσσομαι.

τὸν δὲ ἀγρίοις δσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ κούδεν ἀντειπών, ξίφους
ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δὲ ὄρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἥμπλακ· εἰθ' ὁ δύσμορος
αὗτῷ χολωθείς, ὕσπερ εἰχ', ἐπενταθεὶς
ἥρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· ἐς δὲ ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἐμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·

1210

1215

1220

1225

1230

1235

1219 κελεύσμασιν MSS.: corr. Burton.

1232 ξίφους r: ὄλως L, but with ξίφους superscr. by the first hand.

καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει ρόην
λευκῆ παρειὰ φοινίου σταλάγματος.

κεῦται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν γ' Ἀιδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

1240

ΧΟ. τί τοῦτ' ἀν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

1245

ΑΓ. καύτὸς τεθάμβηκ· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ’ ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.

1250

ΧΟ. οὐκ οἶδ· ἐμοὶ δὲ οὖν ἢ τὸ ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. ἀλλ’ εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ,
δόμους παραστείχοντες· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγὴς βάρος.

1255

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἀμαρτών.

1260

στρ. α'. KP. ἵω

2 φρενῶν δυσφρόνων ἀμαρτήματα

3 στερεὰ θανατόεντ·

4 ὥ κτανόντας τε καὶ

5 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους·

6 ὕμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.

1265

7 ἵω παῖ, νέος νέω ξὺν μόρφ,

1238 ρόην L: πνοὴν r, and schol. in L. 1241 ἐν αἴδον L (elv — r):
γ' add. Heath. 1254 θυμουμένῃ L (a line drawn through i): -η r.
1265 ὕμοι Turnebus: ἵω μοι MSS.

8 αἰαῖ αἰαῖ,
9 ἔθανες, ἀπελύθης,
10 ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

στρ. β'. ΧΟ. οἴμ' ως ἕοικας ὄψὲ τὴν δίκην. 1270

ΚΡ. οἴμοι,

2 ἔχω μαθὼν δεῖλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
3 θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
4 ἐπαισεν, ἐν δ' ἐσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
5 οἴμοι, λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
6 φεῦ φεῦ, ὥ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ως ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἕοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὅψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἐστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ἀντ. α'. ΚΡ. ἵώ,

2 ἵώ δυσκάθαρτος "Αιδου λιμήν, 1284
3 τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285
4 ὥ κακάγγελτά μοι
5 προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
6 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
7 τί φής, ὥ παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον,
8 αἰαῖ αἰαῖ, 1290
9 σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
10 γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

1267 al ter L, vulg. (quater r): corr. Dindorf. 1281 τί δ' ἐστιν αὖ
κάκιον ἥ κακῶν ἔτι; MSS.: corr. Canter. 1290 After νέον the MSS.
add λόγον: del. Seidler.

ΧΟ. ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ἀντ. β'. KP. οἴμοι,

- 2 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295
 3 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
 4 ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνουν,
 5 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,
 6 φεῦ μάτερ ἀθλία, φεῦ τέκνουν. 1300

ΕΞ. - ἦδ' ὀξυθήκτῳ βωμίᾳ περὶ ξίφει
 λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
 τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,
 αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
 πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305

στρ. γ'. KP. αἰαῖ αἰαῖ,

- 2 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
 3 ἐπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
 4 δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ,
 5 δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύα. 1310

ΕΞ. ώς αἰτίαν γε τῶνδε κάκείνων ἔχων
 πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

KP. ποίω δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞ. παισασ' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως 1315
 παιδὸς τόδ' ἥσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.

στρ. δ'. KP. ὤμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

- 2 ἐμᾶς ἀρμόσει πυτ' ἐξ αἰτίας.
 3 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὃ μέλεος,
 4 ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἵω πρόσπολοι,
 5 ἄγετέ μ' ὅ τι τάχιστ', ἄγετέ μ' ἐκποδών,
 6 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἡ μηδένα. 1320

- 1301 ἡ δ' (ἥδ' L) ὀξύθηκτος ἥδε (ἥ δὲ L) βωμίᾳ πέριξ MSS.: corr. Arndt.
 1303 λάχος Bothe: λέχος MSS. 1310 αἰαῖ Erfurdt: φεῦ φεῦ MSS.
 1321 τάχιστ' Erfurdt: τάχος MSS.

ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς.
βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

ἀντ. γ'. ΚΡ. ἵτω ἵτω,

2 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἔχων 1329
3 ἐμοί, τερμίαν ἄγων ἀμέραν,
4 ὑπατος· ἵτω ἵτω,
5 ὅπως μηκέτ' ἀμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1333

ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν. 1335

ΚΡ. ἀλλ' ὡν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατηξάμην.

ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θιητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.

ἀντ. δ'. ΚΡ. ἄγοιτ' ἀν μάταιον ἀνδρ' ἐκποδών,

2 ὅς, ὡ παῖ, σέ τ' οὐχ ἔκὼν κατέκανον 1340
3 σέ τ' αὖ τάνδ', ὥμοι μέλεος· οὐδ' ἔχω
4 πρὸς πότερον ἵδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γὰρ
5 λέχρια τὰν χεροῦν, τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι
6 πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτείσαντες
γῆρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1330 ἔχων Pallis: ἔμῶν MSS. 1336 ἐρῶ μέν] μέν om. I., add. r (ἐρῶ-
μεν V). 1340 κατέκανον W. Schneider: κατέκτανον MSS. 1341 σὲ
τ' αὐτὰν MSS.: corr. Seidler. 1342 f. πρὸς πότερον] ὅπα πρὸς πρότερον
L (πότερον r): corr. Seidler.—κλιθῶ Musgrave: καὶ θῶ MSS. 1344 τὰν
Brunck: τάδ' ἐν L, vulg. (τά τ' r.)

AIAΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΑΕΙ μέν, ω̄ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἵδης
εἴτ' ἐνδον εἴτ' οὐκέ ἐνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὑρινος βάσις.
ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἰδρωτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ως παρ' εἰδυίας μάθησ.

5

10

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ω̄ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ώς εὐμαθές σου, κὰν ἄποπτος ἦς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

15

κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἵχνεύω πάλαι.
 νυκτὸς γὰρ ὑμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἀσκοπον
 ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
 ἵσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 κάγῳ θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει
 φράξει τε κάδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κούκε ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
 τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί.

20
2530
35

35

ΑΘ. ἔγινων, Ὄδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ.

ΟΔ. ἡ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. ώς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτα σοι.

ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὥδ' ἥξεν χέρα;

40

ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.

ΟΔ. τί δῆτα πούμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. ἡ καὶ τὸ βούλευμ' ώς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. κὰν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

45

ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὄρμάται μόνος.

ΟΔ. ἡ καὶ παρέστη κάπτι τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘ. καὶ δὴ πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

24 ἐθελοντὴς *r*: θελοντὴς *L*, *vulg.*28 νέμει *A*, *vulg.* : τρέπει *L*.33 ὅτου *L* (*τ* in an erasure), *vulg.* : ὅπου *r*.45 ἐξεπράξατ' *L*:ἐξεπράξεν *r*.

- ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
 ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὅμμασι
 γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἔνθ' εἰσπεσῶν ἔκειρε πολύκερων φόνου 55
 κύκλῳ ῥαχίζων· κάδοκει μὲν ἐσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὥτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. 60
 καπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζωντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
 ώς ἄνδρας, οὐχ ώς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. 65
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
 ώς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδῶν θροῆς.
 Θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρον· ἐγὼ γὰρ ὅμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.
- ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σῆγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; 75
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
 ΟΔ. ἔχθρός γε τῷδε τάνδρὶ καὶ τανῦν ἔτι.

61 πόνου r: φόνου L, vulg. 70 ἀπείρξω A, vulg.: ἀπείργω L
 (with ξ superscr. by a late hand). 75 ἀρεῖ Schneidewin: ἀρηῖς L
 (with $\epsilon\bar{\imath}\bar{s}$ superscr. by a later hand, and near it, in a still more recent hand,
 ἀρῆ): ἀρεῖς or ἀρηῖς r.

- ΑΘ. οὐκονν γέλως ἥδιστος εἰς ἔχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
 ΑΘ. μεμηνότ’ ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρουοῦντα γάρ νιν οὐκ ἀν ἐξέστην ὅκνῳ.
 ΑΘ. ἀλλ’ οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ’ ἵδη πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὁφθαλμοῦς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85
 ΟΔ. γένοιτο μένταν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
 ΑΘ. σίγα νυν ἔστως καὶ μέν’ ὡς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοιμ’ ἀν· ἥθελον δ’ ἀν ἐκτὸς ὡν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὡς οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὔτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

- ὦ χαῖρ’ Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ’ ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἥχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ’ οὕποτ’ Αἴανθ’ οἴδ ἀτιμάσουσ’ ἔτι.
 ΑΘ. τεθνάσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ’ ἐγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἥδη τάμ’ ἀφαιρείσθων ὅπλα. 100
 ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σέ;
 ΑΙ. ἢ τούπιτριπτον κίναδος ἔξηρου μ’ ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ· Ὁδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἀν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἀν δεθεὶς πρὸς κίον’ ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

- ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνη. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὅδε γ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·
 κεῦνος δὲ τείσει τήνδε κούκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ὥδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὠνπερ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὁρᾶς, Ὁδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἴσχὺν ὅση;
 τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὑρέθη τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτίρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὅντα δυσμενῆ,
 ὁθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῆ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τούμδν σκοπῶν.
 ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὅντας ἄλλο πλὴν
 εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν. 125
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
 μηδέν ποτ' εἴπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔποις,
 μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλουτού βάθει. 130
 ώς ἡμέρα κλίνει τε κάνάγει πάλιν
 ἄπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
 σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω· 135
 σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῆ,
 μέγαν ὅκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

112 ἐγώ σ' Ῥ: ἐγωγέ σ' Λ. 129 ἄρη Λ, Α: ἄρης or ἄρης Ῥ.

πτηνῆς ὡς ὅμμα πελείας.

140

ώς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανὴν
λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν

βοτὰ καὶ λείαν,

ἡπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἴθων σιδήρῳ.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὅτα φέρει πᾶσιν Ὁδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὑπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων

τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον

τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν οἱεὶς
οὐκ ἀν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἀν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἀν πείθοι.

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς

σφαλερὸν πύργου ρῦμα πέλονται·

μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἀν

καὶ μέγας ὄρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.

ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους

τούτων γνώμας προδιδάσκειν.

ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'

ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρίς, ἄναξ.

ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὅμμα ἀπέδραν,

παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι.

μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

145

150

155

160

165

149 πᾶσιν A, vulg.: πάντων L (πάντων Ὁδυσσεύς conj. Nauck).
 151 εὑπειστα L, A, vulg.: εὑπιστα τ. 155 ἀμάρτοις L: ἀμάρτοι
 A, vulg. 169 δ' add. Dawes.

τάχ' ἀν ἔξαιφνης, εὶ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

170

- στρ. 1 ḥ ρά σε Ταυροπόλα Διὸς "Αρτεμις,
 2 ὡ μεγάλα φάτις, ὡ
 3 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 4 ὕρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 5 ḥ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 6 ḥ ρά κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσ', ἀδώροις
 7 εἴτ' ἐλαφαβολίαις;
 8 ḥ χαλκοθώραξ μή τιν' Ἐννάλιος
 9 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
 10 μαχαναῖς ἐτείσατο λώβαν;
- ἀντ. 1 οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 2 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 3 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
 4 ἥκοι γὰρ ἀν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 5 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 6 εὶ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους
 7 οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 8 ḥ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
 9 μή, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὡδ' ἐφάλοις κλισίαις 190
 10 ὅμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄργ.
- ἐπ. 1 ἀλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι
 στηρίζει ποτὲ τὰδ' ἀγωνίψ σχολᾶ
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων. 195
 ἐχθρῶν δ' ὑβρις ὡδ' ἀτάρβητα
 ὅρμάται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

177 ψευσθεῖσα δώροις MSS.: corr. Stephanus, Musgrave. 179 μή
 τιν' Musgrave: ἥ τιν' MSS. 191 μή, μή μ' ἄναξ, ἔθ'] μὴ μηκέτ', ὄναξ
 conj. Morstadt: μή, μή, ἄναξ, ἔθ' Wilamowitz-Moellendorf. 197 ὄρμάτ'
 L, vulg.: corr. Triclinius.

πάντων καγχαζόντων
γλώσσαις βαρυάλγητα·
έμοι δ' ἄχος ἔστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γάρ ὁ δεινὸς μέγας ὡμοκρατής
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας
νῦξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
ώστ' οὐκ ἀν ἄιδρις ὑπείποις.

210

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
θανάτῳ γάρ ἵσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γάρ ἀλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἀν ἵδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάïκτα σφάγι' αίμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τάνδρός.

215

220

στρ. ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθονος
2 ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν,
3 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὅπο κληζομέναν,
4 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

225

199 βαρυάλγητα r: βαρυάλγητ' L. 205 μέγας r: ὁ μέγας L,
vulg. 208 τῆς ἀμερίας MSS. 210 τελεύταντος L: τελλεύταντ-
os r. 221 ἀνέρος conj. Hermann: ἀνδρὸς MSS.

5 οἵμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
 6 θανεῖται, παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς 230
 7 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

ΤΕ. ὕμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233
 δεσμῶτιν ἄγων ἥλυθε πούμνην.
 ὅν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυν. 235
 δύο δ' ἀργύποδας κριοὺς ἀνελὼν
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ρίπτει θερίσας,
 τὸν δ' ὄρθδν ἄνω κίονι δήσας 240
 μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
 παίει λιγυρᾶ μάστιγι διπλῆ,
 κακὰ δεννάζων ρήμαθ', ἀ δαίμων
 κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

ἄντ. ΧΟ. ὕρα τιν' ἥδη τοι κράτα καλύμμασι
 2 κρυψάμενον ποδοῦν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 3 ἡ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἔξόμενον
 4 ποντοπόρῳ ναῦ μεθεῖναι. 250
 5 τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
 6 καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἀρη
 7 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, τὸν αὖτ' ἄπλατος
 ἵσχει.

ΤΕ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257
 ἃξας ὁξὺς νότος ὡς λήγει.
 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἀλγος ἔχει·
 τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 260
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει.

232 *ἱππονόμους* L, vulg. (*ἱππονόμας* r): corr. Porson. 236 τὰ δὲ
 Triclinius: *τὰς* δὲ L, vulg. 245 ἥδη τοι L, vulg.: *τοι* om. r.—κράτα
 L, vulg.: *κάρα* Triclinius.

- ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἀν εύτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἥδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἄν, εἰ τέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνιών αὐτὸς ἥδονάς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ω̄ γύναι, μεῖζον κακόν.
- ΤΕ. ἥμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνὶκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἰσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἥμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ' ως ἔληξε κάνεπνευσε τῆς νόσου, 275
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ
ἥμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἥσσον ἢ πάρος.
- ἄρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκη. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;
- ΤΕ. ώς ὁδὸς ἔχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρί.
- ΧΟ. τις γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἄπαν μαθήσει τούργον, ώς κοινωνὸς ὡν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνὶχ' ἔσπεροι 285
λαμπτῆρες οὐκέτ' ἥθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἔξόδους ἔρπειν κενάς.
κάγὼ πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πεῖραν οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός.
- ο δ' εἰπε πρός με βαῖ', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
κάγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ο δ' ἐσσύθη μόνος.

καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 ἔσω δὲ ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δὲ ἄνω τρέπων
 ἔσφιξε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἥκιζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων. 300
 τέλος δὲ ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾶ τινὶ¹
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δὲ ἀμφ' Ὁδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,
 δσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ίών.
 κάπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
 παίσας κάρα θώϋξεν· ἐν δὲ ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμην ἀπρὶξ ὅνυξι συλλαβὼν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἥστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἐπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείληστ' ἐπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κανήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κάγω, φίλοι, δείσασα τούξειργασμένου 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δὲ εὐθὺς ἐξῷμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
 ἀς οὕποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὁξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναξε ταῦρος ὡς βρυχώμενος.
 νῦν δὲ ἐν τοιᾶδε κείμενος κακῇ τύχῃ

295 λέγειν L, vulg.: φράξειν r. 297 εὐερόν τ' Schneidewin:
 εὐκερών τ' MSS. 301 ὑπάξας A: ἀπάξας L¹, ὑπαξας L^c: ἐπάξας r.
 305 ἐπάξας A, vulg.: ἀπαξας L. 313 φανοίην r: φανέην L, vulg.
 314 κυροῖ Suidas s. v.: κυρεῖ L, vulg.

ἀσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκυμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
ἄλλ', ὡς φίλοι, τούτων γὰρ οὖνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

XO. Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύταντος, λέγεις,
ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

AI. ἵώ μοί μοι.

TE. τάχ', ως ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἡκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωῦσσει βοήν;

AI. ἵώ μοί μοι.

XO. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

AI. ἵώ παῖ παῖ.

TE. ὅμοι τάλαιν'. Εὔρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
τί ποτε μενοινᾶ; ποῦ ποτ' εἰ; τάλαιν' ἐγώ.

AI. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαὲι
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

XO. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε·
τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

TE. ἴδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καύτὸς ως ἔχων κυρεῖ.

στρ. α'. AI. ἵώ

2 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
3 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὁρθῷ νόμῳ,
4 ἴδεσθέ μ' οἶον ἀρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
5 ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

XO. οἴμ' ως ἔοικας ὁρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.

δηλοῖ δὲ τούργον ως ἀφροντίστως ἔχει.

355

330 λόγους Stobaeus *Flor.* 113. 8: φίλοι MSS.

350 μόνοι ἔτ' Hermann: μόνοι (οἱ μόνοι) τ' MSS.

ἀντ. α'. ΑΙ. ἵω

2 γένος ναῖας ἀρωγὸν τέχνας,
3 ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
4 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντ·
5 ἄλλα με συνδάξον.

361

ΧΟ. εὕφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

στρ. β'. ΑΙ. ὁρᾶς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
2 τὸν ἐν δαιῶις ἄτρεστον μάχαις, 365
3 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
4 οἷμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕ. 5 μή, δέσποτ' Αἴας, λίστομαί σ', αὔδα τάδε.

ΑΙ. 6 οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορον ἐκνεμεῖ πόδα;
7 αἰαῖ αἰαῖ.

370

ΧΟ. 8 ὡς πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙ. 9 ὡς δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν
10 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, ἐν δέ ἐλίκεσσι
11 βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις 375
12 ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

ΧΟ. 13 τί δῆτ' ἀν ἀλγοίης ἐπ' ἔξειργασμένοις;
14 οὐ γὰρ γένοιτ' ἀν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὥδ' ἔχειν.

ἀντ. β'. ΑΙ. ἵω πάνθ' ὄρῶν, ἀπάντων τ' ἀεὶ¹
2 κακῶν ὅργανον, τέκνον Λαρτίου, 380
3 κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
4 ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἥδονῆς ἄγεις.

ΧΟ. 5 ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται.

ΑΙ. 6 ἴδοιμι μήν νιν, καίπερ ὥδ' ἀτώμενος.
7 ἵω μοί μοι.

385

358 ἀλίαν MSS.: corr. Hermann. 360 πημονὰν Reiske: ποιμένων
L, vulg. 372 χερὶ Hermann: χερσὶ L, vulg.: χεροῖν Triclinius.
380 λαερτίου L, vulg.: corr. Triclinius. 384 μήν add. Dindorf.

- XO. 8 μηδὲν μέγ' εἴπης· οὐχ ὄρᾶς ἵν' εἰ κακοῦ;
 AI. 9 ὡς Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,
 10 πῶς ἀν τὸν αἵμυντατον, ἐχθρὸν ἄλημα,
 11 τούς τε διστάρχας ὀλέσσας βασιλῆς 390
 12 τέλος θάνοιμι καντός;
 TE. 13 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κάμοὶ θανεῖν
 14 εὑχούν· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;
- στρ. γ. AI. ἵω*
- 2 σκότος, ἐμὸν φάσι,
 3 ἔρεβος ὡς φαεννότατον, ὡς ἐμοί,
 4 ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 5 ἔλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὕθ' ἀμερίων
 6 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὅνασιν ἀνθρώπων. 400
 7 ἀλλά μ' ἀ Διὸς
 8 ἀλκίμα θεὸς
 9 ὀλέθριον αἰκίζει.
 10 ποῖ τις οὖν φύγη;
 11 ποῖ μολὼν μενῶ;
 12 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῦσδ' 405
 13 ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 14 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἀν με
 15 χειρὶ φουέοι.
- TE. 16 ὡς δυστάλαινα, τοιάδ' ἀνδρα χρήσιμον 410
 17 φωνεῖν, ἀ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἀν.

ἀντ. γ. AI. ἵω

- 2 πόροι ἀλίρροθοι
 3 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 4 πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ

390 δλέσσας L, vulg.: corr. Triclinius.—βασιλῆς τ (βασιλῆς L, the *i* subscript perh. from a later hand): βασιλεῖς vulg. 396 ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' L, vulg.: ἔλεσθέ μ' ἔλεσθ' τ: corr. Elmsley. 402 ὀλέθριον MSS.: οὐλιον conj. Wunder. 405 f. τοιοῦσδ' Hermann: τοῦσδ' MSS.

5 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
6 ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἵστω. 416
7 ὡς Σκαμάνδριοι
8 γείτονες ῥοαί,
9 εὑφρονες Ἀργείοις,
10 οὐκέτι ἄνδρα μὴ
11 τόνδ' ἴδητ', ἐπος
12 ἐξερῶ μέγ', οἶον οὔτινα
13 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425
14 Ἐλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
15 ὥδε πρόκειμαι.

XO. 16 οὕτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐώ λέγειν
17 ἔχω, κακοῖς τοιοῦσδε συμπεπτωκότα.

AI. αἰαῖ· τίς ἂν ποτ' φεθ' ὥδ' ἐπώνυμον 430
τούμὸν ξυνοίσειν δνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 435
πρὸς οἴκον ἥλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
ἔγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὥδ' ἀπόλλυμαι. 440
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
οὐκ ἂν τις αὕτ' ἐμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὕτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντούργῳ φρένας 445
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

417 ὡς Triclinius: *lō* L, vulg. 423 ἐξερέω MSS.: corr. Porson.

428 οὐδ' Elmsley: οὐθ' MSS.

κεὶ μὴ τόδ' ὅμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἀν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὥδ' ἐψήφισαν.
νῦν δὲ ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ
ἡδη μέτ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὅστε ἐν τοιοῦσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
κεῦνοι δέ ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τὰν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἔχθαιρομαι, μισεῖ δέ μέτ' Ἑλλήνων στρατός,
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας
μόνους τέ· Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαίου περῶ;
καὶ ποῖον ὅμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτε· εἰσιδεῦν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ῶν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τούργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτε· ἵων
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὥδε γέ· Ἀτρείδας ἀν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδε, ἀφέντης γέροντι δηλώσω πατρὶ⁴⁵⁰
μή τοι φύσιν γένεσιν ἀσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχρὸν γάρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἔξαλλάσσεται.
τί γάρ παρ' ἡμαρήμερα τέρπειν ἔχει

450 ἀδάμαστος MSS.: corr. Elmsley. 451 ἐπεντύνοντ', L (made from ἐπενθύνοντ', either by the first hand or by an early corrector), A, vulg.: ἐπεντελνοντ', r (with γρ. ἐπεκτείνοντ'). 456 τὰν Erfurdt, Elmsley: τέ· ἀν r: γέ· ἀν L, vulg.

προσθεῖσα κάναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἀν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
ἀλλ' ἡ καλῶς ζῆν ἡ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή· πάντ' ἀκήκοας λόγον.

XO. οὐδεὶς ἔρει ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγου,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείσ.

ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἔξεφυν πατρός,
εἰπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὡδ' ἔδοξε που
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἥ συνηλλάχθης ἐμοί,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφεὶς τινί.

ἥ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτῆσας ἀφῆς,
ταύτη νόμιζε κάμε τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἔρει
λόγοις ἴαπτων. ἵδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἵσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἔρει τις· κάμε μὲν δαίμων ἐλᾶ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τάπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.

495 ἐφεὶς L (with a superscr. by a late hand), Γ: ἀφεὶς A, vulg.
496 εἰ γὰρ θανῆς σὺ καὶ τελευτῆσας ἀφῆς L, vulg.: ἥν γὰρ—A: εἰ γὰρ
θανεῖ σὺ καὶ τελευτῆσεις ἀφεὶς Γ. ἥ γὰρ Bothe.

ἀλλ' αἰδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γῆρᾳ προλείπων, αἰδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἔτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις
θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
οἴκτιρε δ', ὥναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
έμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δορί, 515
καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν "Αἰδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἔμοὶ γένοιτ' ἀν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σφόζομαι.
ἄλλ' ἵσχε κάμοῦ μνῆστιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἔστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί·
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἀν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

- XO. Αἴας, ἔχειν σ' ἀν οἰκτον ώς κάγῳ φρενὶ 525
θέλοιμ' ἀν· αἰνοίης γὰρ ἀν τὰ τῆσδ' ἔπη.
AI. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἔμοῦ,
ἔαν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾶτελεῖν.
TE. ἄλλ', ω φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
AI. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἔμόν, ώς ἴδω. 530
TE. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἔξελυσάμην.
AI. ἐν τοῦσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
TE. μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
AI. πρέπον γέ τὰν ἦν δαίμονος τούμοῦ τόδε.
TE. ἄλλ' οὖν ἔγῳ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
AI. ἐπήγειρον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθον.

516 ἄλλη r: ἄλλ' ἢ L, vulg.—τε L¹, r: με L².

521 πάθοι A, vulg.: πάθη L.

- ΤΕ. τί δῆτ' ἀν ώς ἐκ τῶνδ' ἀν ὡφελοῦμί σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἵδεῖν.
 ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕ. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγων;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἰρ' αὐτόν, αἰρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ 545
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἀν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτο γε ζηλοῦν ἔχω,
 δόθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,] 554 b
 ἔως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἵκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἔχθροῖς οἷος ἐξ οἶου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἵδα, μή τις ὑβρίσῃ 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὅντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεί τανῦν

546 που τόνδε Α: τοῦ τόνδε L: τοῦτόν γε Γ. 554 b. τὸ μὴ φρονεῖν...κακόν] This v. is in the MSS., and was read by the schol. in L, but is omitted by Stobaeus *Flor.* 78. 9 (where he quotes 550—555): del. Brunck. 557 δείξεις L (made from δείξης). The later MSS. are divided between δείξεις and δείξης (or -ης).

τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 ύμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὥπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,
 ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί 565

[μέχρις οὖ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ].
 καὶ τάμα τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἵσχε διὰ πολυρράφου στρέφων 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ως τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἥδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580

πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

XO. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τεθηγμένη.

TE. ω̄ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί; 585

AI. μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταζε· σωφρονεῖν καλόν.

TE. οἴμ' ως ἀθυμῶ· καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἴκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

AI. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἔγὼ θεοῖς
 ως οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590

TE. εὔφημα φώνει.

AI. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

TE. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

AI. πόλλᾱ ἄγαν ἥδη θροεῖς.

571 μέχρις οὖ L, vulg.: μέχρις ἀν r.—Elmsley del.

573 μήθ' ὁ] Schaefer conj. μήτε.

ΤΕ. *ταρβῶ γάρ, ὡναξ.*

ΑΙ. *οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;*

ΤΕ. *πρὸς θεῶν, μαλάσσουν.*

ΑΙ. *μῷρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,*

εἰ τούμὸν ἥθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

595

στρ. α'. ΧΟ. *ῳ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν*

ἢ που ναίεις ἀλίπλακτος εὔδαι-

ἢ μων, πᾶσιν περίφαντος ἀεί·

ἢ ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος

600

ἢ Ἰδαῖα μίμνων λειμώνι ἔπαυλα μηνῶν

ἢ ἀνήριθμος αἰὲν εὔνωμαι,

ἢ χρόνῳ τρυχόμενος,

605

ἢ κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

ἢ ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον ἀϊδηλον" Αἰδαν.

ἀντ. α'. *καί μοι δυσθεράπευτος Αἴ-*

ἢ ας ἔνυεστιν ἔφεδρος, ὥμοι

610

ἢ μοι, θείᾳ μανίᾳ ἔνναυλος·

ἢ ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ

ἢ κρατοῦντ' ἐν "Αρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

ἢ φίλοις μέγα πένθος ηὔρηται.

615

ἢ τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν

ἢ μεγίστας ἀρετᾶς

ἢ ἀφίλα παρ' ἀφίλοις ἔπεστ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεί-

δαις.

620

στρ. β'. *ἢ που παλαιᾶ μὲν σύντροφος ἀμέρᾳ,*

ἢ λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα

625

597 ἀλίπλακτος Γ: ἀλίπλαγκτος L, vulg. 601—3 Ἰδαῖα μίμνων | λειμώνιᾳ (sic) ποίαι μήλων | ἀνήριθμος αἰὲν εὔνωμαι L. (Ἰδαῖα μίμνω A, vulg.) Ἰδαῖα...λειμώνι ἔπαυλα Lobeck: μηνῶν Hermann: εὔνωμαι Bergk. 610 ὥμοι μοι Brunck: ίώ μοι μοι L (ιώ μοι μοι r). 616 f. χεροῖν | μεγίστας Triclinius: χεροῖν μέγιστ' L, vulg. 623 σύντροφος Nauck: ἔντροφος MSS.

3 φρενομόρως ἀκούση,
 4 αἴλινον αἴλινον,
 5 οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὅρνιθος ἀηδοῦς
 6 ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὁξυτόνους μὲν ωδὰς 630
 7 θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
 8 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 9 δοῦποι καὶ πολιάς ἄμυγμα χαίτας.

ἀντ. β'. κρείσσων γάρ "Αιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 2 δος ἐκ πατρώας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
 3 πολυπόνων 'Αχαιῶν,
 4 οὐκέτι συντρόφοις
 5 δργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640
 6 ὁ τλάμον πάτερ, οἴαν σε μένει πυθέσθαι
 7 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 8 ἀν οὕπω τις ἔθρεψεν
 9 αἰών Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

AI. ἄπανθ' ὁ μακρὸς κάναριθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται.
 κούκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χώ δεινὸς ὅρκος χαί περισκελεῖς φρένες.
 κάγὼ γάρ, δος τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῆ σίδηρος ὡς, ἔθηλύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτίρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὁρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ώς ἀν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἔξαλύξωμαι θεᾶς.
 μολών τε χῶρον ἔνθ' ἀν ἀστιβῆ κίχω,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τούμόν, ἔχθιστον βελῶν,

634 ἄμυγμα Bothe: ἀμύγματα MSS. 637 ἄριστος add. Triclinius:
 om. L, vulg. 649 χαὶ Brunck: καὶ MSS. 656 ἔξαλύξωμαι
 Hesych. s. v.: ἔξαλεύσωμαι L, vulg.

γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὅψεται·
 ἀλλ' αὐτὸν νὺξ "Αἰδης τε σφέζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἔξ οὖν χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' "Εκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
 οὕπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ όνήσιμα. 665
 τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μήν;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπω θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὑπνος 675
 λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἔγωγ'· ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῶν ἐσ τοσόνδ' ἐχθαρτέος, 680
 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις, ἐσ τὸν φίλον
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῦς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὑρ σχήσει· σὺ δὲ
 εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὔχον τελεῖσθαι τούμὸν ὧν ἐρᾶ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἐταιροι, ταῦτα τῇδε μοι τάδε

668 τι μή MSS.: corr. Linwood, Herwerden. 672 αἰανῆς L:
 αἰανῆς r. 678 ἔγωγ' Blaydes (ἔγωγ' ἐπίσταμαι Brunck): ἐγὼ δ'
 ἐπίσταμαι MSS. 679 ἐχθαρτέος L¹, r: ἐχθραντέος L^c, vulg.
 683 ἐταιρείας L, vulg.: ἐταιρίας r.

τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἦν μόλη, σημῆνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δὲ ὑμῖν ἄμα.

ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον· 690

ἥμεῖς δὲ ἀ φράξω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μὲν ἵσως
πύθοισθε, κεὶ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

στρ. ΧΟ. ἔφριξ ἔρωτι, περιχαρῆς δὲ ἀνεπτάμαν. ἵώ ἵώ
Πὰν Πάν,

2 ὥ Πὰν Πὰν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιονοκτύ-
που 695

3 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὥ θεῶν χοροποί'
ἄναξ,

4 ὕπως μοι Νύσια Κυώσι' ὁρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνῶν
ἰάψης. 700

5 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

6 Ἰκαρίων δὲ ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλ-
λων ὁ Δάλιος εὔγνωστος

7 ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων. 705

ἀντ. ἔλυσεν αἰνὸν ἀχος ἀπ' ὀμμάτων Ἀρης. ἵώ ἵώ.
νῦν αὖ,

2 νῦν, ὥ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος

3 θοᾶν ὡκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν, 710

4 θεῶν δὲ αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστῃ.

5 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει.

6 κουδὲν ἀναίδατον φατίσαιμ' ἂν, εὗτέ γ' ἐξ
ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη 715

7 θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

700 ίάψης r: ίάψεις L. 705 ξυνείη L¹, Γ: ξυνεῖης L^c, vulg.
714 τε καὶ φλέγει after μαραίνει add. MSS. (om. Stobaeus *Ecl. Phys.* I. 9.
24): del. Brunck. 718 θυμοῦ τ' Hermann: θυμόν τ' Α: θυμὸν
(without τ') L, vulg.: θυμῶν Triclinius.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἀνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ⁷²⁰
 κρημιῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὅμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὄνείδεσιν
 ἥρασσον ἔνθεν κάνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ,⁷²⁵
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ώς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἥλθον ὥστε καὶ χεροῦν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.⁷³⁰
- λήγει δὲ ἕρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ στιν, ώς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
- ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἄρτιως, νέας⁷³⁵
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.
- ΑΓ. ίοὺς ίούς.
- Βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὄδὸν
 πέμπων ἐπεμψεν, ἦ φάνην ἐγὼ βραδύς.
- ΧΟ. τί δέ ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένου;
- ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης⁷⁴⁰
 μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρὸν αὐτὸς τύχῃ.
- ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
 γνώμης, θεοῖσιν ώς καταλλαχθῆ χόλου.
- ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τάπη μωρίας πολλῆς πλέα,⁷⁴⁵
 εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;

ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὸν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα

750

εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

θεὶς εἰπε κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ

εἰρῆσαι κατ’ ἡμαρ τούμφανες τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ’ ὑπὸ σκηναῖσι μηδ’ ἀφέντ’ ἔāν,

εἰς ζῶντ’ ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

755

ἔλα γὰρ αὐτὸν τῇδε θήμερᾳ μόνη

δίας Ἀθάνας μῆνις, ως ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κάνονητα σώματα

πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

ἔφασχ’ ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν

760

βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ’ ἀνθρωπον φρονῆ.

κεῦνος δ’ ἀπ’ οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος ηὑρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· τέκνου, δορὶ

βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ’ ἀεὶ κρατεῖν.

765

ὁ δ’ ὑψικόμπως κάφρόνως ἡμείψατο·

πάτερ, θεοῖς μὲν κὰν ὁ μηδὲν ὥν ὄμοιν

κράτος κατακτήσαιτ· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

κείνων πέποιθα τοῦτ’ ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ’ ἐκόμπει μῦθον. εἰτα δεύτερον

770

δίας Ἀθάνας, ἥνικ’ ὀτρύνουσά νιν

ηὐδᾶτ’ επ’ ἐχθροῖς χεῖρα φουνίαν τρέπειν,

τότ’ ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ’ ἔπος·

ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

ἴστω, καθ’ ἡμᾶς δ’ οὕποτ’ ἐκρήξει μάχη.

775

τοιοῖσδε τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς

747 πάρει Schneidewin: πέρι MSS. 758 κάνονητα MSS.: κάνόητα v. l. in Suidas s. v. τὰ γάρ (where, however, the best ms. has καννόητα).

771 διαν Ἀθάναν conj. Mehlhorn. 776 τοιοῖσδε τοῖς MSS.: corr. Hermann.

ἐκτήσατ' ὁργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρουρῶν.
 ἀλλ᾽ εἴπερ ἔστι τῇδε θῆμέρᾳ, τάχ' ἀν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὡ δαίτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρός, ως ἥκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν ἦν ἥλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕ. οἵμοι, τί φής, ἀνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὕστε μ' ὡδίνειν τί φής.

ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
 σκηνῆς ὑπαυλὸν μηδὲ ἀφιέναι μόνον.

ΤΕ. ποῦ δ' ἔστὶ Τεῦκρος, κάπι τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἀρτι· τήνδε δ' ἐξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕ. οἵμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἡ βίον φέρει.

ΤΕ. οἱ γάρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαῖας τύχης,
 καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
 ζητεῖτ' ίόντες τάνδρὸς ἐξοδον κακήν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

οῖμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον·
ἀλλ' εἰμι καγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἀν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμὴ
σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδη θανεῖν.

XO. χωρεῖν ἔτοιμος, κού λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἄμ' ἔψεται.

AI. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἄνδρὸς "Εκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὄρâν·
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρωάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνη νεηκονῆς".

815
ἔπηξα δ' αὐτὸν εῦ περιστείλας ἐγώ,
εὔνοιύστατον τῷδ' ἄνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὗτοι μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδε μοι
σὺ πρῶτος, ὡς Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.

820
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἥμιν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,

καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ρίφθῳ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.

825
τοσαῦτά σ', ὡς Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἄμα
πομπαῖον Ἐρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,

πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ τε παρθένους

830
ἀεὶ θ' ὄρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ

πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ως διόλλυμαι τάλας·

812 θέλοντας L¹: θέλοντες L^c, vulg.—ὅς σπεύδῃ] ὃς ἀν σπεύδει (made from σπεύδη) L: ὃς σπεύδει A: ὃς ἀν σπεύδῃ r. 831 προστρέπω schol. in L: προτρέπω MSS. 836 ἀεὶ θ' r: ἀεὶ δ' L, vulg.

καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ 840
 [αὐτοσφαγὴ πίπτοντα, τὰς αὐτοσφαγέis
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
 ἵτ', ὡς ταχεῖαι ποίνιμοι τ' Ἐρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὡς τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 "Ηλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἕδης, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
 ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὡς Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν·
 καίτοι σὲ μὲν κάκεῖ προσαυδήσω ξυνών. 855
 σὲ δ', ὡς φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν "Ηλιον προσεννέπω
 πανύστατον δὴ κούποτ' αὐθις ὑστερον.
 ὡς φέγγος, ὡς γῆς ιερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὡς πατρῶον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρῆναι τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὡς τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τούπος ὑστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν "Αιδον τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

841 f. del. Bothe and Hermann.

κούδεὶς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

ἰδού,

δοῦπον αὐ κλύω τινά.

870

HM. B. ήμων γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

HM. A. τί οὖν δή;

HM. B. πᾶν ἐστιβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

HM. A. ἔχεις οὖν;

875

HM. B. πόνου γε πλῆθος, κούδεν εἰς ὅψιν πλέον.

HM. A. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανεῖς.

στρ. ΧΟ. τίς ἀν δῆτά μοι, τίς ἀν φιλοπόνων

2 ἀλιαδᾶν ἔχων ἀῦπνους ἄγρας,

880

3 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ρυτῶν

4 Βοσπορίων ποταμῶν,

885

5 τὸν ὡμόθυμον εἴ ποθι

6 πλαζόμενον λεύσσων

7 ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

8 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

9 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

10 ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

890

ΤΕ. 11 ἵώ μοί μοι.

ΧΟ. 12 τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕ. 13 ἵώ τλήμων.

ΧΟ. 14 τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῷ

15 Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕ. 16 ὕχωκ', δλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. 17 τί δ' ἐστιν;

ΤΕ. 18 Αἴας ὁδὸς ἡμῶν ἀρτίως νεοσφαγῆς

19 κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.

869 κούδεὶς ἐπίσταται σφε συννατειν τόπος conj. J. 870 ιδού *bis* L,
vulg.: corr. Hermann. 884 ἥδρις after ποταμῶν add. L, vulg.: om. r.

891 ἵώ *bis* L: corr. Triclinius. 896 οὕχωκ' MSS.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. 20 ὥμοι ἐμῶν νόστων. 900
 21 ὥμοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
 22 τόνδε συνναύταν, τάλας.
 23 ὥ ταλαιφρων γύναι.
- ΤΕ. 24 ως ὁδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. 25 τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905
 ΤΕ. 26 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ¹
 27 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
- ΧΟ. 28 ὥμοι ἐμᾶς ἄτας, οὗτος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφρακτος
 φίλων. 910
 29 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἀϊδρις,
 30 κατημέλησα. πᾶ πᾶ
 31 κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;
- ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖν
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ρῖνας ἐκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὴν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἵμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 ποῦ Τεῦκρος; ως ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίη, μόλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
 ως δύσμορ' Αἴας, οὗτος ὧν οἶως ἔχεις,
 ως καὶ παρ' ἔχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
- ΔΥΤ. ΧΟ. ἔμελλεις, τάλας, ἔμελλεις χρόνῳ 925
 2 στερεόφρων ἄρ' ἔξανύσσειν κακὰν
 3 μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοιά μοι
 4 πάννυχα καὶ φαέθοντ'

900 f. ὥμοι... | ὥμοι Dindorf: *ἴώ μοι...ἴώ μοι* L, vulg. 902 τάλας] *ἴώ τάλας* L, vulg. (*ὦ τάλας* r): corr. Hermann. 908 ὥ μοι Triclinius: *ἴώ μοι* L, vulg. 920 βαστάσει r: βαστάσῃ L, A. 921 ἀκμαῖ' ἄν Wakefield: *ἀκμαῖος* MSS. 926 ἔξανύσσειν L: *ἔξανύσειν* r, vulg. (*ὦδ' ἔξανύσειν* Erfurdt.)

5 ἀνεστέναζες ὡμόφρων
 6 ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις
 7 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 8 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 9 πημάτων, ἥμος ἀριστόχειρ
 10 — — ὅπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι.

935

ΤΕ. 11 ἵω μοὶ μοι.

ΧΟ. 12 χωρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἶδα, γενναία δύη.

ΤΕ. 13 ἵω μοὶ μοι.

ΧΟ. 14 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,

940

15 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕ. 16 σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. 17 ξυναυδῶ.

ΤΕ. 18 οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἶα δουλείας ξυγά

19 χωροῦμεν, οἶοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποῖ.

945

ΧΟ. 20 ὕμοι, ἀναλγήτων

21 δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδ'

22 ἔργ' Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.

23 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. 24 οὐκ ἀν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα.

950

ΧΟ. 25 ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἥνυσσαν.

ΤΕ. 26 τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς

27 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὁδυσσέως χάριν.

955

ΧΟ. 28 ἡ ρά κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ,

29 γελᾷ δὲ τοῦσδε μαινομένοις ἄχεσιν

30 πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,

31 ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι.

960

ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἵσως τοι, κεὶ βλέποντα μὴ πόθουν,

936 χρυσοδέτων conj. Musgrave. 947 f. ἀναυδον | ἔργον MSS.:
 corr. Hermann. 951 γὰρ add. Elmsley. 956 ὁ πολύτλας MSS.:
 ὁ del. Porson. 957 τοῦσδε Elmsley: τοῖς L, vulg. (τοῖσι Triclinius.)

θανόντ' ἀν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τάγαθὸν χεροῖν
 ἔχοντες οὐκ ἵσασι, πρὸν τις ἐκβάλῃ. 965
 ἐμοὶ πικρὸς τέθυηκεν ἡ κείνοις γλυκύς,
 αὐτῷ δὲ τερπνός· ὃν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
 ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἥθελεν.
 τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἀν κάτα;
 θεοῖς τέθυηκεν οὐτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὁδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ιώ μοὶ μοι.

- ΧΟ. σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
 βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
 ΤΕΤ. ὁ φίλατας Αἴας, ὁ ξύναιμον ὅμμις ἐμοί,
 ἀρ' ἡμπόληκας ὕσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
 ΧΟ. ὅλωλεν ἀνήρ, Τεύκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
 ΤΕΤ. ὅμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980
 ΧΟ. ως ὁδὸς ἔχόντων
 ΤΕΤ. ὁ τάλας ἐγώ, τάλας.
 ΧΟ. πάρα στενάζειν.
 ΤΕΤ. ὁ περισπερχῆς πάθος.
 ΧΟ. ἄγαν γε, Τεύκρε.
 ΤΕΤ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
 τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;
 ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.
 ΤΕΤ. οὐχ ὅσον τάχος 985
 δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ώς κενῆς
 σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
 Ἡθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.
 ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
 ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
 ΤΕΤ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ¹
 ἄλγιστον ὡν προσεῖδον ὁφθαλμοῖς ἐγώ,
 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ²
 μάλιστα τούμὸν σπλάγχνου, ἦν δὴ νῦν ἔβην, 995
 ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
 μόρον διώκων κάξιχνοσκοπούμενος.
 ὁξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος
 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανών.
 ἀγὼ κλύων δύστηνος ἐκποδὼν μὲν ὧν
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὅρῶν ἀπόλλυμα.³ 1000
 οἵμοι.
 ἵθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἵδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὅμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἢ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἀν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἵσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρει κακὸν
 τὸν ἐκ δορὸς γεγώτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.

994 πασῶν L^c, A: ἀπασῶν L¹, Γ. (ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδὸς κ.τ.λ. conj. Brunck.) 1000 δύστηνος L, vulg.: δεῖλαιος Γ. 1008 ἢ πού με] με om. MSS., add. Kuster in Suidas s. v. ποῖ.—θ' ἄμα L (made from τ' ἵσως either by the first hand or by S): of the later MSS. most (including A) have τ' ἵσως, but some θ' ἄμα. 1011 ἥδιον L, vulg.: ἕλεων L, Γ.

- τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς,
ἔρει, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὡφελήσιμα.
καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ηὔρομην.
οἵμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κυνώδοντος, ὥς τάλας, ύψος οὖ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἰδεις ώς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' "Εκτωρ καὶ θανὼν ἀποθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
"Εκτωρ μέν, φῶ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
ἐκνάπτετ' αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον.
οὗτος δ' ἐκείνου τῇνδε δωρεὰν ἔχων
πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανατίμῳ πεσήματι.
ἄρ' οὐκ 'Ερινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
κάκεῖνον "Αἰδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ¹
φασκοιμ' ἀν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς.
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κάγῳ τάδε.
- ΧΟ. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
φράζου τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἀν κακοῖς
γελῶν ἢ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.
- ΤΕΤ. τίς δ' ἐστὶν ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
- ΧΟ. Μενέλαος, φῶ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045
- ΤΕΤ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὃν οὐ δυσπετής.

1022 ὡφελήσιμοι L, vulg.: corr. T. Johnson (London ed., 1722).

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- ούτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.
ΤΕΤ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;
ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ. 1050
ΤΕΤ. οὕκουν ἀν εἴποις, ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
ΜΕ. ὁθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἔξηντο μεν ζητοῦντες ἔχθιω Φρυγῶν.
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί·
κεὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἀν τήνδ', ἦν δέ εἴληχεν τύχην,
θανόντες ἀν προύκειμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
οὗτος δ' ἀν ἔζη. νῦν δέ ἐνηλλαξεν θεὸς 1060
τὴν τοῦνδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ῶν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον ὕστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
ὄρνισι φορβῇ παραλίοις γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἔξάργης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κὰν μὴ θέλης,
χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων γ' ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἡθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἀν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὔτ' ἀν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
 1053 ἄγειν L (with ξ superscr.), A, vulg.: ἀξειν Λ
 1070 λόγων τ' L: λόγων τ.

ἀλλ' ἄνδρα χρή, καν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἀν καν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γάρ φι πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὅμοι
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. 1080
ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἀ βούλεται παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἔξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἔστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἀν ἥδώμεθα 1085
οὐκ ἀντιτείσειν αὖθις ἀν λυπώμεθα.
ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, δπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσης. 1090

- XO. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἰτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.
ΤΕΤ. οὐκ ἀν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὅς μηδὲν ὡν γοναῖσιν εἰθ' ἀμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095
τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἢ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἔξέπλευσεν ως αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν 1100
ἔξεστ' ἀνάσσειν ων ὅδ' ἥγαγ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἥλθει, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ.
ὑπαρχος ἄλλων δεῦρο ἔπλευσας, οὐχ ὅλων 1105
στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἥγεισθαι ποτε.
ἀλλ' ὕπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1081 παρῇ L, vulg.: πάρα r.

1101 ἥγαγ' Pal.: ἥγειτ' L, vulg. (ἥγεν conj. Porson: ἥγετ' Elmsley.)

κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαιώς, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110

οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων οἶσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γάρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἥκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἀν στραφείην, ἔως ἀν ἦς οἵος περ εἰ. 1115

XO. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κὰν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ME. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

TET. οὐ γάρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ME. μέγ' ἀν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

TET. κὰν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὠπλισμένῳ.

ME. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

TET. ξὺν τῷ δικαίῳ γάρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ME. δίκαια γάρ τόνδε εὐτυχέντι κτείναντά με;

TET. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ME. θεὸς γάρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

TET. μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.

ME. ἐγὼ γάρ ἀν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

TET. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔᾶς θάπτειν παρών.

ME. τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γάρ καλόν.

TET. η̄ σοὶ γάρ Αἴας πολέμιος προῦστη ποτέ;

ME. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἡπίστασο.

TET. κλέπτης γάρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὗρέθης. 1135

ME. ἐν τοῖς δικασταῖς κούκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.

TET. πόλλα' ἀν καλῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά.

1117 ἔως (superscr. in Aug. c), Bonitz, Wunder: ὡς MSS. 1137
καλῶς L (with κ written over λ, perh. by the first hand: but S defends
καλῶς by the gl. ἀντὶ τοῦ ἐμπείρως): κακῶς A, vulg.

- ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 ΤΕΤ. οὐ μᾶλλον, ως ἕοικεν, ἢ λυπήσομεν.
- ΜΕ. ἐν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140
 ΤΕΤ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ως τεθάψεται.
- ΜΕ. ἥδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῦν,
 ωφελέγμ' ἀν οὐκ ἀν ηὑρεις, ἡνίκ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἴματος κρυφεὶς 1145
 πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
- οὗτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἀν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
- ΤΕΤ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ὑβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 καὶ τὸν εἰσιδών τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
 ὀργήν θ' ὅμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
 ὥνθρωπε, μὴ δρᾶ τὸν τεθνηκότας κακῶς.
 εἰ γὰρ ποήσεις, ἵσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
 ὁρῶ δέ τοι νιν, καστιν, ως ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνιξάμην;
- ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις
 λόγοις κολάζειν, φειδεσθαι πάρα. 1160
- ΤΕΤ. ἄφερπέ νυν· κάμοὶ γὰρ αἰσχιστον κλύειν
 ἄνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
- ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
 ἀλλ' ως δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
 σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
 τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
 τάφον εὐρώεντα καθέέει.

1141 ἀλλ' L, Γ: σὺ δ' r. 1154 ὥνθρωπε L: ἄνθρωπε A.

1160 πάρα L^c, A, vulg.: παρῆ Γ (παρῆ L¹).

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
ω̄ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἰκέτης ἔφαψαι πατρός, ὃς σ' ἔγεινατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἰκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἄπαντος ρίζαν ἔξημημένος,
αὐτῶς ὅπωσπερ τόνδ' ἔγὼ τέμνω πλόκον. 1180
ἔχ' αὐτόν, ω̄ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
νύμενις τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἔγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, καν μηδεὶς ἔâ.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκ-
των ἐτέων ἀριθμός, 1185
2 τὰν ἄπανστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
3 ἀν τὰν εὐρώδεα Τρωῖαν,
4 δύστανον δύνειδος Ἐλλάνων; 1190

ἀντ. α'. ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύ-
κοινον "Αἰδαν
2 κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων "Ἐλλασι
κοινὸν "Αρη. 1196
3 ἵω πόνοι πρόγονοι πόνων.
4 κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1190 ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροῖαν MSS.: corr. Ahrens.

1192 ὄφελε Triclinius: ὄφελε L, vulg.

- στρ. β'. ἐκεῖνος οὕτε στεφάνων .
 2 οὕτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 3 νεῦμεν ἐμοὶ τέρψιν ὄμιλεῖν,
 4 οὕτε γλυκὺν αὐλῶν ὅτοβον,
 5 δύσμορος, οὕτ' ἐννυχίαν
 6 τέρψιν ἰαύειν·
 7 ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὥμοι. 1205
 8 κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 9 ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας,
 10 λυγρᾶς μυήματα Τροίας. 1210
- ἀντ. β'. καὶ πρὶν μὲν αἰὲν νυχίου
 2 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 3 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 4 νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
 5 δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215
 6 τέρψις ἐπέσται;
 7 γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 8 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 9 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, τὰς Ἱερὰς ὅπως
 10 προσείποιμεν Ἀθάνας. 1220

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἴδων ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 'Αγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
 δῆλος δέ μούστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ρήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὥδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω·
 ἢ που τραφεὶς ἀν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

1199 οὕτε στεφάνων Hermann: οὐ στεφάνων MSS. 1211 αἱὲν
 νυχίου G. Wolff: ἐννυχίου MSS. 1228 τὸν ἐκ τῆς L, vulg.: σὲ τὸν
 τῆς τ.

ὑψήλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὥν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
 κούτε στρατηγὸντος οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ώς σὺ φής, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὥδ' ὑπέρφρονα;
 ποῖ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἔγω;
 οὐκ ἀρ' Ἀχαιοῖς ἀνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν οὐδ' ἡσημένοις
 εἴκειν ἀ τοῖς πολλοῖσιν ἡρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
 κατάστασις γένοιτ' ἀν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη γικῶντας ἔξωθήσομεν
 καὶ τοὺς δηπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδὲ εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
 μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἔγω τὸ φάρμακον 1255
 ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἥδη σκιάς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κάξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἀνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260

1237 ποῖ βάντος r: ποῦ βάντος L, vulg.

1253 πλευρὰ r, Stob. Flor. 3. 5: πλευρᾶ L¹, πλευρὰν L^s: πλευρὰς A.

δόστις πρὸς ὑμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λεγοντος οὐκέτ' ἀν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἔπαιω.

XO. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶν φράσαι. 1265

ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖα τις βροτοῖς
χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἵσχει μνῆστιν, οὖ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορέ· 1270
ἄλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.

ῳ πολλὰ λέξας ἄρτι κάνοητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
ἥδη τὸ μηδὲν ὅντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἥδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις

πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην "Εκτορος τάφρων ὑπερ;
τίς ταῦτ' ἀπειρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
δν οὐδαμοῦ φής, οὖ σὺ μή, βῆναι ποδί;

ἄρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἐδρασεν ἔνδικα;
χῶτ' αὐθις αὐτὸς "Εκτορος μόνος μόνου,
λαχών τε κάκέλευστος, ἥλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐσ μέσον καθείς, 1285
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.

δύστηνε, ποὶ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
οὐκ οἰσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προῦφυ πατήρ

1272 κάνθητ' L (with ν above δ from a later hand), A: κάνθνητ' r.

1281 οὖ σὺ μή, βῆναι J. Krauss, Madvig: οὐδὲ συμβῆναι MSS.

ἀρχαῖον δύντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρέα δ', δις αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῦπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἥ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἵχθυσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὡν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 δις ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 δόστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἶσχει ξύνευνον μητέρ', ἥ φύσει μὲν ἥν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ "δωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὅδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστῶν ἀν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἴματος, 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὡθεῖς ἀθάπτους, οὐδέ ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εὶ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χήμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἥ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικός, ἥ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τούμον, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἥ 'ν ἐμοὶ θρασύς. 1315

ΧΟ. ἄναξ Ὁδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοήν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἔσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὁδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἄνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἄνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαύρᾳ συμβαλεῖν ἔπη κακά.

- ΑΓΑ. ἥκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
 ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
 ΑΓΑ. οὐ φήσ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἀμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
 ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθῆ φίλῳ
 σοὶ μηδὲν ἥστον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
 ΑΓΑ. εἴπ· ἢ γάρ εἴην οὐκ ἀν εὗ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
 ΟΔ. ἀκούε νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἀθαπτον ὡδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
 μηδὲν ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 κάμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἔξ οὐν κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας δυτ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἀν, ὥστε μὴ λέγειν
 εἴν' ἄνδρ' ἵδειν ἀριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ώστ' οὐκ ἀν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἀν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδὲ ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὁδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ· ἐμίσουν δ', ήνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναι σε χρή;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ράδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὐ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμᾶς νέμειν.
 ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

1329 Ξυνηρετεῖν Lobeck: Ξυνηρετμεῖν L, vulg. (Ξυνηρεμεῖν r). 1339

οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἀν Bothe: οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἀν L (οὖν made from ἀν by an early hand): οὔκουν (ορ οὐκ οὖν)—vulg.: οὐκ ἀν ἀτιμάσαιμ' ἀν r (οὐκ ἀν γ—Triclinius).

- ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμνησ' ὅποιω φωτὶ τὴν χάριν δίδωσ.
 ΟΔ. ὅδ' ἔχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναιός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποήσεις; ἔχθρὸν ὡδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾶ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
 ΑΓΑ. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
 ΟΔ. ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι κανθισ πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θήμέρᾳ φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν "Ελλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν;
 ΟΔ. ἐγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι. 1365
 ΑΓΑ. ἡ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἡ μαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. σὸν ἄρα τούργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ώς ἀν ποήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἐσει.
 ΑΓΑ. ἀλλ' εὐ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ώς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἀν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
 οὗτος δὲ κάκει κάνθαδ' ὧν ἔμοιγ' ὄμως
 ἔχθιστος ἐσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἐξεσθ' ἀ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', 'Οδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τάπο τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότ' ἔχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' 'Οδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
 τούτῳ γὰρ ὧν ἔχθιστος 'Αργείων ἀνὴρ

1358 βροτῶν L: βροτοῦς r. 1373 χρῆς Dindorf: χρή MSS.

1379 ὅσων Porson, Elmsley: ὅσον MSS.

μόνος παρέστης χερσίν, οὐδὲ ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
ώς δ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν
αὐτός τε χώξ ξύναιμος ἡθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὕσπερ ἡθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ. 1395
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπραστε, κεῖ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἔγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὃν ἐπίστασο.
ΟΔ. ἄλλ' ἡθελον μέν· εἰ δὲ μὴ στί σοι φίλον 1400
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΤ. ἄλις· ἥδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἄλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὄσιων 1405
θέσθ' ἐπίκαιρον.
μία δ' ἐκ κλισίας ἄνδρῶν Ἰλη
τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', δσον ἵσχύεις,
φιλότητι θιγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἄλλ' ἄγε πᾶς, φίλος δστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἄνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415

*κούδενί πω λώσοι θυητῶν.
[Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]*

XO. *ἢ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἴδοῦσιν
γνῶναι· πρὶν ἴδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων, ὅ τι πράξει.*

1420

1417 Dindorf, in his ed. of 1825, was the first to reject this v.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω ΤΟΤ στρατηγήσαντος ἐν Τροΐᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῦν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, όν πρόθυμος ἥσθ' ἀεί.
τὸ γάρ παλαιὸν "Αργος οὐπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης"
αὔτη δ', 'Ορέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
"Ηρας δὲ κλεινὸς ναός· οἱ δὲ ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὄρâν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς δύμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἥνεγκα καξέσωσα καξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, 'Ορέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ώς ήμιν ἥδη λαμπρὸν ἥλιου σέλας
ἔῳα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἀστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἔξοδοιπορεῦν στέγης, 20

ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἔμεν
ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ω̄ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ω̄ς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ήμᾶς γεγώς.
ώσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, καν̄ ἦ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὁρθὸν οὖς ἵστησιν, ὠσαύτως δὲ σὺ
ήμᾶς τ' ὀτρύνεις καύτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
δόξεῖαν ἀκοὴν τοῦς ἐμοῖς λόγοις διδούς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἔγὼ γὰρ ήνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ω̄ς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ³⁰
δίκας ἀρούμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ω̄ν πεύσει τάχα.
ἀσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἵσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἀν̄ εἰδῶς ήμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.⁴⁰
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδὲ ὑποπτεύσουσιν ὥδ' ἡνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὁθούνεκα
τέθνηκ' Ὁρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἀθλοισι Πυθικοῦσιν ἐκ τροχηλάτων

21 f. ω̄ς ἐνταῦθ' ἕνα | οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρός conj. Hotchkis (but with
ἔστιν instead of ἔστ' ἔτ'). 47 ὄρκῳ MSS.: corr. Reiske.

δίφρων κυλισθείς· ὥδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδᾶις
 στέψαντες, εἰτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἰσθά που κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τούμδον ὡς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἥδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖν τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
 ἔργοισι σωθῷ κάξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μέν, οὐδὲν ρήμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἥδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἰθ' ὅταν δόμους
 ἐλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὡς κάμ' ἐπαυχῷ τῆσδε τῆς φήμης ἀπο
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἀστρον ὡς λάμψειν ἔτι. 65
 ἀλλ', ὡς πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σύ τ', ὡς πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκῃ καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος·
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων. 70
 εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δὲ ἥδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
 νὼ δὲ ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

52 λοιβαῖσι L: λοιβᾶς τε τ. 57 φέρωμεν Γ: φέροιμεν L, vulg.

OP. ἀρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ κάπακούσωμεν γόων; 80

ΠΑ. ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἡ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν κάπο τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85

σύστ. ΗΛ. ὡς φάος ἄγνὸν
καὶ γῆς ἴσόμοιρ' ἀήρ, ὡς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ὠδάς,
πολλὰς δὲ ἀντήρεις ἥσθου
στέρνων πληγὰς αίμασσομένων,
ὅπόταν δυοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῆ· 90
τὰ δὲ παννυχίδων ἥδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εύναι μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', δὸν κατὰ μὲν βάρβαρον αἰαν
φοίνιος "Αρης οὐκ ἔξενισεν,
μήτηρ δὲ ἡμὴ χῶ κοινολεχῆς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει·
κούδεὶς τούτων οἰκτος ἀπ' ἄλλης
ἡ μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. 95

ἀντισύστ. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
ἐστ' ἀν παμφεγγεῖς ἄστρων
ριπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὡς τις ἀηδῶν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρώων 100

81 κάπακούσωμεν Nauck: κάνακούσωμεν MSS. 87 ἴσόμοιρος
MSS.: corr. Porson. 105 f. The MSS. have λεύσσω twice, after
ἐστ' ἀν and after ριπάς: Hermann deleted it in the former place.

πρὸ θυρῶν ἡχώ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὁ δῶμ' Ἀΐδους καὶ Περσεφόνης,
 ὁ χθόνιος Ἐρμῆς καὶ πότνιος Ἀρά,
 σεμναί τε θεῶν παιᾶς Ἐρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θυήσκοντας ὄραθ',
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
 μούνη γάρ ἄγειν οὐκέτι σωκῷ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

110

115

120

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ὁ παῖ, παῖ δυστανοτάτας
 2 Ἡλέκτρα ματρός, τίν' ἀεὶ τάκεις ὁδὸς ἀκόρεστον
 οἰμωγὰν
 3 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
 4 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα
 5 κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορὼν
 6 ὅλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.
 ΗΛ. 7 ὁ γενέθλα γενναίων,
 8 ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
 9 οἰδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τί με
 10 φυγγάνει· οὐδὲ ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 11 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 12 ἀλλ' ὁ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 13 ἐάτε μ' ὁδὸς ἀλύειν,
 14 αἰαῖ, ίκνοῦμαι.

125

130

135

113 f. ὄραθ', | αἱ τοὺς Dobree: ὄρατε, | τοὺς MSS. 124 ἀθεωτάτας
 MSS.: corr. Erfurdt, Porson. 129 After γενναίων the MSS. add
 πατέρων (or τοκέων 1): del. Monk, Hermann.

ἀντ. α'. ΧΟ. ἀλλ' οὐτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα

2 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὐτε γόοις
οὔτε λιταῖσιν.

3 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον

140

4 ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,

5 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμίᾳ κακῶν.

6 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. 7 νήπιος δος τῶν οἰκτρῶς

145

8 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

9 ἀλλ' ἐμέ γ' ἀ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,

10 ἀ "Ιτυν, αἰὲν "Ιτυν ὀλοφύρεται,

11 ὅρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

12 ἵω παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,

150

13 ἄτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ

14 αἰὲν δακρύεις.

στρ. β'. ΧΟ. οὐτοι σοὶ μούνα, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν,

2 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἴ περισσά,

155

3 οἷς ὁμόθεν εἴ καὶ γονᾶς ξύναιμος,

4 οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,

5 κρυπτᾶ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,

6 ὅλβιος, δν ἀ κλεινὰ

160

7 γὰρ ποτε Μυκηναίων

8 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονι

9 βήματι μολόντα τάνδε γὰν Ὁρέσταν.

ΗΛ. 10 ὃν γ' ἔγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,

11 τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,

165

12 δάκρυστι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον

13 οἵτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται

14 ὡν τ' ἔπαθ' ων τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

139 οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν L, vulg. (λιταῖς r): οὔτε γόοισιν οὕτ' εὐχαῖς conj. Erfurdt (οὔτε γόοισιν οὕτ' ἄνται Hermann). 160—163 The MSS. and older edd. give these four vv. to Electra: corr. Tyrwhitt, Reiske.

164 ὅν γ' ἔγὼ Hermann: δν ἔγωγ' MSS.

15 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
 16 ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
 17 ποθῶν δὲ οὐκ ἀξιοῦ φανῆναι.

170

ἀντ. β'. ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνου· ἔτι μέγας οὐρανῷ
 2 Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει. 175
 3 ὡς τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα
 4 μήθ' οἷς ἔχθαιρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου.
 5 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

6 οὕτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν 180
 7 βούνομον ἔχων ἀκτὰν
 8 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
 9 οὐθὲν δὲ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛ. 10 ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἥδη 185
 11 βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδὲ ἔτ' ἄρκω·
 12 ἄτις ἀνευ τεκέων κατατάκομαι,
 13 ἀς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
 14 ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία
 15 οἰκονομῷ θαλάμους πατρός, ὅδε μὲν
 16 ἀεικεῖ σὺν στολῇ,
 17 κεναῖς δὲ ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

στρ. γ'. ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά,
 2 οἰκτρὰ δὲ ἐν κοίταις πατρῷαις
 3 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία 195
 4 γενύων ωρμάθη πλαγά.
 5 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος δὲ κτείνας,
 6 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 7 μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν

174 ἔτι L¹: ἔστι L^c, A, vulg.—μέγας ἐν οὐρανῷ MSS.: ἐν del. Heath.
 180 Κρῖσαν τ: Κρίσαν L, vulg. 181 βούνομον L¹: βουνόμον L^c, A.
 187 τεκέων Meineke (a conjecture found also in a Vienna MS., cod. Vindob.
 281, of the 14th or 15th cent.): τοκέων MSS. 192 ἀμφίσταμαι τ: ἀφί-
 σταμαι L¹: ἀφίσταμαι L^c, A, vulg. 195 δτε σοι MSS.: corr. Hermann.

8 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

200

ΗΛ. 9 ὁ πασᾶν κείνα πλέον ἀμέρα

10 ἐλθοῦσ' ἔχθίστα δή μοι·

11 ὁ νύξ, ὁ δείπνων ἀρρήτων

12 ἔκπαγλ' ἄχθη,

13 τοὺς ἐμὸς ἵδε πατὴρ

205

14 θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῦν,

15 αλλὰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον

16 πρόδοτον, αἴ μ' ἀπώλεσαν·

17 οἵς θεὸς ὁ μέγας Ὁλύμπιος

18 ποίημα πάθεα παθεῖν πόροι,

210

19 μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο

20 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ἀντ. γ'. ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.

2 οὐ γνώμαν ἵσχεις ἐξ οἶων

215

3 τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας

4 ἐμπίπτεις οὔτως αἰκῶς;

5 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,

6 σὰ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ

7 ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς

8 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

220

ΗΛ. 9 δεινοῖς ἡναγκάσθην, δεινοῖς·

10 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.

11 ἀλλ' ἐν γάρ δεινοῖς οὐ σχῆσω

12 ταῦτας ἄτας,

13 ὅφρα με βίος ἔχη.

225

14 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὁ φιλία γενέθλα,

15 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος,

16 τίνι φρονοῦντι καίρια;

17 ἀνετέ μ', ἀνετε, παράγοροι.

18 τάδε γάρ ἀλυτα κεκλήσεται,

230

19 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
20 ἀνάριθμος ὥδε θρήνων.

Ἒπ. ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὔνοίᾳ γ' αὐδῶ,
μάτηρ ώσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὐκηλος, γονέων
ἔκτιμους ἵσχουσα πτέρυγας
δέξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὡν
κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἀν αἰδὼς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μέν, ὡς παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα
καὶ τούμὸν αὐτῆς ἥλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἄμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μέν, ὡς γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῦν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγυνωτε. πῶς γάρ, ἡτις εὐγενὴς γυνή,
πατρῷ ὁρῶσα πήματ' οὐ δρῷη τάδ' ἄν,
ἄγὼ κατ' ἥμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ²⁵⁵
θάλλοντα μᾶλλον ἡ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ἡ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἡ μὲν ἐγείνατο
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φοιεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κάκ τῶνδ' ἄρχομαι, κάκ τῶνδέ μοι

244 γᾶ L, vulg.: γῆ A.

λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητάσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἵδω
 τοῖσιν πατρῷοις, εἰσιδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταύτᾳ, καὶ παρεστίους
 σπένδοντα λοιβὰς ἐνθ' ἐκεῖνον ὥλεσεν, 270
 ἵδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαινῇ μητρὶ; μητέρ' εἰ χρεὼν
 ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην· 275
 ἡ δ' ὥδε τλήμων ὕστε τῷ μιάστορι
 ξύνεστ', Ἐρινὺν οὕτιν' ἐκφοβουμένη.
 ἀλλ' ὕσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εύροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ἣ τότε
 πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν, 280
 ταύτῃ χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ
 θεοῦσιν ἔμμην' ἰερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλαίω, τέτηκα, κάπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτῇ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὗτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἔξονειδίζει κακά·
 ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατήρ
 τέθυηκεν; ἀλλος δ' οὕτις ἐν πένθει βροτῶν; 290
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἔξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύη τινὸς
 ἥξοντ' Ὁρέστην· τηνικαῦτα δ' ἔμμανὴς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τούργον, ἥτις ἐκ χερῶν 295

κλέψασ' Ὁρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου; ἀλλ' ἵσθι τοι τείσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὅ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτὰ νυμφίος παρών,
ὅ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ή πᾶσα βλάβη,
ὅ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

ἐγὼ δ' Ὁρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ³⁰⁰
παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.

μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὕσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφροεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὔσεβεῖν πάρεστιν, ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
πολλή στ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὅντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἡ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἡ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἡν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἡ κανένας ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ίκοιμην, εἴπερ ωδε ταῦτ' ἔχει;

ΗΛ. ώς νῦν ἀπόντος ίστόρει· τί σοι φίλον;

ΧΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φήσ,
ἥξοντος, ἡ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὁκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα. 320

ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωστ' ἐκεῖνον οὐκ ὁκνῷ.

ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛ. πέποιθ', ἐπεί τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπης μηδέν· ώς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταῦτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσταν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

300 ταῦτα MSS.: corr. Blomfield. 309 πολλῆστ' L: πολλή γ' r.

314 ἡ δ' ἀν L¹, vulg. (ἡ δᾶν r): ἡ καν L^c, A.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἔξόδοις
ἔλθοῦσα φωνεῖς, ὡς κασιγνήτη, φάτιν,
κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καίτοι τοσοῦτόν γένεται κάμαυτήν, ὅτι
ἀλγῷ πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμόν τοι οἵ αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δὲ ἐν κακοῖς μοι πλεῦν ὑφειμένη δοκεῖ, 335
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δὲ ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποεῦν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ἦτορ λέγω,
ἄλλ' ἦτορ κρίνεις· εἰ δὲ ἐλευθέραν με δεῖ
ξῆν, τῶν κρατούντων ἔστι πάντ' ἀκουστέα. 340

ΗΔ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς οὖσαν παῖς ἔφυσ
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἀπαντα γάρ σοι τάμα νουθετήματα
κείνης διδακτά, κούδεν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἦ φρονεῖν κακῶς, 345
ἦ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξεις ἄντ
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρούμενης
οὔτε ξυνέρδεις τὴν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἔπειτα δίδαξον, ἦ μάθ' ἔξι ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτο ἐν τῶνδε ληξάσῃ γόων;
οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἐπαρκούντως δὲ ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστι ἐκεῖ χάρις.
σὺ δὲ ἡμίν ἦ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,

337 ἄλλα Dindorf: ἄλλα MSS.

354 δὲ ἐμοὶ Brunck: δέ μοι MSS.

ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.

ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδὲ εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἶσι οὐν χλιδᾶς, 360
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσίᾳ

τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.

ἐμοὶ γὰρ ἔστω τούμε μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἔρω τιμῆς τυχεῖν.
οὐδὲ ἀν σύ, σώφρων γ' οὖσα. οὐν δ' ἔξὸν πατρὸς 365
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὗτῃ πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μέν, ω̄ γυναικες, ἡθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδὲ ἀν ἐμνήσθην ποτέ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἢκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375

ΗΛ. φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδε μοι
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἀν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἔξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἥλιον 380
φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ χθονὸς τῆσδε ἔκτὸς ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ· οὐν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἡ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'. ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. ἀλλ' ἔξικοιτο τοῦδε γ' οὐνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ω̄ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

- ΧΡ. ὅπως πάθης τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εὶ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ ούμὸς βίοτος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εὶ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἡπίστασο.
 ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβούλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσούμεθ', εὶ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἴδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τάπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα· μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαι τάρ' οἵπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῦ δὲ ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἐμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἰπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. δὲν ἔκταν' αὐτῇ· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἥρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ὡς θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγους τὴν ὅψιν, εἴποιμ' ἄν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἥδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμοι δευτέραν όμιλίαν
 ἐλθόντος εἰς φῶς· εἴτα τόνδ' ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ 420

413 λέγοις Triclinius: λέγεις L, vulg.

414 σμικρὸν L^c, Γ: σμικροῦ (ορ -ῶι) L¹: σμικρῶν r.

αὐτός, ταῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, φῶ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοῦνταρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.

425

πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίστομαι τῶν ἐγγενῶν
ἔμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.

εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.

430

ΗΛ. ἀλλ', ω̄ φίλη, τούτων μὲν ὅν ἔχεις χεροῦν
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ιστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἡ πνοαῖσιν ἡ βαθυσκαφεῖ κόνει

435

κρύψον νυν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνη,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σφέσθω κάτω.

ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς,

440

ὑφ' ἥς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενῆς

ἐμασχαλίσθη, καπὶ λουτροῖσιν κάρα

445

κηλῖδας ἔξεμαξεν. ἀρά μὴ δοκεῖς

λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;

οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ

τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας

κάμοῦ ταλαινῆς, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως

450

ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα

433 ἀπὸ om. L¹, add. L^c (above the line): it is wanting in some of the later MSS. (as Γ), but present in A, E, and others. 443 δέξεσθαι Heath: δέξασθαι MSS. 451 τήνδε γ' (τ' J.) ἀλιπαρον conj. Hartung.

καὶ ζῶμα τούμὸν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένοι.
 αἵτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὔμενή
 ἥμūν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἔχθροὺς μολεῖν,
 καὶ παῖδ' Ὁρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
 ἔχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
 χερσὶ στέφωμεν ἢ ταῦν δωρούμεθα.
 οἷμαι μὲν οὖν, οἷμαί τι κάκείνῳ μέλον
 πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνείρατα·
 ὅμως δ', ἀδελφή, σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε
 ἐμοὶ τ' ἀρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν·
 πάντων, ἐν ᾧ Αἰδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.

455

XO. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δέ,
 εὶ σωφρονήσεις, ὥς φίλη, δράσεις τάδε.

465

XP. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυσὶν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
 πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
 ὡς εὶ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
 δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

470

στρ. XO. εὶ μὴ γὰρ παράφρων μάντις ἔφυν
 2 καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς, εἰσιν ἀ πρόμαντις 475
 3 Δίκαια, δίκαια φερομένα χεροῦν κράτη·
 4 μέτεισιν, ὥς τέκνουν, οὐ μακροῦ χρόνου.
 5 ὑπεστί μοι θάρσος, ἀδυπνόων κλύουσαν
 6 ἀρτίως ὄνειράτων·
 7 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας σ' Ἐλλάνων ἄναξ,
 8 οὐδὲ ἀ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
 9 ἀ νιν κατέπεφνεν αἰσχύσταις ἐν αἰκίαις.

480

479 θάρσος L (made by an early hand, perh. the first, from θράσος),
 A, vulg.: θράσος r. 480 κλύουσαν L: κλυούσῃ (or -ῃ) r. 482 ὁ
 φύσας σ'] σ' om. MSS., add. Fröhlich.

- ἀντ. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ
 2 ἀ δευτοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς.
 3 ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων 491
 4 γάμων ἀμιλλήμαθ' οῖσιν οὐ θέμις.
 5 πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μή ποτε μή ποθ' ἡμῖν 495
 6 ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
 7 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἦ τοι μαντεῖαι βροτῶν
 8 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδὲ ἐν θεσφάτοις, 500
 9 εὶ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.
- ἐπ. ὁ Πέλοπος ἀ πρόσθεν πολύπονος ἵππεία, 505
 ώς ἔμολες αἰανῆς τᾶδε γὰ.
 εῦτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρυσέων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις 510
 πρόρριζος ἐκριφθείς, οὐ τί πω
 ἔλειπεν ἐκ τοῦδε οἴκου πολύπονος αἰκία. 515

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ώς ἔοικας, αὐτὸς στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὃς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ¹
 μὴ τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δὲ ώς ἅπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ 520
 ἔξεπας ώς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δὲ ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύνουσα πρὸς σέθεν θαμά.
 πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ 525

495 f. πρὸ τῶνδε...ἡμῖν] So A and most MSS. The second μὴ ποτε is absent from L, Γ, and a few others. After ἔχει, Γ, Aug. c, and Pal. add θάρσος. A possible reading is, πρὸ τῶνδέ τοι θάρσος ἵσχει με, μὴ ποθ' ἡμῖν.
 506 αἰανῆς L¹: αἰανὴ L^c, vulg. 510 παγχρύσων MSS.: corr. Hermann. 513 οὐ τὸ πῶ MSS.: corr. Hermann. 514 ἔλειπεν L, A, vulg.: ἔλειπεν Γ.—οἴκου L (but with traces of an erased σ), vulg.: οἴκους Triclinius: οἴκον conj. Dobree.

ώς ἐξ ἐμοῦ τέθυηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἀρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ἥ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φεινοῦσ' ἐτύγχανες.
ἐπεὶ πατὴρ οὖτος σός, δὲν θρηνεῖς ἀεί,

530

τὴν σὴν ὄμαιμον μοῦνος Ἐλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἵσον καμὼν ἐμοὶ⁵³⁵
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.

εἰεν, δίδαξον δή με, τοῦ χάριν, τίνων
ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετήν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
τāμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἥσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θυγατρεῖν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἡς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;

535

ἢ τῶν ἐμῶν "Αιδης τιν' ἵμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνήν;

540

οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἀν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἴμι τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦστα τοὺς πέλας ψέγε.

550

ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ᾧς ἄρξασά τι
λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὑπο·

ἀλλ' ἡν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθυηκότος θ' ὑπερ
λέξαιμ' ἀν ὄρθως τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

555

ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ· εἰ δέ μ' ὥδ' ἀεὶ λόγους
ἐξηρχεις, οὐκ ἀν ἥσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἀν
τούτου λόγος γένοιτο⁵⁶⁴ ἀν αἰσχίων ἔτι,
εἴτε οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι,
ώς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἐσπασεν
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, φέτανῦν ξύνει.
ἔροῦ δὲ τὴν κυναγὸν "Αρτεμιν, τίνος
ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἡ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὐμός, ως ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῦν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὐ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κάκ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη
κατεῖχ⁵⁶⁵ Ἀχαιούς, ως πατήρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
ῳδὸς δὲ τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ δὲ λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἰκον οὐδὲ εἰς "Ιλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κάντιβάς μόλις
ἐθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θαυεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ⁵⁷⁰ ἐκ σέθεν; ποίω νόμῳ;
ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἄλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἰσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὐ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,

564 ἔσχ' ἐν L, vulg.: ἔσχεν r. 581 τιθηις L: τιθης A, vulg.

584 τιθης L, vulg.: τιθῆς r.

καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ’ ἔχεις.
πῶς ταῦτ’ ἐπαινέσαιμ’ ἄν; ἡ καὶ ταῦτ’ ἐρεῖς
ώς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ’, ἐάν περ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὖνεκα.

ἀλλ’ οὐ γὰρ οὐδὲ τουθετεῦν ἔξεστί σε, 595

ἡ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ως τὴν μητέρα⁵⁹⁰
κακοστομοῦμεν. καί σ’ ἔγωγε δεσπότιν
ἡ μητέρ’ οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἡ ζῷ βίον μοχθηρόν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς

πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμουν.

ό δ’ ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον.

δν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπητιάσω· καὶ τόδ’, εἴπερ ἔσθενον,

ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ’ ἴσθι. τοῦδέ γ’ οὖνεκα
κήρυσσέ μ’ εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν
εἴτε στόμαργον εἴτ’ ἀναιδείας πλέαν.

εὶ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἕδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ’ οὐκέτ’ εἰσορῶ. 610

ΚΛ. ποίας δ’ ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὑβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἀρά σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἄν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;

ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ’ αἰσχύνην ἔχειν,
κεὶ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ’ ὄθοινεκα
ἔξωρα πράσσω κούκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ’ ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ

593 αἰσχρῶς δ’ L, A, vulg.: δ’ ομ. Γ.

603 δή με σοὶ Brunck: δή μέ σοι L, vulg. 606 χρῆς Wunder: χρὴ MSS.

- ἔργ' ἔξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ· 620
 αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
- ΚΛ. ὡς θρέμμ' ἀναιδές, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τάμ' ἔπη
 καὶ τάργα τάμα πόλλ' ἄγαν λέγειν ποεῖ.
- ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποεῖς
 τούργον· τὰ δὲ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. 625
- ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν "Αρτεμιν θράσους
 τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὗτ' ἀν Αἴγισθος μόλῃ.
- ΗΛ. ὁρᾶς; πρὸς ὁργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
 λέγειν ἀ χρήζοιμ', οὐδὲ ἐπίστασαι κλύειν.
- ΚΛ. οὔκουν ἔάσεις οὐδὲ ὑπ' εὐφήμου βοῆς 630
 θῦσαι μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδὲ ἐπαιτιῶ
 τούμὸν στόμ', ως οὐκ ἀν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
- ΚΛ. ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἢ παροῦσά μοι
 πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635
 εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἀ νῦν ἔχω.
 κλύοις ἀν ἥδη, Φοῖβε προστατήριε,
 κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
 δὲ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
 πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί,
 μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ 640
 σπείρη ματαιαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν.
 ἀλλ' ὕδε ἀκούε· τῆδε γὰρ καγὼ φράσω.
 ἀ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῆδε φάσματα
 δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει ἄναξ,
 εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,
 εἰ δὲ ἔχθρα, τοῖς ἔχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθεε· 645
 καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
 δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
 ἀλλ' ὕδε μὲν ἀεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίω
 δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
 φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν

εὐημεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ⁶⁵⁵
 δύσνοια μὴ πρόσεστιν η̄ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ω̄ Λύκει' "Απολλον, Ἰλεως κλύων
 δὸς πᾶσιν ήμῖν ὥσπερ ἔξαιτούμεθα.
 τὰ δὲ ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὅντ' ἔξειδέναι·
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

- ξέναι γυναῖκες, πῶς ἀν εἰδείην σαφῶς⁶⁶⁰
 εὶ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ω̄ ξέν· αὐτὸς ἥκασας καλῶς.
ΠΑ. η̄ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων· ηδε σοι κείνη πάρα.⁶⁶⁵
ΠΑ. ω̄ χαῖρ', ἀνασσα· σοὶ φέρων ἥκω λόγους
 ηδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ρῆθεν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρῆζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
ΠΑ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.⁶⁷⁰
ΚΛ. τὸ ποῖον, ω̄ ξέν· εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὧν
 ἀνδρός, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑ. τέθηκ' Ὁρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἱ γὰρ τάλαιν', δλωλα τῇδ' ἐν ήμέρᾳ.
ΚΛ. τί φής, τί φής, ω̄ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύνε.⁶⁷⁵
ΠΑ. θανόντ' Ὁρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδένεν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
 τάληθὲς εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑ. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.⁶⁸⁰
 κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἐλλάδος
 πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
- 676 πάλαι λέγω L, vulg.: τοῦτ' ἐννέπεω A (a v. l. noted by schol. in L).

ὅτ' ἥσθετ' ἀνδρὸς ὁρθίων κηρυγμάτων
 δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
 εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
 δρόμον δ' ισώσας τάφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἵσθ· ὅστων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς 690
 [δρόμων διαύλων πένταθλ' ἢ νομίζεται,]
 τούτων ἐνεγκὼν πάντα τάπινίκια
 ὠλβίζετ', 'Αργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 δνομα δ' 'Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν 'Ελλάδος
 'Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. 695
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάπτη, δύναιτ' ἀν οὐδ' ἀν ισχύων φυγεῖν.
 κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἵππικῶν
 ἦν ἥλιον τέλλοντος ὡκύπους ἀγών,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα. 700
 εἰς ἦν 'Αχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται·
 κάκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πώλοις· ἔβδομος Μάγνης ἀνήρ. 705
 ὁ δ' ὅγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἔνατος 'Αθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὅχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς 710
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἥξαν· οἱ δ' ἄμα

686 *τάφέσει* Musgrave: *τῇ φύσει* MSS. 691 Michaelis, Tournier
 and J. would reject this v., and read *ἄθλων* instead of *τούτων* in 692.
 709 *ὅθ' αὐτὸς* L, vulg. (*ὅτ' αὐτὸς* Γ): *ἴν'* αὐτὸς Nauck. 710 *κλήρους*
 MSS.: corr. Wunder.

ἴπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῦν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ³. ὅμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι

715

φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ³ ἵππικά.
ὅμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἥφριζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.

κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ³ ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον εἵργε τὸν προσκείμενον.

720

καὶ πρὶν μὲν ὅρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι.
ἔπειτα δ' Αἰνιάνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἕκτον ἔβδομόν τ' ἥδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὅχοις.
κάντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
ἔθραυε κάνεπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναναγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον.

725

γνοὺς δ' οὐξ³ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾶ κάνοκωχεύει παρεὶς
κλύδων³ ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.

ἡλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
πῶλους Ὁρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.

730

ὄπως δ' ὁρᾶ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
δξὺν δι' ὥτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πῶλοις διώκει, κάξισώσαντε ζυγὰ
ἡλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ³ ἄτερος
κάρα προβάλλων ἵππικῶν ὄχημάτων.

740

721 δεξιὸν τ'³ Triclinius. 732 κάνοκωχεύει MSS.: corr. Cobet.

734 ὑστέρας ἔχων L¹: ὑστέρας δ' ἔχων L^c (a late hand), A, vulg.

736 ὄπως δ'³ L¹, Γ: δδ'³ ὡς δ'³ L^c: δδ'³ ὡς or δ' δ'³ ὡς r. 738 κάξισώσ-
αντε L: -εις A, vulg.

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ώρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων.
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, 745
καὶ ἀντύγων ὥλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
τμητοῖς ἴμâσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδω
πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ' ὅπως ὥρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
οἱ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλῃ προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἵματηρόν, ὥστε μηδένα 755
γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἀν ἀθλιον δέμας.
καὶ νιν πυρῷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῷας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἔστιν, ως μὲν ἐν λόγῳ
ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οὕπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

- ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ως ἕοικεν, ἔφθαρται γένος. 765
ΚΛ. ὡς Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὔτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σφέως κακοῖς.
ΠΑ. τί δ' ὡδὸς ἀθυμεῖς, ὡς γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἔστιν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκη προσγίγνεται. 770

757 κήαντες L (κείαντες Triclinius): corr. Brunck, Erfurdt.

760 ἐκλάχῃ: ἐκλάχοι L, vulg.

ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ως ἔοικεν, ἥκομεν.

ΚΛ. οὗτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἀν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια

προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἔξηλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῷους δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ώστ' οὕτε νυκτὸς ὑπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας
ἐμὲ στεγάζειν ἥδυν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ως θανουμένην.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τούμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ⁷⁸⁵
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἔκηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὖνεχ' ἡμερεύσομεν.

ΗΛ. οἵμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἴμωξαι πάρα,
'Ορέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὥδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς;⁷⁹⁰

ΚΛ. οὗτοι σύ· κεῖνος δ' ως ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἥκουσεν ων δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛ. ὑβρίζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὕκουν 'Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;⁷⁹⁵

ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἀν ἥκοις, ω̄ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τῇδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἀν, εἰ τάδ' εὑ κυρεῖ.

ΚΛ. ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
πράξειας οὕτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.⁸⁰⁰

783 ἀπήλλαγμαι (sic) L, prob. made by the first hand from ἀπηλλάγην, the reading of Γ and of Suidas (s. v. προστατῶν): but A and most MSS. have the perf. 797 τυχεῖν A, vulg. (made in L from φιλεῖν): φιλεῖν τ (φίλος Γ).

ἀλλ' εῖσιθ' εῖσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοῶν
ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛ. ἀρ' ὑμὸν ὡς ἀλγοῦσα κωδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805
τὸν νιὸν ἥ δύστηνος ὁδὸς δλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
Ὀρέστα φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας θανὼν.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
κάμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρός. ἥδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
φονεῦσι πατρός. ἀρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὐ τι μὴν ἐγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος εἰσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
τῶν ἔνδον δύντων· ὡς χάρις μέν, ἷν κτάνῃ,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

στρ. α'. ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἥ ποῦ φαέθων
2 "Αλιος, εἱ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι; 826

ΗΛ. 3 ἐ ἔ, αἰαῖ.

ΧΟ. 4 ὡ παῖ, τί δακρύεις;

ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. μηδὲν μέγ' ἀύσης. ΗΛ. ἀπολεῖς. ΧΟ.
πῶς; 831

ΗΛ. 6 εἱ τῶν φανερῶς οἰχομένων

7 εὶς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
8 μᾶλλον ἐπεμβάσει. 835

ἀντ. α'. ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις

818 εἰσειμ' Hermann: ἔσσομ' L, vulg.

- 2 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν· καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
 ΗΛ. 3 ἐ ἔ· ἵω. 840
- ΧΟ. 4 πάμψυχος ἀνάσσει.
- ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. φεῦ δῆτ· ὄλοὰ γὰρ ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναι.
- ΗΛ. 6 οἰδ' οἰδ· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846
- 7 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δὲ οὐτις ἔτ' ἔσθ·· ὃς γὰρ
 ἔτ' ἥν,
- 8 φροῦδος ἀναρπασθείς.

- στρ. β'.* ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
 ΗΛ. 2 κάγῳ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ, 850
 3 πανσύρτω παμμήνω πολλῶν
 4 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰώνι.
- ΧΟ. 5 εἴδομεν ἀθρήνεις.
- ΗΛ. 6 μή μέ νυν μηκέτι
 7 παραγάγγης, ἵν' οὐ ΧΟ. τί φήσ; 856
- ΗΛ. 8 πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι
 9 κοινοτόκων
 10 εὐπατριδᾶν ἀρωγαί.

- ἀντ. β'.* ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. 860
- ΗΛ. 2 ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 3 οὔτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ
 4 τμητοῖς ὄλκοῖς ἐγκῦρσαι;
- ΧΟ. 5 ἄσκοπος ἀ λώβα.
- ΗΛ. 6 πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος
 7 ἀτερ ἐμᾶν χερῶν ΧΟ. παπαῖ. 865
- ΗΛ. 8 κέκευθεν, οὔτε του τάφου
 9 ἀντιάσας
 10 οὔτε γόων παρ' ἥμῶν. 870

838 After γυναικῶν the MSS. add ἀπάταις: del. Brunck. 852 *αἰώνι* Hermann: ἀχέων L, vulg.: ἀχαίων A. 853 ἀθρήνεις Dindorf: ἀ θροεῖς MSS. 856 After τί φήσ, the MSS. add αὐδᾶς δὲ ποῖον; del. Triclinius. 859 εὐπατριδᾶν τ' MSS.: τ' om. Suidas s. v. παραγάγγη.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

νέφ' ήδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ήδονάς τε κάνάπανταν ὡν
πάροιθεν εἰχεις καὶ κατέστενες κακῶν.

- ΗΛ. πόθεν δ' ἀν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων 875
ἄρηξιν, οἷς ἵασιν οὐκ ἔνεστ' ἴδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὁρέστης ήμίν, ἵσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύνουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾶς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἡ μέμηνας, ὡς τάλαινα, κάπι τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι κάπι τοῖς ἐμοῖς γελᾶς; 880
ΧΡ. μὰ τὴν πατρώαν ἔστιαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ' ὁδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κούκι ἄλλης σαφῆ
σημεῖν ἴδούσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὡς τάλαιν', ἴδούσα πίστιν; εἰς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστω πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἡ φρονοῦσαν ἡ μώραν λέγης. 890
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ήδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἡλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὅρῳ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἴδούσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ήμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,

τύμβου προσεῖρπον ἀσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
 κεύθὺς τάλαιν' ὡς εἰδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχὴ σύνηθες ὅμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὁρέστου τοῦθ' ὄρâν τεκμήριον· 905
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὕ,
 χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὅμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὄμοιώς καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλαῖσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδὲ αὖ σύ· πῶς γάρ; ἢ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἀν·
 ἀλλ' ἔστ' Ὁρέστου ταῦτα τάπιτύμβια. 915
 ἀλλ', ω̄ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσι τοι
 οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνιων παραστατεῖ.
 νῶν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἵσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὡς σ' ἐποικτίρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἰσθ' ὅποι γῆς οὐδὲ ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἰδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ω̄ τάλαινα· τάκείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἰς κείνον γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἥκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ωλλυτο.
 ΧΡ. καὶ ποῦ στιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἰκον, ηδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

914 ἐλάνθαν' ἀν Heath: ἐλάνθανεν MSS. (written ἐλάνθανι in L).
 ἔληθεν ἀν conj. Meineke. 915 τάπιτίμα MSS.: corr. Dindorf.

- ΧΡ. οῖμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα; 930
- ΗΛ. οῖμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὁρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινα.
- ΧΡ. ὡ δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἐσπευδον, οὐκ εἰδυῖ ἄρα 935
ἴν' ἥμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, δθ' ίκόμην,
τά τ' ὅντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
- ΗΛ. οὔτως ἔχει σοι ταῦτ· ἐὰν δέ μοι πίθη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
- ΧΡ. ἡ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940
- ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὁ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὡδ' ἄφρων ἔφυν.
- ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὡν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλῆναι σε δρῶσαν ἀν ἐγὼ παραινέσω.
- ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
- ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εύτυχεν. 945
- ΧΡ. ὄρω. ξυνοίσω πᾶν ὅσουνπερ ἀν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δή νυν ἡ βεβούλευμα ποεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ώς οὕτις ἥμīν ἔστιν, ἀλλ' "Αιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμμεθον. 950
- ἐγὼ δ' ἔως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός.
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 955
- ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ράθυμος, ἐς τίν' ἐλπίδων

941 ἔσθ' ὁ γ' A, vulg.: ἔσθ' ὁδ' L (with γ superscr.): ἐς τόδ' r.

947 ποεῖν] τελεῖν A. 950 λελείμμεθον L, vulg.: λελείμμεθα r.

952 θάλλοντ' ἔτ' Reiske, Musgrave: θάλλοντά τ' L, vulg. (θάλλοντά γ' r.)

956 κατοκνήσεις r: κατοκνήσῃς L, vulg.

βλέψασ' ἔτ' ὄρθην; ἢ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῷου κτῆσιν ἐστερημένη,
πάρεστι δ' ἀλγεῦν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἀλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως 960
τεύξει ποτ· οὐ γὰρ ὥδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ κάμὸν γένος
βλαστεῦν ἔᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῦς ἐμοῖς βουλεύμασιν,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἄμα·
ἔπειτα δ', ὥσπερ ἔξεφυς, ἐλευθέρα 965
καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄρâν.
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὥρâς ὅσην
σαυτῇ τε κάμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἵδων 970
τοιοῦσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται,
ἴδεσθε τώδε τὰ κασιγνήτω, φίλοι,
ῳ τὸν πατρῷον οἰκον ἔξεσωσάτην,
ῳ τοῖσιν ἔχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
ψυχῆς ἀφειδήσαντε προύστιτην φόνου· 975
τούτῳ φιλεῖν χρή, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἐν θ' ἑορταῖς ἐν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἀπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών.
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἔξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος. 980
ἀλλ', ὡ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἢ προμηθία 985

καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὥς γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσφέζετ' ἀν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σφέζεται.

ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὅπλίζει κάμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾶς; γυνὴ μὲν οὐδέ ἀνὴρ ἔφυς,
σθένεις δέ ἔλαστον τῶν ἐναντίων χερί.
δαιμῶν δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δέ ἀπορρεῖ κάπι μηδὲν ἔρχεται.

τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα θουλεύων ἐλεῖν
ἀλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδε ἀκούσεται λόγους.

λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδέ ἐπωφελεῖ
βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.

ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι καξερημάσαι γένος,
κατάσχεις ὁργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ' ἐγώ σοι κάτελῇ φυλάξομαι,
αὐτὴ δὲ νοῦν σχέεις ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἴκαθεῖν.

ΧΟ. πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἀμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ἥδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνη τε δραστέον
τούργον τόδ'. οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020

999 εὐτυχῆς A, vulg.: εὐτυχεῖ L (but with ἡς superscr. by the first hand), r. 1015 πείθου L, A, vulg.: πιθοῦ r. 1019 αὐτόχειρί μοι L, A: αὐτοχειρί μοι r.

- ΧΡ. φεῦ·
 εἴθ' ὥφελες τοιάδε τὴν γυώμην πατρὸς
 θνήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἀν κατειργάσω.
 ΗΛ. ἀλλ' ἡ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
 ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δὶ' αἰῶνος μένειν.
 ΗΛ. ως οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025
- ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
 ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
 ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγης.
 ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἔξ ἐμοῦ γε μὴ πάθης τόδε.
 ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χώ λοιπὸς χρόνος. 1030
 ΗΛ. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὥφέλησις οὐκ ἔνι.
 ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
 ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
 ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἔχθαιρω σ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἶ μ' ἀτιμίας ἄγεις. 1035
 ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὖ, προμηθίας δὲ σοῦ.
 ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
 ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.
 ΗΛ. ἡ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἔξαμαρτάνειν.
 ΧΡ. εἴρηκας ὄρθως φὲ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040
 ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
 ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χή δίκη βλάβην φέρει.
 ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ξῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
 ΗΛ. καὶ μὴν ποήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045
 ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;
 ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἔστιν ἔχθιον κακῆς.
 ΧΡ. φρονεῦν ἔοικας οὐδὲν ὥν ἐγὼ λέγω.
 ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κού νεωστί μοι.
 ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τάμ' ἔπη 1050
 τολμᾶς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

1022 πάντα γὰρ ἀν L (ἀν partly erased): πάντα γὰρ r: corr. Dawes.

ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαι ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἴμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἥδη βεβήκης, τাম' ἐπαινέσεις ἔπη.

στρ. a'. ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰων-
2 οὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς

3 κηδομένους ἀφ' ὅν τε βλάστ-

4 ωσιν ἀφ' ὅν τ' ὄνασιν εὔρ-

5 ωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἵσας τελοῦμεν;

6 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν

7 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,

8 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.

1060

1065

9 ὡς χθονία βροτοῖσι φά-

10 μα, κατά μοι βόασον οἰκ-

11 τρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρεί-

12 δαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὄνείδη.

ἀντ. a'. ὅτι σφιν ἥδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ

1070

2 δή, τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ

3 φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦ-

4 ται φιλοτασίῳ διαι-

5 τᾳ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει

6 Ἡλέκτρα, τὸν ἀεὶ πατρὸς

1075

7 δειλαία στενάχουσ', ὅπως

8 ἀ πάνδυρτος ἀηδών,

9 οὖτε τι τοῦ θανεῖν προμη-

10 θήσ, τό τε μὴ βλέπειν ἔτοι-

1063 ἀλλ' οὐ μὰ τὰν MSS.: corr. Turnebus.
σφίσιν L, vulg. 1071 δή add. Triclinius.

1070 σφιν Schaefer:

1075 'Ἡλέκτρα, τὸν] ἀ

παῖς, οἵτον conj. Heath.

1077 πανόδυρτος MSS.: corr. Porson.

- 1080
- 11 μα, διδύμαν ἐλοῦσ' Ἐρι-
 12 νύν. τίς ἀν εὕπατρις ὥδε βλάστοι;
- στρ. β'. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
 2 ζῶν κακῶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
 3 νωνυμος, ὥ παῖ παῖ.
 4 ως καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλου, 1085
 5 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,
 6 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.
- ἀντ. β'. ζῷης μοι καθύπερθεν 1090
 2 χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον
 3 νῦν ὑπόχειρ ναίεις.
 4 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλῷ
 5 βεβῶσαν· ἀ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε
 φερομέναν 1095
 6 ἄριστα τᾶ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

- ἀρ', ὥ γυναῖκες, ὁρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
 ὁρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρήζομεν;
 ΧΟ. τί δ' ἔξερευνάς καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1100
 ΟΠ. Αἴγισθον ἔνθ' φέκηκεν ίστορῷ πάλαι.
 ΧΟ. ἀλλ' εὑ θ' ίκάνεις χώ φράσας ἀζήμιος.
 ΟΠ. τίς οὖν ἀν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειν ἀν
 ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
 ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών. 1105
 ΟΠ. ἵθ', ὥ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
 Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

- 1081 τίς ἀν οὖν L, vulg.: corr. Triclinius. 1082 γὰρ add.
 Hermann. 1087 καθοπλίσασα] ἀπολακτίσασα conj. J. H. H.
 Schmiat. 1088 ἐν ἐνὶ] ἐν add. Brunck. 1091 τεῶν
 Hermann: τῶν MSS. 1092 ὑπόχειρ Musgrave: ὑπὸ χεῖρα MSS.
 1097 Ζηνὸς Triclinius (from schol., γρ. ἀρίστα ταξηνός): Διὸς MSS.
 1099 δρθῶς θ' r: δρθῶς δ' A, vulg. (δρθῶς L¹: δ' add. S.)

- ΗΛ. οἵμοι τάλαιν', οὐ δή ποθ' ἡς ἡκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλά μοι γέρων 1110
ἔφεit' Ὁρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ω̄ ξέν'; ω̄ς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ω̄ς ὄρâς, κομίζομεν.
ΗΛ. οἱ 'γὰ τάλαινα, τοῦτ' ἔκειν' ἥδη σαφὲς 1115
πρόχειρον ἄχθος, ω̄ς ἔοικε, δέρκομαι.
ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὁρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἵσθι σῶμα τούκείνου στέγον.
ΗΛ. ω̄ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὄμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῷ.
ΟΡ. δόθ', ἥτις ἔστι, προσφέροντες· οὐ γὰρ ω̄ς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε,
ἀλλ' ἡ φίλων τις ἡ πρὸς αἷματος φύσιν. 1125
ΗΛ. ω̄ φιλτάτου μνημείον ἀνθρώπων ἐμοὶ¹¹²⁷
ψυχῆς Ὁρέστου λοιπόν, ω̄ς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὠνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν δύντα βαστάζω χεροῦν·
δόμων δέ σ', ω̄ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
ω̄ς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῦν
κλέψασα τοῦνδε κάνασσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχὼς μέρος. 1135
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κάπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς καστιγνήτης δίχα·
κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ

1127 ω̄ς σ'] σ' add. Brunck.

1128 ω̄νπερ L, vulg. (δυνπερ Harl.): ω̄σπερ r.

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ώς εἰκός, ἄθλιον βάρος.

1140

ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
σμικρὸς προσήκεις ὅγκος ἐν σμικρῷ κύτει.

οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ

πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἥσθα μᾶλλον ἢ κάμοῦ φίλος,
οὐθὲ οἱ κατ' οἶκον ἥσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.

νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ

θανόντι σὺν σοί. πάντα γάρ συναρπάσας

1150

θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ·

τέθυηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανῶν·

γελῶσι δ' ἔχθροι· μαίνεται δ' ὑφ' ἥδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλάκις

φήμας λάθρᾳ προύπεμπεις ώς φαινούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' οὐ δυστυχὴς

δαιμων ὁ σός τε κάμδος ἐξαφείλετο,

ὅς σ' ὁδέ μοι προύπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.

οἴμοι μοι·

1160

ὦ δέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ.

ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,

πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.

τοιγάρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,

1165

τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ώς σὺν σοὶ κάτω

ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἥνικ' ἥσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἵσων· καὶ νῦν ποθῶ

τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

1139 λουτροῖς σ' r: σ' om. L and most MSS.

1152 ἐγὼ σοὶ J.: ἐγὼ σοι MSS. and edd.

τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρῳ λυπουμένους. 1170

ΧΟ. θυητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει·
θυητὸς δ' Ὁρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
·πᾶσιν γὰρ ήμιν τοῦτ' ὄφείλεται παθεῖν.

ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175

ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

ΟΡ. ἡ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἡλέκτρας τόδε;

ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεīνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

ΟΡ. οἵμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

ΗΛ. οὐ δή ποτ', ω̄ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180

ΟΡ. ω̄ σῶμ' ἀτίμως κάθεώς ἐφθαρμένον.

ΗΛ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἦ 'μὲ δυσφημένης, ξένε.

ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.

ΗΛ. τί δή ποτ', ω̄ ξέν', ὁδ' ἐπισκοπῶν στένεις;

ΟΡ. ώς οὐκ ἄρ' ἥδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185

ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;

ΟΡ. ὄρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.

ΗΛ. καὶ μὴν ὄρᾶς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἀν τῶνδ' ἔτ' ἔχθιώ βλέπειν;

ΗΛ. ὁθούνεκ' εἴμι τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190

ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἔξεσήμηνας κακόν;

ΗΛ. τοῖς πατρός· εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.

ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἔξισοι.

ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἷ λύμη βίου; 1195

ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.

ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;

ΗΛ. οὐ δῆθ'. δις ἵν γάρ μοι σὺ προύθηκας σποδόν.

ΟΡ. ω̄ δύσποτμ', ως ὄρῶν σ' ἐποικτίρω πάλαι.

1174 ἀμηχανῶν τ: ἀμηχάνων L, vulg. 1180 οὐ was read by the schol. in L (ἄρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε;). τί L (with 'ον' superscr. by the first hand), vulg. 1187 σὲ J. (ed. 1867): σε MSS. 1193 ἀνάγκη τ: ἀνάγκη L, A, vulg.

- ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἵσθ' ἐποικτίρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῦς ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ἔνγενης ἥκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέθεις τόδ' ἄγγος νυν, ὅπως τὸ πᾶν μάθης. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτο μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κούχῳ μαρτήσει ποτέ.
 ΗΛ. μή, πρὸς γενείου, μὴ ἔξελη τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φήμ' ἐάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὑφῆμα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντα ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὐ σοὶ προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὗτος ἄτιμός εἴμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὅν λέγω. 1220
 ΗΛ. ἦ ζῆ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
 ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἀλλοθεν πύθη. 1225
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ώς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
 ΗΛ. ὦ φίλταται γυναικες, ὦ πολίτιδες,
 ὅρατ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖσι σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κάπι συμφοραῖσι μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὁμμάτων ἄπα.

1201 τοῖσι σοῦς L^c, A, vulg.: τοῖς ἵσοις L¹. 1207 πιθοῦ γ: πελθου L, vulg.1226 ἔχοις L¹: ἔχεις L^c, A, vulg.

- στρ. ΗΛ. *iώ γοναί,*
 2 *γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,*
 3 *ἐμόλετ' ἀρτίως,*
 4 *ἐφηγύρετ', ἥλθετ', εἰδεθ' οὖς ἐχρήζετε.* 1235
- ΟΡ. 5 *πάρεσμεν· ἀλλὰ σῆγ' ἔχουσα πρόσμενε.*
- ΗΛ. 6 *τί δ' ἔστιν;*
- ΟΡ. 7 *σιγᾶν ἄμεινον, μὴ τις ἔνδοθεν κλύῃ.*
- ΗΛ. 8 *ἀλλ' οὐ μὰ τὴν ἀδμητὸν αἰὲν "Ἄρτεμιν*
 9 *τόδε μὲν οὖ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι* 1240
 10 *περισσὸν ἄχθος ἔνδον*
 11 *γυναικῶν ὅν ἀεί.*
- ΟΡ. 12 *ὅρα γε μὲν δὴ κὰν γυναιξὶν ώς "Ἄρης*
 13 *ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.*
- ΗΛ. 14 *ὅτοτοτοῖ τοτοῦ,* 1245
 15 *ἀνέφελον ἐνέβαλες*
 16 *οὐ ποτε καταλύσιμον,*
 17 *οὐδέ ποτε λησόμενον*
 18 *ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν.* 1250
- ΟΡ. 19 *ἔξοιδα καὶ ταῦτ'. ἀλλ' ὅταν παρουσία*
 20 *φράξῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.*
- ἀντ. ΗΛ. *ό πᾶς ἐμοί,*
 2 *ό πᾶς ἀν πρέποι παρὼν ἐννέπειν*
 3 *τάδε δίκα χρόνος.* 1255
 4 *μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.*
- ΟΡ. 5 *ξύμφημι κάγω· τοιγαροῦν σώζου τόδε.*
- ΗΛ. 6 *τί δρῶσα;*
- ΟΡ. 7 *οὐ μὴ στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.*

1239 *ἀλλ' οὐ τὰν "Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν* MSS. (*οὐ μὰ τὰν τ'*): corr.
 Fröhlich (but with *τάν γ'*: *τὴν* Hermann). 1245 *ὅτοτοτοῖ τοτοῦ*
 Hermann (= 1265): *ὅτοτοῖ* L, *ὅττοτοῖ* A. 1246 *ἐνέβαλες* schol. in
 L on 1245: *ἐπέβαλες* L, vulg.: *ὑπέβαλες* r. 1251 *παρουσία* L, A,
 vulg. (as the schol. in L also read): *παρρησία* r.

- ΗΛ. 8 τίς οὖν ἀν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος 1260
 9 μεταβάλοιτ' ἀν ὥδε σιγὰν λόγων;
 10 ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
 11 ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
- ΟΡ. 12 τότ' εἶδες, εὗτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
 13 —
 14 ἔφρασας ὑπερτέραν 1265
 15 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 16 εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
 17 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
 18 δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. 1270
- ΟΡ. 19 τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
 20 δέδοικα λίαν ἡδονῆ νικωμένην.
- ἐπ. ΗΛ. ἵω χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
 1275 ὅδὸν ἐπαξιώσας ὥδέ μοι φανῆναι,
 μή τί με, πολύπονον ὥδ' ἵδων
- ΟΡ. τί μὴ ποήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς
 τῶν σῶν προσώπων ἀδονὰν μεθέσθαι.
- ΟΡ. ἦ κάρτα κἄν ἄλλοισι θυμοίμην ἵδων.
- ΗΛ. ξυναινεῖς;
- ΟΡ. τί μὴν οὕ;
- ΗΛ. ὡ φίλαι, ἔκλυνον ἀν ἐγὼ
 οὐδ' ἀν ἥλπισ' αὐδάν·
 οὐδ' ἀν ἔσχον ὁρμὰν
 ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα.
 τάλαινα· νῦν δ' ἔχω σε· προύφανης δὲ
 φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἀς ἐγὼ οὐδ' ἀν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1260 ἀν ἀξίαν r: ἀν om. L¹, add. L^c (above the line). 1264 εὗτε
 J.: δτε MSS.—ἐπώτρυναν Reiske, Brunck: ὕτρυναν MSS. 1267 ἐπόρισεν
 Dindorf, Fröhlich: ἐπώρσεν L¹, A, vulg. (ἐπόρσεν L^c). 1275 πολύπονον
 r: πολύστονον L, A, vulg. 1281 ἀν ἐγὼ r: ἀν ἐγὼ L. 1283 οὐδ' ἀν
 before ἔσχον add. Arndt.—ὁρμὰν Blomfield: δργὰν MSS.

- ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ' ὡς πατρώαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.¹²⁹⁰
χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἔξείργοι λόγος.
ἄ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμαιν', ὅπου φανέντες ἡ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἔχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.¹²⁹⁵
οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοιν δόμους.
ἄλλ' ὡς ἐπ' ἄτη τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναξ· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.¹³⁰⁰
- ΗΛ. ἄλλ', ὦ κασίγνηθ', ὥδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τούμὸν ἔσται τῇδ'. ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦστα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
κούδ' ἂν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ¹³⁰⁵
αὐτῇ μέγ' εύρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἄλλ' οἰσθα μὲν τάνθένδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
όθουνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ' ὡς
γέλωτι τούμὸν φαιδρὸν ὅψεται κάρα.¹³¹⁰
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρῆ
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μιᾶ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα.¹³¹⁵
ώστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἀν

1297 ἐπελθόντοιν A: -ων L. 1298 λελεγμένη A, vulg.: δεδεγ-
μένη L, with λ λ superscr. by an early hand. 1304 δεξαίμην τ: λεξαίμην L, with γρ. βουλοίμην βραχὺ in marg.: βουλοίμην A, vulg.
1306 ὑπηρετοίμην MSS.: corr. Musgrave, Elmsley.

τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὄρâν.
 δτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἔξήκεις ὁδὸν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὡς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἀν δυοῖν ἥμαρτον· ἡ γὰρ ἀν καλῶς
 ἔσωστ' ἐμαυτήν, ἡ καλῶς ἀπωλόμην.

1320

OP. σιγᾶν ἐπήνεστ· ὡς ἐπ' ἔξόδῳ κλύνω
 τῷν ἔνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ·, ὡς ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἵ· ἀν οὕτε τις
 δόμων ἀπώσαιτ' οὕτ' ἀν ἡσθείη λαβών.

1325

ΠΑ. ὡς πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἡ νοῦς ἔνεστιν οὕτις ὑμὶν ἐγγενής,
 δτ' οὐ παρ' αὐτοῖς ἄλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις δύντες οὐ γιγνώσκετε;
 ἄλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσων, ἦν ἀν ὑμὶν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἡ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προύθέμην ἐγὼ.
 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
 καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾶ βοῆς
 εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
 ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

1335

OP. πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναι τινα.

1340

OP. ἥγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑ. εἰς τῶν ἐν "Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὧν ἀνήρ.

OP. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἡ τίνες λόγοι;

ΠΑ. τελουμένων εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
 καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

1345

ΗΛ. τίς οὗτός ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

OP. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω.

OP. οὐκ οἰσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χέρας ποτέ;

1343 χαίρουσιν οὖν A, vulg.: χαίρουσιν ἐν L.

- ΗΛ. ποίω; τι φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῦν. 1350
- ΗΛ. ἡ κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσήνυρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἐστι· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
- ΗΛ. ὡς φίλτατον φῶς, ὡς μόνος σωτῆρος δόμων
'Αγαμέμνονος, πῶς ἥλθες; ἡ σὺ κεῖνος εἰ,
ὅς τόνδε κάμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὡς φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες οὐδὲ ἔφαινες, ἀλλά με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί;
χαῖρ', ὡς πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ.
χαῖρ'. ἵσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἥχθηρα κάφιλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
- ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἵσαι, 1365
αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἡλέκτρα, σαφῆ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὕτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
- ΟΡ. οὐκ ἀν μακρῶν ἔθ' ἡμίν οὐδὲν ἀν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τούργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
- ΗΛ. ἄναξ Ἀπολλον, Ἰλεως αὐτοῖν κλύε,
ἔμοῦν τε πρὸς τούτοισιν, ἣ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὡς Λύκει Ἀπολλον, ἐξ οἶων ἔχω

1365 κυκλοῦνται L¹ (changed to κυκλοῦσι by a later hand, but afterwards restored, νται being written above the line), Γ: κυκλοῦσι A, vulg.

αἰτῶ, προπίπτω, λίστομαι, γενοῦ πρόφρων 1380
 ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τάπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οὐα δωροῦνται θεοί.

- στρ.* X.O. ἵδεθ' ὅπου προνέμεται
 2 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν "Αρης. 1385
 3 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 4 μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
 5 ἄφυκτοι κύνεις,
 6 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
 7 τούμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον. 1390

- ἀντ.* παράγεται γάρ ἐνέρων
 2 δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
 3 ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
 4 νεακόνητον αἷμα χειροῦν ἔχων.
 5 ὁ Μαίας δὲ παῖς 1395
 6 Ἐρμῆς σφ' ἀγει δόλον σκότῳ
 7 κρύψας πρὸς αὐτὸν τέρμα, κούκέτ' ἀμμένει.

- στρ.* ΗΛ. ὁ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
 τελοῦσι τούργον· ἀλλὰ σῆγα πρόσμενε.
 X.O. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τὸ δέ ἐφέστατον πέλας. 1401
 X.O. σὺ δέ ἐκτὸς ἥξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως
 Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
 ΚΛ. αἰαῖ· ἵω στέγαι

1380 προπίπτω J.: προ πίπνω (from προ πίπνω) L: προπίπνω A, vulg. (προσπίπνω r.) 1389 ἀμμενεῖ Wunder: ἀμμένει L, vulg. 1394 νεακόνητον MSS.: νεοκόνητον Aldine ed. (1502 A.D.), and lemma of schol. on v. 1394 as edited by J. A. Lascaris (Rome, 1518). 1396 σφ' ἀγει Γ: ε ἀγει (with an erasure after ε, rather larger than the space for one letter) L: ἐπάγει A: ἐπεισάγει E. 1403 ἡμᾶς om. MSS. (superscr. in cod. Ienensis, 14th cent.): add. Reiske.

φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1405

ΗΛ. βοᾶς τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ω̄ φίλαι;

ΧΟ. ἥκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρίξαι.

ΚΛ. οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ω̄ν κυρεῖς;

ΗΛ. ἵδον μάλ' αὖθις τις. ΚΛ. ω̄ τέκνου τέκνου, 1410
οἴκτιρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ῳκτίρεθ' οὗτος οὐδέ οὐ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ω̄ πόλις, ω̄ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι

μοῦρα καθαμερία φθίνει φθίνει. 1414

ΚΛ. ὡμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παισον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

ΚΛ. ὡμοι μάλ' αὐθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἴγισθω γ' ὁμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι.

παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων

οἱ πάλαι θανόντες. 1421

ἀντ. καὶ μὴν πάρεισιν οἶδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἀρεος, οὐδέ ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὁρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν. 1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶν ω̄ς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟ. παύσασθε· λεύστω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛ. ω̄ παιδες, οὐκ ἄψορρον; ΟΡ. εἰσοράτε ποῦ 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς ˘—˘—˘—˘—

1413 νῦν σοι R. Whitelaw (a conjecture made also by Hermann, who, however, kept σε): σε MSS. 1414 φθίνει bis L: semel A. (φθίνειν φθίνειν Hermann.) 1416 Αἴγισθω γ'] γ' Hermann: θ' L, vulg.: δ' r.

1419 παλίρρυτον Bothe: πολύρρυτον MSS. 1422 f. The MSS. give these two vv. to Electra: corr. Hermann. 1423 ψέγειν Erfurdt: λέγειν MSS. 1424 κυρεῖτε Reisig, Elmsley: κυρεῖ L, vulg. (κυρεῖ γε Triclinius: κυρεῖ δὲ Hermann.) 1431 L and most MSS. divide the words thus: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὗτος κ.τ.λ. 1432 After γεγηθώς the rest of a trimeter is lost. Hermann conj. κάρτα σὺν σπουδῇ ποδός.

ΧΟ. βάτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὸν εὐ θέμενοι, τάδ' ως πάλιν.

ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἔπειγέ νυν. 1435

ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τάνθάδ' ἀν μέλοιτ' ἐμοί.

ΧΟ. δὶ' ὡτὸς ἀν παῦρά γ' ως ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ως ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1441

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἰδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἵππικοῖσιν ἐν ναναγίοις;

σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασεῖαν· ως μάλιστα σοὶ μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἀν κατειδυῖαν φράσαι.

ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἀν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἀν εἴεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450

ΗΛ. ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.

ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἥγγειλαν ως ἐτητύμως;

ΗΛ. οὔκ, ἀλλὰ κάπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κάμφανῃ μαθεῖν;

ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄξηλος θέα. 1455

ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἴπας οὐκ εἰωθότως.

ΗΛ. χαίροις ἀν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

ΑΙ. σιγᾶν ἀνωγα κάναδεικνύναι πύλας

πᾶσιν Μυκηναῖοισιν Ἀργείοις θ' ὄρâν,

1437—1441 δὶ' ὡτδε...ἀγῶνα] These vv. are given by the MSS. to Electra: corr. Triclinius. 1445 ναὶ σὲ Reiske: καὶ σὲ MSS.

1449 τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης r, vulg.: τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων L (but with the reading τῆς φιλτάτης indicated by the first hand), A. A few MSS. have τῶν ἐμῶν τῶν φιλτάτων. 1457 τυγχάνει A, vulg.: τυγχάνοι L.

ώς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460
 ἔξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν
 στόμια δέχηται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν
 ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας.

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τάπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
 νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. 1465

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
 πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
 χαλάτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὄφθαλμῶν, ὅπως
 τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταξ· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, 1470
 τὸ ταῦθ' ὄρāν τε καὶ προσηγορεῦν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπείσομαι· σὺ δέ,
 εἴ που κατ' οἰκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἀλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἵμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις 1475
 πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
 ζῶντας θανοῦσιν οὖνεκ' ἀνταυδῆς ἵσα;

ΑΙ. οἵμοι, ξυνῆκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 ὅδ' οὐκ Ὁρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὡν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. ὅλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
 κὰν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
 πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

τί γὰρ βροτῶν ἀν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485
 θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
 ἀλλ' ώς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
 ταφεῦσιν ὃν τόνδ' εἰκός ἔστι τυγχάνειν,
 ἀποπτον ἡμῶν· ώς ἐμοὶ τόδ' ἀν κακῶν
 μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον. 1490

- OP. χωροῖς ἀν εἰσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστιν ἄγων, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
AI. τί δ' ἔσ δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδε εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῖ, κού πρόχειρος εἰ κτανεῖν;
OP. μὴ τάσσε· χώρει δὲ ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἀμόν, ὡς ἀν ἐν ταῦτῳ θάνης.
AI. ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὅντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
OP. τὰ γοῦν σ'. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδε ἄκρος.
AI. ἀλλ' οὐ πατρῷαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
OP. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δὲ ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.
AI. ἡ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἥδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτο σοι πικρόν.
χρῆν δὲ εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πάσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἀν ἦν πολύ.
- XO. ὡς σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὄρμῇ τελεωθέν. 1510

1496 ὡς ἀν ἐν Triclinius: ὡς ἐν L, A, vulg.: ὡς ἀν (without *ἐν*) r.
1506 πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων] πέρα τι τῶν νόμων πράσσειν Nicephorus
Vasilakes (*circ.* 1180 A.D.), Προγνυμνάσματα c. 6, where he quotes 1505—1507
(Walz, *Rhet. Gr.* vol. I. p. 461).—θέλει L^c, A: θέλοι L¹, Γ. 1507
πανοῦργον] κακοῦργον Nicephorus I. c.

ΤΡΑΞΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑХΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
ώς οὐκ ἀν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἀν
θάνη τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὕτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς "Αἰδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν".

5

ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως,
ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὅκνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὸς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός,
φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείω κύτει
βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ὅ κλεινὸς ἥλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.

15

7 ἔτ' add. Erfurdt, om. L. *ναλουσ'* ἐνl A : *ναλουσα* δ' r.—*ὅκνον*] γρ.
ὅτλον schol. in L. 12 f. κύτει | βούπρωρος Strabo 10. 458: τύπω |
βούκρανος MSS.

ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἀν πόνων
οὐκ ἀν διείποιμ· οὐ γὰρ οἴδ· ἀλλ’ ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ’ ἀν λέγοι·
ἔγὼ γὰρ ἡμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἔξεύροι ποτέ.
τέλος δ’ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
Ξυστᾶσ’ ἀεί τιν’ ἐκ φόβου φόβου τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα· νῦξ γὰρ εἰσάγει
καὶ νῦξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἀφύσαμεν δὴ παιδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμων ἄπαξ.
τοιοῦτος αἰών εἰς δόμους τε κὰκ δόμων
ἀεὶ τὸν ἄνδρ’ ἐπεμπε λατρεύοντά τῷ.
νῦν δ’ ἡνίκ’ ἄθλων τῶνδ’ ὑπερτελῆς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ’ ἔχω.
ἔξ οὖ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ’ ἀνάστατοι
ξένω παρ’ ἄνδρὶ ναίομεν, κεῖνος δ’ ὅπου
βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ῳδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
σχεδὸν δ’ ἐπίσταμαι τι πῆμ’ ἔχοντά νιν·
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ’ ἥδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ’ ἀκήρυκτος μένει.
κάστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἔγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

20

25

30

35

40

45

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δημάνειρα, πολλὰ μέν σ’ ἔγὼ
κατεῖδον ἥδη πανδάκρυτ’ ὁδύρματα

50

τὴν Ἱράκλειον ἔξοδον γωμένην·

νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κάμè χρὴ φράσαι τὸ σόν·
πῶς παισὶ μὲν τοσοῦσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς "Τλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὕραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρῷσκει δόμους·
ῶστ' εἴ τι σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεστι χρῆσθαι τάνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

55

ΔΗ. ὡς τέκνον, ως παῖ, κάξ ἀγεννήτων ἄρα
μύθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γὰρ γυνὴ⁵⁶
δούλη μέν, εἰρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

60

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ. σὲ πατρὸς οὗτῳ δαρὸν ἔξενωμένου
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ στιν, αἰσχύνην φέρειν.

ΤΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἴδρυσθαι χθονός;

ΤΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
Λυδῆ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.

70

ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΤΛ. ἀλλ' ἔξαφεῖται τοῦδέ γ', ώς ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;

ΤΛ. Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εύρυτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗ. ἀρ' οἰσθα δῆτ', ως τέκνον, ώς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΤΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

53 τὸ σὸν an early corrector of L (perh. S), τ: τὸσον L¹, A. 57 νέμοι

L, A, vulg.: νέμει τ. 60 τοῖς τ' L: τ' om. τ. (τοῖς γ' Hermann.)

66 φέρει MSS.: corr. Valckenaer.

- ΔΗ. ώς ἡ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἡ τοῦτον ἄρας ἀθλὸν εἰς τό γ' ὑστερον
τὸν λοιπὸν ἥδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ρόπῃ τοιᾶδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἰ ξυνέρξων; ἡνὶκ' ἡ σεσώσμεθα
[ἡ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος]
κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἄμα. 80
- ΤΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, κὰν πάλαι παρῇ.
νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
νῦν δ' ώς ξυνίμ' , οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι. 90
- ΔΗ. χώρει νῦν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὑ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾶ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ὅν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα
2 τίκτει κατευνάζει τε φλογιζόμενον,
3 "Αλιον, "Αλιον αἰτῶ 95
4 τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς
5 ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾶ στεροπᾶ φλεγέθων,
6 ἡ ποντίας αὐλῶνας, ἡ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς.
7 εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὅμμα. 101
- ἀντ. α'. ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
2 τὰν ἀμφινεικῇ Δηιάνειραν ἀεί,
3 οἴά τιν' ἄθλιον ὅρνιν, 105

79 ώς ἡ r: ὡς ol L. 80 εἰς τὸν ὑστερον MSS.: corr. Reiske.
81 τὸν λοιπὸν L, vulg.: τὸ λοιπὸν r. 84 del. Bentley. 87 παρῇ
Elmsley, Dindorf: παρῆν MSS. 88 εἴα Vauvilliers: ἐά MSS. 90 μὴ
MSS.: μὴ οὐ Brunck. 98 πόθι μοι πόθι μοι παῖς L, vulg.: corr.
Triclinius. 100 ποντίας L (with ον written above α by the first
hand): ποντίους r.

4 οὕποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 5 εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
 6 ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν 110
 7 δύστανον ἐλπίζουσαν αἰσαν.

στρ. β'. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἡ νότου ἡ βορέα τις
 2 κύματ' ἀν εὐρέῃ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἵδοι, 115
 3 οὗτῳ δὲ τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὖξει βιίτου
 πολύπονον ὕσπερ πέλαγος
 4 Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον "Αἰδα
 σφε δόμων ἐρύκει. 120

ἀντ' β'. ὅν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδοῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω.
 2 φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύνειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
 3 χρῆναι σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων
 βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
 4 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον
 ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 130

επ. μένει γὰρ οὗτ' αἰόλα
 νὺξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες
 οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
 βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. 135
 ἀ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τάδ' αἰὲν ἵσχειν· ἐπεὶ τίς ὠδε
 τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μέν, ως ἀπεικάσαι, πάρει
 πάθημα τούμόν· ως δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
 μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἀπειρος εἰ.

108 τρέφουσαν Casaubon: φέρουσαν MSS. 114 κύματ' εὐρέῃ MSS.: ἀν add. Porson, Wakefield. 117 στρέφει Reiske: τρέφει MSS.
 118 ὕσπερ A: ὕστε L. 120 ἀναμπλάκητον schol. in L: ἀμπλάκητον
 A, vulg.: ἀπλάκητον L. 123 αἰδοῖα Musgrave: ἀδεῖα MSS.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῦσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
 οὐδὲ ὅμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ’ ἡδοναῖς ἄμοχθον ἔξαιρει βίον
 ἐς τοῦθ’, ἔως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
 κληθῇ, λάβῃ τ’ ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἵτοι πρὸς ἀνδρὸς ἥ τέκνων φοβουμένη.
 τότ’ ἀν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἵς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλα ἔγωγ’ ἐκλαυσάμην.
 ἐν δ’, οἷον οὕπω πρόσθεν, αὐτίκ’ ἔξερω.
 ὁδὸν γὰρ ἡμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
 ὠρμᾶτ’ ἀπ’ οἴκων Ἡρακλῆς, τότ’ ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ’, ἀμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἔξιών, οὕπω φράσαι,
 ἀλλ’ ὡς τι δράσων εἶρπε κού θανούμενος.
 νῦν δ’ ὡς ἔτ’ οὐκ ὧν εἰπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρείη μ’ ἐλέσθαι κτῆσιν, εἰπε δ’ ἦν τέκνοις
 μοῦραν πατρῷας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
 χρόνον προτάξας, ὡς τρίμηνον ἡνίκα
 χώρας ἀπείη κάνιαύσιος βεβώς,
 τότ’ ἥ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἥ τοῦθ’ ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἥδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
 τοιαῦτ’ ἔφραζε πρὸς θεῶν είμαρμένα
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι διστῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

163 νέμοι L, vulg.: μένειν A. 164 τρίμηνον MSS. (-os conj. Wakefield.)—ἡνίκα’ ἀν MSS. : corr. Dawes. 165 κάνιαύσιος MSS. (-ov conj. Brunck.)

*τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών·
ῶσθ' ἥδεως εὑδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.*

ΧΟ. *εὐφημίαν νῦν ἵσχ' ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὄρῳ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.*

ΑΓΓΕΛΟΣ.

*δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
δύκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κάκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.*

ΔΗ. *τίν' εἶπας, ὡς γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;*

ΑΓ. *τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.*

ΔΗ. *καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἡ ξένων μαθὼν λέγεις;*

ΑΓ. *ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', δπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῷμην χάριν.*

ΔΗ. *αὐτὸς δὲ πῶς ἀπεστιν, εἴπερ εὔτυχεῖ;*

ΑΓ. *οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἄπας λεὼς
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.*

*τὸ γὰρ ποθοῦν ἔκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἀν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἥδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἔκών, ἔκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· δψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.*

ΔΗ. *ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον δις λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
φωνήσατ', ὡς γυναικες, αἵ τ' εἴσω στέγης
αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἀελπτον δῆμοι' ἐμοὶ*

196 τὰ γὰρ ποθεῖν' conj. E. Thomas.

φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

- ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφεστίοις 205
 ἀλαλαγαῖς ἀ μελλόνυμφος, ἐν δὲ
 κοινὸς ἀρσένων ἵτω
 κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν
 'Απόλλω προστάταν· ὅμοῦ δὲ
 παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὡς παρθένοι, 210
 βοᾶτε τὰν δύσπορον
 'Αρτεμιν Ὀρτυγίαν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
 γείτονάς τε Νύμφας. 215
 ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὡς τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
 ἴδού μ', ἀναταράσσει
 εὐοῖ μ'
 ὁ κισσός, ἄρτι βακχίαν 220
 ὑποστρέφων ἄμιλλαν.
 ἵω ἵω Παιάν.
 ἵδ', ὡς φίλα γύναι,
 τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι
 βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.
 ΔΗ. ὄρῶ, φίλαι γυναικεῖς, οὐδέ μ' ὅμματος 225
 φρουρὰν παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον.
 χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προύννέπω, χρόνῳ
 πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
 γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230
 πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

- 205 ἀνολολύξετε L: ἀνολούξατε r: corr. Burges. 206 ἀλα-
 λαγαῖς r: ἀλαλᾶῖς L, A.—ά μελλόνυμφος Erfurdt: ὁ μελλόνυμφος MSS.
 209 'Απόλλωνα MSS.: corr. Dindorf. 220 βακχέαν MSS.: corr.
 Brunck. 222 ἵδ' Dindorf: ἵδε ἵδ' MSS. 226 φρουρὰ MSS.: corr.
 Musgrave. 228 φέρεις L: φέρει r.

- ΔΗ. ὡς φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἢ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.
- ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἵσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὺ νόσῳ βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς, πατρώας εἴτε βαρβάρου; λέγε.
- ΛΙ. ἀκτή τις ἐστ' Εὐβοΐς, ἐνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διἱ.
- ΔΗ. εὔκταῖα φαίνων, ἢ πὸ μαντείας τινός;
- ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ²⁴⁰
χώραν γυναικῶν ὧν ὄρᾶς ἐν ὅμμασιν.
- ΔΗ. αὗται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
- ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245
- ΔΗ. ἡ κάπι ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
- ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φήσ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,²⁵⁰
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῆ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὄμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ως αὐτὸς λέγει.
χούτως ἐδήχθη τοῦτο τούνειδος λαβὼν
ώσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,²⁵⁵
ἡ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κούχη ἡλίωσε τούπος, ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐσ δόμους ἐφέστιον,

238 τέλη L, vulg.: τελεῖ A. 240 εὐχαῖς L, vulg.: εὐκταῖ A.

243 ξυμφοραὶ A: ξυμφορᾶι L (the i added by S), vulg.

ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρῷ φρενί,
λέγων, χεροῦν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
τῶν ὥν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥάιοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν φυωμένος,
ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὥν ἔχων χόλον,
ώς ἵκετ' αὐθὶς "Ιφιτος Τιρυνθίαν 270
πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὅμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἥκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἔκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
οἱ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ 'Ολύμπιος 275
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἥνεσχετο,
όθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἥμύνατο,
Ζεύς τὰν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ·
ὑβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαιμονες. 280
κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν "Αιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἀσπερ εἰσορᾶς,
ἔξ ὀλβίων ἄξηλον εύροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285
ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὥν κείνῳ τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὗτ' ἀν ἀγνὰ θύματα
ῥέξη πατρῷ φρόνει τῆς ἀλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290

- XO. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.
ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ

281 ὑπερχλίοντες L¹ (and lemma of schol.): ὑπερχλιδῶντες L⁸, vulg.

292 τὰ δὲ Scaliger: τῶν δὲ MSS.

κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκω φρενί;
 πολλή στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν. 295
 δῆμως δὲ ἔνεστι τοῖσιν εὐ σκοπουμένοις
 ταρβεῦν τὸν εὐ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ οἰκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
 χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
 αὐτὸν μὲν ἡσαν ἐξ ἐλευθέρων ἵσως
 ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἵσχουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μὴ ποτ' εἰσίδοιμι σε
 πρὸς τούμὸν οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
 μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι. 300
 οὔτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἴ νεανίδων;
 ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἅπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
 Λίχα, τίνος ποτ' ἔστιν ἡ ξένη βροτῶν;
 τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δὲ ὁ φιτύσας πατήρ;
 ἔξειπτο· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ὕκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳπερ καὶ φρονεῦν οἶδεν μόνη.

- ΛΙ. τί δὲ οἶδεν ἐγώ; τί δὲ ἄν με καὶ κρίνοις; ἵσως
 γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκέν οὐ στάτοις. 315
 ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
 ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνιστόρουν μακράν.
 ΔΗ. οὐδὲ ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
 ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τούμὸν ἔργον ἤνυτον.
 ΔΗ. εἴποτε, ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
 καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γέντις εἰ. 320
 ΛΙ. οὐ τάρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἵσου
 χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἡτις οὐδαμὰ

308 τεκνοῦσσα Brunck: τεκοῦσα L, A, vulg.: τεκνοῦσα Triclinius.

316 τῶν τυράννων L, A, vulg.: του τυράννων 1. 323 διήσει
 Wakefield: διοίσει MSS.

- 325
- προῦφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
ἀλλ' αἰὲν ὡδίνουσα συμφορᾶς βάρος
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
- ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἑάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσιν ἄλλην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβῃ.
ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἥδη πάντες, ως σύ θ' οἱ θέλεις
σπεύδης, ἐγὼ δὲ τάνδον ἔξαρκή τιθῶ.
- ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ', ὅπως
μάθης ἀνευ τῶνδ' οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω,
ῳν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθης ἢ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
- ΔΗ. τί δ' ἔστι; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
- ΑΓ. σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἥκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
- ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
- ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
- ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χώ λόγος σημαινέτω.
- ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὧν ἐλεξεν ἀρτίως
φωνεῖ δίκης ἐς ὄρθον, ἀλλ' ἡ νῦν κακός,
ἡ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
- ΔΗ. τί φής; σαφῶς μοι φράξε πᾶν ὅσον νοεῖς·
ἢ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει.
- ΑΓ. τούτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ως τῆς κόρης
ταύτης ἔκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἔλοι
- 335
- 340
- 345
- 350

331 τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι L, vulg.: τοῖς οὖσιν
ἀλλην Triclinius: λάβῃ Blaydes. (λύπην...διπλῆν conj. F. W. Schmidt.)

343 ἡ 'μοὶ Groddeck: ἡ μοὶ MSS.

τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, "Ερως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
οὐ τάπι Λυδοῖς οὐδ' ὑπ' Ὁμφάλη πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ριπτὸς Ἰφίτου μόρος.
ὅν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἐπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παιᾶδα δοῦναι, κρύφιον ώς ἔχοι λέχοι,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾧ
τὸν Εὔρυτον τόνδε εἰπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
ἐπερσε. καὶ νῦν, ώς ὄρᾶς, ἥκει δόμους
ώς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε.
οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', δὲ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 365
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέση Τραχινίων
ἀγορᾶ συνεξήκουνον ὡσαύτως ἐμοί,
ώστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δὲ ὄρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ΔΗ. οἵμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ωδύστηνος· ἀρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;

ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄνομα καὶ φύσιν.
πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὔρυτον ποτὲ 375
Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ίστορῶν.

356 ὑπ' Ὁμφάλη] ὑπ' Herwerden: ἐπ' L (perh. made from ὑπ'), vulg.: ἀπ' r. 362—364 Hartung rejects from τὴν ταύτης to πατέρα (those words included). 363 τὸν Εὔρυτον τόνδε] τόνδε r: τῶνδε L, A, vulg. 379 ἡ κάρτα Canter: ἡ καὶ τὰ MSS.—ὄνομα Fröhlich: ὄμμα MSS.

- ΧΟ. ὅλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποεῖν, γυναικες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παρούσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ. 385
- ΧΟ. πεύθου μολούσα τάνδρος, ὡς τάχ' ἀν σαφῆ
λέξειεν, εἴ τιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποεῖν; 390
ΔΗ. μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
- ΛΙ. τί χρή, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρποντος, ὡς ὄρᾶς, ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν 395
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κάννεώσασθαι λόγους.
ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρήζεις ιστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς;
ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεύς, ὅν γ' ἀν ἐξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἥν ἥκεις ἄγων; 400
ΛΙ. Εύβουίς· ὅν δ' ἔβλαστεν οὐκ ἔχω λέγειν.
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὁδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, δοῦσθεντος σ' ιστορῶ.
ΛΙ. πρὸς τὴν κρατούσαν Δημάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

391 f. These two vv. are given by L to Deianeira, but by A and most MSS. to the Chorus. 394 ὡς ὄρᾶς Wakefield and Wunder: *εἰσορᾶς* MSS. 396 *καὶ νεώσασθαι* MSS.: corr. Hermann. 397 and 399 are given by A and most MSS. to Lichas, but by L to the Messenger. 398 *νέμεις* MSS.: corr. Nauck. 402—433 Throughout this passage L either omits to indicate the persons, or gives them wrongly, substituting ΔΗ. for ΑΓ., and ΑΓ. for ΛΙ. The Aldine substitutes ΔΗ. for ΑΓ. throughout, but has ΛΙ. in the right places. Cp. on 403, 412. 403
ἐρωτήσασ' ἔχεις L: ἐρωτήσασ' ἔχεις A, vulg., and Ald.: corr. Tyrwhitt.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
- ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῦ δοῦναι δίκην,
ἡν εύρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὅν;
- ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
- ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
- ΛΙ. ἄπειμι· μᾶρος δ' ἡ πάλαι κλύων σέθεν.
- ΑΓ. οὐ, πρίν γ' ἀν εἴπης ίστορούμενος βραχύ. 415
- ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρήζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.
- ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἥν ἔπειμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δήπου; ΛΙ. φημί· πρὸς τί δ' ίστορεῖς;
- ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἥν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾶς,
Ίόλην ἔφασκες Εύρύτου σπορὰν ἄγειν; 420
- ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
- ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾶ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὅχλος.
- ΛΙ. ναί·
κλύειν γ' ἔφασκον. ταῦτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβώσαι λόγον.
- ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες 'Ηρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
- ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
- ΑΓ. δις σοῦ παρὼν ἥκουσεν ώς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κούχη δὲ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανεῖς.
- ΛΙ. ἀνθρωπος, ωδέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
- ΔΗ. μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οίταιον νάπος 435

412 ποικίλασ' ἔχεις L (' add. S): ποικίλασ' ἔχεις A, vulg. (ποικίλλασ'
Ald.): corr. Tyrwhitt. 422 πάρα Bothe: παρών MSS.

Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψης λόγου.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἔρεῖς κακῆ,
οὐδὲ ἥτις οὐ κάτοιδε τάνθρωπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

440

Ἐρωτι μέν νυν δοτις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ·
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κάμοῦ γε· πῶς δὲ οὐ χάτέρας οἵας γένεται;
ώστ’ εἴ τι τῷμῳ τ’ ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδὲν ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ’· ἀλλ’ εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·

450

εἰ δὲ αὐτὸς αὐτὸν ὡδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσει κακός.
ἀλλ’ εἰπὲ πᾶν τάληθές· ὡς ἐλευθέρω
ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·

455

πολλοὶ γὰρ οἱς εἴρηκας, οἱ φράσουσ’ ἐμοὶ.
κεὶ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτο μὲν ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δὲ εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χάτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
κούπω τις αὐτῶν ἔκ γένεται λόγου κακὸν
ἡνέγκατ’ οὐδὲ ὄνειδος· ἥδε τ’ οὐδὲ ἄν εἰ
κάρτ’ ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ’ ἐγὼ
ῳκτίρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ’, ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
καὶ γῆν πατρῷαν οὐχ ἐκοῦσα δύσμορος
ἐπερσε κάδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ρέίτω κατ’ οὐρον· σοὶ δὲ ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δὲ ἔμ’ ἀψευδεῖν ἀεί.

460

465

- ΧΟ. πιθοῦ λεγούση χρηστά, κού μέμψει χρόνῳ 470
γυναικὶ τῆδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
- ΛΙ. ἀλλ', ὡς φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θιητὴν φρονοῦσαν θιητὰ κούκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τάληθὲς οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὕσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὔνεχ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὐτ' εἴπει κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ, 480
ἀλλ' αὐτός, ὡς δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγου,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἵσου κοινὴν χάριν 485
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
οὓς εἴπας ἔσ τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ώς τāλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.
- ΔΗ. ἀλλ' ὡδε καὶ φρονοῦμεν ὕστε ταῦτα δρᾶν, 490
κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ως λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
ἄ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγης· κενὸν γὰρ οὐ δίκαια σε 495
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὡδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
- στρ. ΧΟ. μέγα τι σθένος ἄ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
ἢ καὶ τὰ μὲν θεῶν
ἢ παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαιν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

470 πείθου MSS. : corr. Dindorf. 476 ἡρακλῆ A: ἡρακλεῖ L.

491 ἐξαρούμεθα τ: ἐξαρούμεθα L, vulg.

4 οὐδὲ τὸν ἔννυχον "Αἰδαν,
 5 ἡ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 6 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἀκοιτιν
 7 τίνεις ἀμφίγυνοι κατέβαν πρὸ γάμων, 505
 8 τίνεις πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἀεθλ'
 ἀγώνων;

ἀντ. δ μὲν ἦν ποταμὸν σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
 2 φάσμα ταύρου,
 3 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν· ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ 510
 4 ἥλθε παλίντονα Θήβας
 5 τόξα καὶ λόγχας ρόπαλόν τε τινάσσων,
 6 παῖς Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς
 7 ἵσαν ἐς μέσον ιέμενοι λεχέων.
 8 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ράβδονόμει
 ξυνοῦσα. 516

ἐπ. τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων.
 ἦν δὲ ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, 520
 ἦν δὲ μετώπων δλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἀ δὲ εὐῶπις ἀβρὰ
 τηλαυγεῖ παρ' ὅχθῳ
 ἥστο, τὸν δὲ προσμένουσ' ἀκοίταν. 525
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·
 τὸ δὲ ἀμφινείκητον ὅμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει.
 κάποι ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

504 τίνεις ἀμφίγυνοι] τίνεις add. Hermann. 510 βακχέλας MSS.: corr. Brunck. 526 ἐγὼ δὲ μάτηρ MSS.: ἀγῶν δὲ μαργᾶ conj. J. 528 ἐλεεινὸν MSS.: corr. Porson.

ΔΗ. ἡμος, φίλαι, κατ' οἰκουν ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ώς ἐπ' ἔξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἥλθον ώς ὑμᾶς λάθρᾳ,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οὖτα πάσχω συγκατοικτιουμένην. 535

κόρην γάρ, οἷμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἔζευγμένην,
 παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δύο οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ⁵⁴⁰
 χλαιίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
 διπιστὸς ἡμῶν καγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.
 τὸ δ' αὖτις ξυννοικεῖν τῇδε ὄμοῦ τίς ἀν γυνὴ⁵⁴⁵
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὅρω γάρ ἥβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὃν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δὲ ὑπεκτρέπει πόδα.
 ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς⁵⁵⁰
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δὲ ἀνήρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἰπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· οὐδὲ ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λώφημα, τῇδε ὑμῶν φράσω.
 οὗτοι μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ⁵⁵⁵
 θηρός, λέβητι χαλκέω κεκρυμμένον,
 διπαῖς ἔτ' οὖσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φουῶν ἀνειλόμην,
 δις τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς⁵⁶⁰
 μισθοῦ πόρευε χερσίν, οὕτε πομπίμοις
 κώπαις ἐρέσσων οὕτε λαίφεσιν νεώς.

551 καλῆται Α: καλεῖται Λ.

554 λώφημα Ι.: λύπημα MSS.

ὅς καμέ, τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὗνις ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὥμοις, ἡνίκ' ἢ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥϋσ' ἔγω· 565
 χωδ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἥκεν κομῆτην ἵόν· ἐς δὲ πλεύμονάς
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
 τοσοῦτον ἐίπε· παῖ γέρουντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῷν ἐμῶν, ἐὰν πίθη, 570
 πορθμῶν, ὅθιούνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἔγω·
 ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῷν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἢ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ιοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδῶν
 στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσασ', ὡς φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα 580
 ζῶν κεῖνος εἴπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἔγω
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τούργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.

ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἢ πίστις, ως τὸ μὲν δοκεῖν
 ἔνεστι, πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω. 590

ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν· ως οὐδ' εἴ δοκεῖς

562 τὴν πατρῶον ἡνίκ' ἐς πόλιν conj. J.

570 πιθῆ (sic) A: πυθῆ L (with γρ. πι+).

ἔχειν, ἔχοις ἀν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

- ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραιὸν ἥδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ· ως σκότῳ
κὰν αἰσχρὰ πράσσης, οὕποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.
ΛΙ. τί χρὴ ποεῦν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ως ἐσμὲν ἥδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.
ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600
ἔως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἥγορῷ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφῆ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρῳ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε φράζ, ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνον πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῦ, 605
μηδ' ὅψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς
δεῖξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῷδ' ἀποίσεις σῆμ', δὲ κεῖνος εὐμαθὲς
σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται. 615
ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμουν,
τὸ μὴ πιθυμεῖν πομπὸς ὡν περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ' ὅπως ἀν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμου ἔννελθοῦσ' ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῆ.
ΛΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἐρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχιην 620
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ώς ἔχει δεῖξαι φέρων,

602 τόνδε ταναῦφῆ Wunder: τόνδε γ' εὐύφῆ MSS. (ἀ· written over εὐ
in L by S: schol. γρ. ἀϋφῆ ἀντὶ τοῦ λεπτοϋφῆ.) 615 ἐπὸν μαθήσεται
Billerbeck: ἐπ' δημα θήσεται MSS. 621 οὐ τι Α: οὐ τοι L.

λόγων τε πίστιν ων λέγεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἀν ἥδη· καὶ γὰρ ἔξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ώς ἔχοντα τυγχάνει.

625

ΛΙ. ἐπίσταμαι τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἰσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὅρῳ
προσδέγματ', αὐτὴν ώς ἐδεξάμην φίλως.

630

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τούμδον ἥδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἀν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῷ λέγοις ἀν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τάκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

στρ. α'. ΧΟ. ω ναύλοχα καὶ πετραῖα

2 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

*3 Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν Μηλίδα πὰρ
λίμναν*

635

4 χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

5 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

6 Πυλάτιδες κλεόνται.

ἀντ. α'. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν

640

2 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

*3 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον
μούσας.*

4 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

645

5 σοῦται πάσας ἀρετᾶς

6 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους.

στρ. β'. δὺν ἀπόπτολιν εἴχομεν παντᾶ,

2 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι

3 χρόνον, πελάγιον, ἵδριες οὐδέν.

623 λέγεις Wunder: ἔχεις MSS.

628 αὐτὴν Α: αὐτὴν θ' L, vulg.

636 πὰρ Triclinius: παρὰ MSS. (παραλίμναν L.)

639 κλέονται Musgrave: καλέονται MSS.

642 ἀχῶν Elmsley: ἴσχων L, vulg. (ιαχῶν r.)

644 ἀλκμήνας τε κόρος MSS. (κούρος Α): τε del. Triclinius.

645 σοῦται Blomfield, Elmsley: σεῦται MSS.

4 ἀ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650

5 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν

6 πάγκλαυτος αἰὲν ὥλλυτο.

7 νῦν δ' Ἀρης οἰστρηθεὶς

8 ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

ἀντ. β'. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ σταίη 655

2 πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,

3 πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,

4 νασιώτιν ἐστίαν

5 ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ.

6 ὅθεν μόλοι πανίμερος,

7 τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ

8 συγκραθεὶς ἐπὶ προφάσει φάρους.

ΔΗ. γυναικες, ώς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δημάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665

ΔΗ. οὐκ οἰδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φαινήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἀν προθυμίαν
ἀδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖν.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶν, ἦν φράσω,
γυναικες, ύμᾶς θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
φὸς γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆς οἰδὸς εὐέρου πόκος,
τοῦτ' ἡφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς 675

660 πανίμερος Madge: πανάμερος MSS. 662 συγκραθεὶς] συντακεῖς
conj. F. A. Paley.—φάρους M. Haupt: θηρός MSS. 672 ἦν Ersfurdt:
ἀν MSS. 673 ύμᾶς J.: ύμῶν L, vulg. (ἡμῶν r.)—μαθεῖν A, vulg.:
λαβεῖν L (with μ written above λ, and θ above β, by the first hand):
παθεῖν r. 675 ἀργῆς...πόκος Wunder, Lobeck: ἀργῆτ'...πόκω MSS.

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῆς ἅπαν,
ἥ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὁν ὁ θήρ με Κένταυρος πονῶν
πλευρὰν πικρὰ γλωχῖνι προύδιδάξατο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσφερόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
καὶ μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἐδρων.
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἀπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ 680
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σφέειν ἐμέ,
ἔως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί που.
κᾶδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχριστα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῆ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην, 690
κᾶθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἥλιον
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὕσπερ εἴδετε.
εἰσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως 695
τῆς οἰός, φῶ προύχριον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐσ ἥλιωτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὕστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἀν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν 700
προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὕστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὅστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποι γνώμης πέσω.
όρῳ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἀν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
έμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἵσ τοιησχ' ὑπερ; 705

οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρήζων ἔθελγέ μ'. ὡν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἔξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἀν θίγη,
φθείρει τὰ πάντα κυνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
σφαγῶν διελθὼν ἵὸς αἵματος μέλας
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεῦνος εἰ σφαλήσεται,
ταύτῃ σὺν ὄρμῇ κάμε συνθανεῖν ἄμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

- ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαῖως ἔχει.
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἔκουσίας
ὄργη πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἀν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' φὶ μηδέν ἔστ' οἴκοι βαρύ.
ΧΟ. σιγᾶν ἀν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς δις πρὶν φέρετο.

ΥΛΛΟΣ.

ῳ μῆτερ, ὡς ἀν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας

715 χῶνπερ Wakefield: χ' ὕσπερ L, vulg. (χῶσαπερ ἀν θίγη r.)
720 ὄρμῇ L (with γ superscr. by the first hand): ὄργῃ A. 730 οἴκοι
MSS.: corr. Wakefield. 731 λόγον] γρ. λόγον schol. in L: χρόνον MSS.

- τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.
 ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ω̄ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
 ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἵσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείναστα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
 ΔΗ. οἵμοι, τίν' ἔξήνεγκας, ω̄ τέκνον, λόγον;
 ΤΛ. δὲ οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γάρ
 φανθὲν τίς ἀν δύναιτ' ἀν ἀγένητον ποεῖν;
 ΔΗ. πῶς εἴπας, ω̄ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φήσ; 745
 ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν δύμασιν
 πατρὸς δεδορκῶς κού κατὰ γλῶσσαν κλύων.
 ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρὶ καὶ παρίστασαι;
 ΤΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
 δθ' εἰρπε κλεινὴν Εὔρύτου πέρσας πόλιν, 750
 νίκης ἄγων τροπᾶν κάκροθίνια,
 ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
 Κήναιον ἔστιν, ἐνθα πατρῷῳ Διὶ
 βωμοὺς ὄριζει τεμενίαν τε φυλλάδα·
 οὖν νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ. 755
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
 δὲ κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προύξεφίεσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦν· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὄμοῦ
 ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεω φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 δπως δὲ σεμνῶν ὅργίων ἐδαίετο 765
 φλὸξ αἵματηρὰ κάπτῳ πιείρας δρυός,
 ἰδρὼς ἀνήει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται
 πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,

χιτὼν ἄπαν κατ' ἄρθρον· ἥλθε δ' ὁστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φουνίας
ἐχθρᾶς ἔχιδνης ἵὸς ὡς ἐδαίνυτο.
ἐνταῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαιμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
δό δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὕσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κάκεῦνος ως ἥκουσε καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται,
ρίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσον
κρατὸς διασπαρέντος αἷματός θ' ὅμοῦ.
ἄπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπάτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ίύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν τ' ὅρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ⁷⁷⁰
ρίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίης καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὁφθαλμὸν ἄρας εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ·
ὦ παῖ, πρόστελθε, μὴ φύγῃς τούμὸν κακούν,
μηδὲ εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
775
780
785
790
795

770 ὁδαγμὸς MSS.: corr. Brunck. 778 πλευμόνων Α: πνευμόνων
L. 783 ἀνευφήμησεν Brunck: ἀνευφώνησεν Α, vulg. (ἄνευ φωνῆς
εὐ L.) 788 Λοκρῶν τ'] τ' οὐν. MSS., add. Diogenes Laertius 10. 137.

ἀλλ' ἀρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ' ὅπου με μὴ τις ὄψεται βροτῶν· 800
εἰ δ' οἴκτον ἵσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ως τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι· καὶ νιν αὐτίκα 805
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὃν σε ποίιμος Δίκη
τείσαιτ' Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ⁸¹⁰
κτείνασ', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟ. τί σῆγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΤΛ. ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὐρος ὁφθαλμῶν ἐμῶν 815
αὐτῇ γένοιτ' ἀπωθεν ἐρπούσῃ καλός.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἡτις μηδὲν ως τεκοῦσα δρᾷ;
ἄλλ' ἐρπέτω χαιρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
τῷμῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτῇ λάβοι. 820

στρ. α'. ΧΟ. οἶον, ὃ παιδεῖ, προσέμειξεν ἄφαρ
2 τούπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
3 τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
4 ὅ τ' ἔλακεν, ὅπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
5 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825
6 τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τάδ' ὀρθῶς
7 ἔμπεδα κατουρίζει. πῶς γὰρ ἀν ὁ μὴ λεύσσων
8 ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον πόνων ἔχοι θανὼν λα-
τρείαν; 830

799 με θὲς Wakefield: μέθες MSS. 816 καλός Brunck (from schol.): καλῶς MSS. 830 πόνων add. Gleditsch.

ἀντ. α'. εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ
 2 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 3 πλευρά, προστακέντος ἰοῦ,
 4 δν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 5 πῶς ὅδ' ἀν ἀέλιον ἔτερον ἢ τὰ τοῦ ἰδοι, 835
 6 δεινοτάτῳ μὲν ὑδρας προστετακώς
 7 φάσματι; μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
 8 Νέσσου ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840

στρ. β'. ὡν ἄδ' ἀ τλάμων ἀοκνος, μεγάλαν προσορῶσα
 δόμοισι βλάβαν νέων
 2 ἀτσσονσαν γάμων, τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλε· τὰ
 δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 3 γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς 845
 4 ἢ που ὀλοὰ στένει,
 5 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 6 τέγγει δακρύων ἄχναν.
 7 ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν
 8 καὶ μεγάλαν ἄταν.

ἀντ. β'. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· κέχυται νόσος, ὥ πόποι,
 οἶον ἀναρσίων
 2 οὕπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος
 οἰκτίσαι.
 3 ἵω κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός, 856

833 πλευρᾶ MSS.: corr. Triclinius, Erfurdt. 834 ἔτρεφε Lobeck:
 ἔτεκε MSS. 837 μελαγχαίτα δ'] δ' Wakefield: τ' L, vulg. 839 f.
 νέσσου θ' ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα L. So most MSS. (some
 with νέσσου): but V² has νέσσου θ' ὑποφόνια. Hermann, omitting Νέσσου
 θ', wrote ὑπόφονα δολιόμυθα. The reading in the text is that of Gleditsch.
 841 ἀοκνον MSS.: corr. Musgrave. 842 δόμοις MSS.: corr. Triclinius.
 843 ἀιτσσόντων MSS.: corr. Nauck.—αὐτὰ Blaydes: οὐ τι MSS. 844 ἀλλο-
 θρόου MSS.: corr. Erfurdt. 845 ὀλεθρίαις MSS.: corr. Triclinius.
 853 ff. οἶον ἀναρσίων | οὕπω ἀγακλειτὸν | ἥρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι
 L, vulg. (ἥρακλέα γ: ἐπέμολε Triclinius.) Ἡρακλέους was prob. a gloss.
 οἶον ἀναρσίων | ὑπ' οὕπω τοῦδε σῶμ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολε κ.τ.λ. conj. J.

- 4 ἀ τότε θοὰν νύμφαν
 5 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 6 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 7 ἀ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
 8 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.
- 860

HM. A. πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἴκτου δι’ οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
 τί φημί;

865

HM. B. ἡχεῖ τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῆ
 κωκυτὸν εἴσω, καὶ τι καινίζει στέγη.

XO. ξύνεις δὲ
 τήνδ' ως ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

870

ΤΡΟΦΟΣ.

ῳ παῖδες, ως ἅρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἥρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

XO. τί δ', ὡς γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

TP. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

875

XO. οὐ δή ποθ' ως θανοῦσα; TP. πάντ' ἀκήκοας.

XO. τέθνηκεν ἡ τάλαιρα; TP. δεύτερον κλύεις.

κομμός. XO. τάλαιν', δλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φήσ;

TP. σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν. XO. εἰπὲ τῷ μόρῳ,
 γύναι, ξυντρέχει.

880

TP. αὐτὴν διηῆστωσε. XO. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
 τάνδ' αἰχμᾶ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;

885

869 ἀήθης MSS.: ἀηδῆς London ed. of 1722: ἀγηθῆς conj. J. 879
 σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν MSS.: corr. J. H. H. Schmidt. 883 τάνδ'
 αἰχμὰν L, vulg.: corr. Hermann.

- TP. στονόεντος ἐν τομῷ σιδάρου.
 XO. ἐπεῖδες, ὡς ματαία, τάνδ' ὕβριν;
 TP. ἐπεῖδον, ως δὴ πλησία παραστάτις.
 XO. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῆ.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκε δὴ μεγάλαν
 ά νέορτος ἄδε νύμφα
 δόμοις τοῖσδ' Ἐρινύν. 895
- TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία
 ἐλευσσεις οἱ' ἔδρασε, κάρτ' ἀν ώκτισας.
 XO. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χείρ γυναικεία κτίσαι;
 TP. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῦν ἐμοί.
 ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἰσω μόνη, 900
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῦλα δέμνια
 στορυνύθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῷη πατρί,
 κρύψασ' ἑαυτὴν ἐνθα μή τις εἰσίδοι,
 βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένοιντ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου 905
 ψαύσειεν οἷς ἔχρητο δειλαία πάρος·
 ἄλλῃ δὲ κάλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
 εἰ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαιεν ἥ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη 910
 καὶ τῆς ἐπ' ἄλλοις ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἔξαιφνης σφ' ὄρῳ
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένη.
 κάγὼ λαθραῖον ὅμμ' ἐπεσκιασμένη

893 ἔτεκε δὴ J. H. H. Schmidt: ἔτεκεν MSS. 894 ἀ νέορτος
 schol.: ἀν ἔορτος L: ἀνέορτος A, vulg. 895 δόμοισι MSS.: corr. Nauck.
 905 γένοιτ' ἔρημη MSS.: corr. Nauck. 911 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ
 λοιπὸν οὐσίας MSS.: corr. J.

φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναικα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν· ω̄ λέχη τε καὶ νυμφεῖ̄ ἐμά,
 τὸ λοιπὸν ἥδη χαίρεθ', ώς ἔμ' οὕποτε 920
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνάτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ¹
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἢ χρυσήλατος
 προύκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 κάγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἐσθενον,
 τῷ παιδὶ φράξω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν φ̄ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγανῷ 930
 πλευρὰν ὑφ̄ ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἴδων δ' ὁ παῖς ὕμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τούργον κατ' ὄργην ώς ἐφάψειεν τόδε,
 ὅψ̄ ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἰκον οὔνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἐρξειεν τάδε. 935
 κάνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ώς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῆ, 940
 κλαίων ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἄμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὡρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τάνθάδ' ἐστίν· ὥστ' εἴ τις δύο
 ἦ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,

918 εὐναστηρίοις MSS.: corr. Dindorf. 924 ἢ Wakefield: φ̄ MSS.

931 ὑφ̄ L, vulg.: ἐφ̄ A. 942 βίον MSS.: corr. Wakefield.

944 ἦ καὶ πλείους τις L, vulg. (ἢ καὶ πλέους τις τ): corr. Dindorf.

μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθη τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

945

- στρ. α'.* ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
2 πότερα μέλεα περαιτέρω,
3 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.

ἀντ. α'. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,

950

- 2 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
3 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

στρ. β'. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις

- 2 γένοιτ' ἐπουρος ἐστιώτις αὔρα,
3 ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
4 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
5 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
6 μούνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
7 ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὁδύναις.
8 χωρεῦν πρὸ δόμων λέγουσιν
9 ἀσπετόν τι θαῦμα.

955

960

ἀντ. β'. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν

- 2 προύκλαιον, ὁξύφωνος ώς ἀηδών.
3 ξένων γὰρ ἔξόμιλος ἥδε τις βάσις.
4 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ώς φίλου
5 προκηδομένα βαρεῖαν
6 ἀψοφον φέρει βάσιν.
7 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
8 τί χρή, θανόντα νιν, ἢ καθ'
9 ὕπνον ὅντα κρῖναι;

965

970

947 πότερα πρότερον Dindorf: πότερ' ἀν πρότερα I. (πότερα πρότερ' ἀν r).

948 μέλεα Musgrave: τέλεα MSS. 951 μένομεν Erfurdt: μέλλομεν
MSS. 956 Ζηνὸς Triclinius: Διὸς MSS. 963 After ἀηδών L and
most MSS. add ξένοι: del. Triclinius. 966 προκηδομένα A: -αν L.

969 θανόντη] θάνατον conj. Bothe, φθίμενον Hermann.

ΤΛ. οἴμοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, οἴμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνου, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὁδύνην πατρὸς ὡμόφρονος. 975
ζῆ γὰρ προπετής· ἀλλ’ ἵσχε δακῶν
στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φίς, γέρον; ἢ ζῆ;
ΠΡ. οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὑπνῷ κάτοχον,
κάκκινήσεις κάναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν 980
νόσον, ω̄ τέκνου. ΤΛ. ἀλλ’ ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἅπλετον· ἔμμεμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῦ γὰς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις 985
οδύναις; οἴμοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἢ δ’ αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἀρ’ ἔξήδη σ’ ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ’ ἀπὸ κρατὸς 990
βλεφάρων θ’ ὑπνου; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἀν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
ἰερῶν οἵαν οἶων ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἡνύσω, ω̄ Ζεῦ. 995

971 f. ᾠμοι ἐγώ σου πάτερ | ᾠμοι ἐγώ σου μέλεος L, vulg. (σοῦ bis Brunck: οἴμοι bis Dindorf.) The defect in the anapaestic dimeter (972) could be removed by substituting πάτερ, ω̄ for the second σοῦ. 986 οἴμοι μοι] μοι add. Brunck. 988 ἔξήδη σ' Wecklein: ἔξήιδησ L, vulg. 994 οἶων F. J. Martin: ἀνθ' οἶων θυμάτων MSS.

οῖαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οῖαν·
 ἥν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ό τάλας
 ὕφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον
 μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
 τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ό χειροτέχνης
 ἰατορίας, δις τήνδ' ἄτην
 χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
 θαῦμ' ἀν πόρρωθεν ἴδοιμην.

1000

στρ. α'. ἐ ἔ,

2 ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον ὕστατον,
 3 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι.

1005

στρ. β'. πᾶ πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;

2 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.

3 ἀνατέτροφας ὁ τι καὶ μύση.

ἥπται μου, τοτοτοῖ, ἥδ' αὐθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ω̄
 πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ 1011
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρίᾳ πάντα καθαίρων
 ώλεκόμαν ό τάλας· καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

ἀντ. α'. ἐ ἔ,

2 οὐδ' ἀπαράξαι κράτα βίᾳ θέλει
 3 μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

1015

III. ω̄ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τούργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
 ἥ κατ' ἐμὰν ρώμαν, σὺ δὲ σύλλαβε, σοὶ γὰρ ἐτοίμα
 ἐς πλέον ἥ δι' ἐμοῦ σφέζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε,

1005 ὕστατον] εὐνᾶσαι L: εἰνάσαι A, vulg.: corr. Wunder from schol.
 in L (γρ. ὕστατον). 1006 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι] ἐᾶτέ με δύστανον
 εὐνᾶσαι L (εὐνᾶσαι A: εὐνᾶσθαι Ellendt): corr. Hermann. 1007 πᾶ
 πᾶ Seidler: πᾶ MSS. 1009 ἀντέτροφας L, vulg.: corr. Erfurdt.
 1011 οὖς MSS.: oīs Wakefield. 1013 ἐπιτρέψει r: ἀποτρέψει L, vulg.
 1016 βίᾳ Wakefield: βίου MSS. 1019 f. σοὶ γὰρ ἐτοίμα | ἐς πλέον]
 σοὶ τε γὰρ ὅμμα | ἐμπλεον MSS. (ἐμπλεων r): corr. J.

λαθίπονον δ' ὁδυνᾶν οὕτ' ἔνδοθεν οὕτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

στρ. γ'. ΗΡ. ὡς παῖ, ποῦ ποτ' εἰ; τὰδέ με τὰδέ με
2 πρόσλαβε κουφίσας. ἐ ἔ, ἵω δαιμον. 1025

ἀντ. β'. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία
2 διολοῦσ' ἡμᾶς
3 ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὡς Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἵω
παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτίρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῆδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, ὡς μ'
ἐχόλωσεν

σὰ μάτηρ ἀθεος· τὰν ὥδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038
αὔτως, ὥδ' αὔτως, ὡς μ' ὀλεσεν. ὡς γλυκὺς Ἀιδας,

ἀντ. γ'. ὡς Διὸς αὐθαίμων, εὔνασον εὔνασόν μ'
2 ὡκυπέτᾳ μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας. 1041

ΧΟ. κλύοντος' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵαις οἶος ὡν ἐλαύνεται. 1045

ΗΡ. ὡς πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κούπω τοιοῦτον οὕτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προύθηκεν οὕθ' ὁ στυγνὸς Εύρυσθεὺς ἐμοί,
οἶον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050

1021 f. ὁδυνᾶν...βίοτον Musgrave: ὁδύναν...βιότον MSS.—θύραθεν | ᔁστι] θύρας' ἐν|εστι L (with θ written above σ by the first hand), vulg.
1023 ὡς παῖ Seidler: ὡς παῖ παῖ L, vulg. 1031 ὡς Παλλὰς Παλλάς Dindorf: ἵω Παλλὰς MSS. 1033 τὸν φύτορ' Dindorf: τὸν φύσαντ' MSS.
1038 τὰν Seidler, Erfurdt: ἄν MSS. 1039 f. ὡς Διὸς αὐθαίμων,
| ὡς γλυκὺς Ἀιδας MSS.: corr. Seidler. 1041 εὔνασόν μ' εὔνασον
L, vulg.: corr. Erfurdt, Bergk. 1046 κοὐ λόγῳ Bothe: καὶ λόγῳ
MSS.

καθῆψεν ὅμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, φὲ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ρόφει ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου 1055
πέπωκεν ἥδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδη.
κού ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενῆς
στρατὸς Γιγάντων οὔτε θήρειος βίᾳ, 1060
οὐθ' Ἐλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος οὐθ' ὁσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ίκόμην, ἔδρασέ πω.
γυνὴ δέ, θῆλυς φῦσα κούκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα. 1065
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1070
δός μοι χεροῦν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ώς εἰδῶ σάφα
εἰ τούμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὄρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνουν, τόλμησον· οἴκτιρόν τέ με 1075
πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδ' ἀν εἰς ποτε
τόνδ' ἀνδρα φαίη πρόσθ' ἵδεν δεδρακότα,
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὔρημαι τάλας. 1080
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὅποιας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπονθα· δειξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἵδού, θεᾶσθε πάντες ἀθλιον δέμας,
ὅρâτε τὸν δύστηνον, ώς οἰκτρῶς ἔχω. 1085
αἰαῖ, ὦ τάλας, αἰαῖ,

1062 φῦσα Nauck: οὖσα MSS.

1074 εἰπόμην schol. *Att.* 317, r: ἐσπόμην L, vulg.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὐτοῦ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδέ τοι γάρ μαστόν μ' ἔαν
ἔσικεν ἡ τάλαινα διαβόρος νόσος.

ῳναξ Ἀιδη, δέξαι μ',
ῳ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

ἔνσεισον, ὠναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαινυται γὰρ αὐτὸν πάλιν,

ἥιθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὥστε χέρες χέρεις,
ὥστε νῶτα καὶ στέρνον, ὥστε φίλοι βραχίονες,

ἡμεῖς δὲ κεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,

λέοντον, ἄπλατον θρέμμα κάπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θύραν,

διφυά τὸ ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,

Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θύραν χθονὸς

"Αἰδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων

δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. 1100
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγενσάμην,

κούδεὶς τροπαῖον ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δέ τοι ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος

τυφλῆς ὑπὸ ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὅ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὡνομασμένος,

ὅ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.

ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδε ἴστε, καὶν τὸ μηδὲν ὥστε
καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε

χειρώσομαι κάκ τῶνδε προσμόλοι μόνον,
ἴν' ἐκδιδαχθῆ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι

καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανῶν ἐτεισάμην.

XO. ὥστε τλῆμον Ἐλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ

1091 ἡμεῖς δε (sic) κεῖνοι L: ἡμεῖς ἐκεῖνοι A, vulg.

1096 ὑπέροχον MSS.: corr. Bentley, S. Clarke.

1085

1090

1095

1105

1110

ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

- ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεις ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθι μου, νοσῶν ὄμως. 1115
αἰτήσομαι γάρ σ' ὅν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει
θυμῷ δύσοργος· οὐ γὰρ ἀν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ καν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.
- ΗΡ. εἰπὼν δὲ χρῆζεις λῆξον· ώς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ' ὅν σὺ ποικίλλεις πάλαι. 1120
- ΤΛ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἔστιν, οἷς θ' ἡμαρτεν οὐχ ἔκουσία.
- ΗΡ. ὡς παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ώς κλύειν ἐμέ; 1125
- ΤΛ. ἔχει γὰρ οὔτως ὕστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.
- ΗΡ. οὐ δῆτα τοῦς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
- ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.
- ΤΛ. λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής. 1130
- ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.
- ΤΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.
- ΗΡ. οἵμοι· πρὶν ως χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;
- ΤΛ. καν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
- ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατηρξας· εἰπὲ δ' ἢ νοεῖς. 1135
- ΤΛ. ἄπαν τὸ χρῆμ', ἡμαρτε χρηστὰ μωμένη.
- ΗΡ. χρήστ', ὡς κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾶ;
- ΤΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ως προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.
- ΗΡ. καὶ τὶς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140
- ΤΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἔξεπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.
- ΗΡ. ίοὺ ίοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας·
ὅλωλ' ὅλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.

1136 μωμένη τ, Heath: μωμένη L, vulg.

οῖμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.

1145

ἴθ', ὡς τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὄμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκουιτν, ως τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἰδ' ἐγώ.

1150

ΤΛ. ἀλλ' οὕτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
παιδῶν δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἀν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἔξυπηρετήσομεν.

1155

ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τούργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὡν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
τῷν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο-,
ἀλλ' ὅστις "Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ως τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἵσα
μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἄ τῷν ὄρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἀλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῷας καὶ πολυγλώσσου δρυός,
ἢ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῷν ἐφεστώτῳ ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· κάδόκουν πράξειν καλῶς·
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγύγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὐτὸν γενέσθαι τῷδε τάνδρὶ σύμμαχον,

1165

1170

1175

1158 φανεῖς r: φανῆις L, vulg.
θανεῖν ὑπο MSS.: corr. Erfurdt.

1160 πρὸς τῷν πνέοντῷν μηδενὸς

1172 τὸ δ' L¹: τόδ' L^s, vulg.

καὶ μὴ πιμεῖναι τούμδον ὁξῦναι στόμα,
ἀλλ’ αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἔξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΛ. ἀλλ’, ὡς πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ’ ἐπελθών, πείσομαι δ’ ἢ σοι δοκεῖ. 1180

ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΤΛ. ως πρὸς τί πίστιν τήνδ’ ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ’ ἀπιστήσεις ἐμοί;

ΤΛ. ἵδού, προτείνω, κούδεν ἀντειρήσεται.

ΗΡ. ὅμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα. 1185

ΤΛ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ’ ἔξειρήσεται;

ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΤΛ. ὅμνυμ ἔγωγε, Ζῆν’ ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡ. εἰ δ’ ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.

ΤΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὔχομαι δ’ ὅμως. 1190

ΗΡ. οἰσθ’ οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον;

ΤΛ. οἶδ’, ως θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τούμδον ἔξαραντά σε
σῶμ’ αὐτόχειρα καὶ ξὺν οἷς χρήζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ’ ἄρσεν’ ἐκτεμόνθ’ ὅμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τούμδον ἔμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ·
ἀλλ’ ἀστένακτος κάδακρυτος, εἴπερ εἰ 1200

τοῦδ’ ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ’ ἔγὼ
καὶ νέρθεν ὧν ἀραιοῖς εἰσαεὶ βαρύς.

ΤΛ. οἴμοι, πάτερ, τί δ’ εἶπας; οἴά μ’ εἴργασαι.

ΗΡ. ὅποια δραστέ ἐστίν· εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἀλλού γενοῦ του μηδ’ ἔμὸς κληθῆς ἔτι. 1205

ΤΛ. οἴμοι μάλ’ αὐθίς, οἴά μ’ ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. οὐ δῆτ’ ἔγωγ’, ἀλλ’ ὧν ἔχω παιώνιον

- καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΤΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἀν ἵψην τὸ σόν; 1210
 ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
- ΤΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
- ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
- ΤΛ. ὅσον γ' ἀν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν. 1215
 τὰ δ' ἄλλα πράξω, κού καμεῖ τούμὸν μέρος.
- ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα πρόσνειμαι δέ μοι
 χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
- ΤΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἔργασθήσεται.
- ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἰσθα δῆτα παρθένον;
- ΤΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. 1220
 ΗΡ. ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον.
 ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
 βούλει, πατρώων ὄρκίων μεμνημένος,
 προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρέ·
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ 1225
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,
 ἄλλ' αὐτός, ὡς παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
 πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
 σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
- ΤΛ. οἵμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230
 τὸ δ' ὡδὸν φρονοῦντα τίς ποτ' ἀν φέροι;
- ΗΡ. ὡς ἔργασείων οὐδὲν ὡν λέγω θροεῖς.
- ΤΛ. τίς γάρ ποθ', ἦ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
 μεταίτιος σοὶ δ' αὐθὶς ὡς ἔχεις ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ ἔτις ἄλαστόρων νοσοῖ, 1235
 ἔλοιτο; κρεῖσσον κάμε γ', ὡς πάτερ, θανεῖν
 ἦ τοῖσιν ἔχθιστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1211 τἄλλα γ' A: τἄλλα μ' L. 1220 ὡς γ' Schaefer: ὡστ' L,
 vulg. 1226 λάβοι MSS.: corr. Elmsley. 1228 πείθου L, vulg.:
 corr. Brunck. 1234 σοὶ δ' Schaefer: σοὶ τ' MSS. 1238 νεμεῖν
 Brunck: νέμειν MSS.

- ΗΡ. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΛ. οἵμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΛ. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
- ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθώ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσεβεια, τούμδον εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
- ΤΛ. τοιγάρ ποήσω κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν θεοῦσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ. 1250
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾶς· κάπι τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν, ὥ παι, πρόσθεις, ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἰστρον ἐς πυράν με θῆς. ἄγ' ἐγκονεῦτ', αἴρεσθε· παῦλά τοι κακῶν αὗτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε, ἐπεὶ κελεύεις καξαναγκάζεις, πάτερ. 1255
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τὴνδ' ἀνακινῆσαι νόσον, ὥ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ', ἀνάπανε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον. 1260
- ΤΛ. αἴρετ', ὁπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ τούτωι θέμενοι συγγνωμοσύνην, μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων, 1265

1242 ἀπ' εὐνασθέντος L: ἀπευνασθέντος A, vulg.

1263 τελέουσ' Billerbeck: τελέως MSS.

οὶ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ’ ἐφορῶσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ’ οὐδεὶς ἐφορᾶ,
 τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ’ οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 αἰσχρὰ δὲ ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δ’ οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδ’ ἄτην ὑπέχοντι.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν’, ἐπ’ οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἵδούσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ,
 κούδεν τούτων ὅ τι μὴ Ζεύς.

1275 ἐπ’ οἴκων schol. (as a v. l.), T: ἀπ’ οἴκων L, A, vulg.
 1277 καὶ add. Bentley.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΚΤΗ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, Βροτοῖς ἀστιπτοῖς οὐδ' οἰκουμένη·
ἐνθ', ὡς κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς,
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιὰ
Ποίαντος νιὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε, 5
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκῆλοις προσθιγεῦν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κάκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἥδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα,
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἀν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν. 20

ἄ μοι προσέλθων σῆγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
χῶρον τὸν αὐτὸν τόνδ' ἔτ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
ώς τάπιλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
ἔγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἵη.

25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀναξ Ὁδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις·
δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξύπερθε· καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. ὄρα καθ' ὑπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῆ.

30

ΝΕ. ὄρῳ κενὴν οἰκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

ΝΕ. στιπτή γε φυλλὰς ώς ἐναυλίζοντί τῷ.

ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδεν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος
τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.

35

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕ. ίοὺς ίού· καὶ ταῦτα γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔ. ἀνήρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
καστ' οὐχ ἕκας που· πῶς γὰρ ἀν νοσῶν ἀνήρ
κῶλον παλαιὰ κηρὶ προσβαίη μακράν;
ἄλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νόδυνον κάτοιδέ που.

40

τὸν οὖν παρόντα πέμψου εἰς κατασκοπήν,
μὴ καὶ λάθη με προσπεσών· ώς μᾶλλον ἀν
ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

45

ΝΕ. ἄλλ' ἔρχεται τε καὶ φυλάξεται στίβος.
σὺ δ' εἴ τι χρήζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

23 τὸν αὐτὸν Blaydes: πρὸς αὐτὸν MSS.—τόνδ' ἔτ', εἴτ'] τόνδ', ἢτ'
L (τόνδ' εἴτ' ορ τόνδε γ' εἴτ' τ'): corr. Elmsley. 25 ἵη Camerarius:
εἴη MSS. 30 καταυλισθεὶς L: κατακλιθεὶς A.

- ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῦ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὃν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει. 50
- ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῦ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. 55
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἴκουν, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἔχθρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
μόνην ἔχοντες τὴνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἡξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὔτ' Ὁδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἀν
θέλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχάτων κακά. 65
τούτῳ γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον. 70
ώς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὕτ' ἔνορκος οὐδενὶ¹
οὕτ' ἔξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἔστ' ἀρνήσιμον. 75
ἄστ' εἴ με τόξων ἐγκρατής αἰσθήσεται,
ὅλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῷ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά. 80

61 μόνην Α: μόνην δ' L. 66 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς
L^s (οὐδέμ' L¹), vulg.: corr. Buttmann. 79 παῖ Erfurdt: καὶ MSS.

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὐθις ἐκφανούμεθα.

νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ⁸⁵
δός μοι σεαυτόν, κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

- NE. ἐγὼ μὲν οὖς ἀν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ.
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὗτ' αὐτὸς οὐθ', ὡς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἐτοῦμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν
καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἐνδὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἔξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. 95

- ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καντὸς ἀν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἰχον ἐργάτιν.
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἔξιῶν ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.
NE. τί μ' οὖν ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 100
ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
NE. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἀν λάθοις.
NE. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἴσχυος θράσος;
ΟΔ. ιὸντος ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105
NE. οὐκ ἀρ' ἔκεινω γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ;
ΟΔ. οὖ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
NE. οὐκ αἰσχρὸν ἥγει δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει.
NE. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110
ΟΔ. ὅταν τι δρᾶς εἰς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

81 τι L: τοι A. 100 τί μ' οὖν Wakefield: τι οὖν μ' MSS.

110 λακεῖν L¹: λαλεῖν L^c, vulg.

- ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν;
 ΟΔ. αἴρει τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 ΝΕ. οὐκ ἀρ' ὁ πέρσων, ως ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;
 ΟΔ. οὕτ' ἀν σὺ κείνων χωρὶς οὕτ' ἐκεῖνα σοῦ. 115
 ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ὡδ' ἔχει.
 ΟΔ. ως τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
 ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἀν ἀρνούμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἀν αὐτὸς κάγαθὸς κεκλῆται ἄμα.
 ΝΕ. ἵτω· ποήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἦ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεσα;
 ΝΕ. σάφ' ἵσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχουν,
 ἐγὼ δ' ἅπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', ἑάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
 κατασχολάζειν, αὐθὶς ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
 μορφὴν δολώσας, ως ἀν ἀγνοίᾳ προσῆγε.
 οὐ δῆτα, τέκνου, ποικίλως αὐδωμένου 130
 δέχουν τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
 Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἥγήσαιτο νῷν,
 Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἷ σῳζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον 135
 2 στέγειν ἷ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 3 φράζε μοι. τέχνα γὰρ
 4 τέχνας ἑτέρας προύχει
 5 καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 6 Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται. 140

116 θηρατέ' οὖν Triclinius: θηρατέα L, A, vulg.

129 ἀγνοίᾳ L, A, vulg.: ἀγνοίᾳ Triclinius.

7 σὲ δ', ὡς τέκνουν, τόδ' ἐλήλυθεν
 8 πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε,
 9 τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

σύστ. α'. ΝΕ. νῦν μέν, ἵσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
 προσιδεῖν ἐθέλεις δυτινα κεῖται, 145
 δέρκου θαρσῶν· ὅπόταν δὲ μόλη
 δεινὸς ὁδίτης τῶνδ' οὐκ μελάθρων,
πρὸς ἐμὴν αἰὲν χεῖρα προχωρῶν
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ἀντ. α'. ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, 150
 2 φρουρεῖν ὅμμα' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
 3 νῦν δέ μοι λέγ', αὐλὰς
 4 ποίας ἔνεδρος ναίει
 5 καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
 6 μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, 155
 7 μὴ προσπεσών με λάθη ποθέν·
 8 τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει στίβον,
 9 ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

σύστ. β'. ΝΕ. οἶκον μὲν ὄρᾶς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κοίτης. 160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἀπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
 στίβον ὁγμεύει τῇδε πέλας που,
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς ιοῖς στυγερὸν στυγερῶς,
 οὐδέ τιν' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

147 οὐκ J.: ἐκ MSS.
 σδν: del. Triclinius.

163 τῇδε Blaydes:

150 After ἄναξ, L and most MSS. add τὸ

ποθέν

MSS. : corr.

156 μὴ με λάθη προσπεσών ποθέν MSS. : corr.

Hermann.

(τῇδε Γ.)

- στρ. β'. ΧΟ.* οἰκτίρω νιν ἔγωγ', ὅπως,
 2 μή του κηδομένου βροτῶν
 3 μηδὲ ξύντροφον ὅμμ' ἔχων,
 4 δύστανος, μόνος αἰεί,
 5 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 6 ἀλύει δ' ἐπὶ παντὶ τῷ
 7 χρείας ἴσταμένω. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
 8 ὡς παλάμαι θεῶν·
 9 ὡς δύστανα γένη βροτῶν,
 10 οἵς μὴ μέτριος αἰών.

170

177

180

185

190

- Δυτ. β'. οὗτος, πρωτογόνων ἵσως*
 2 οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
 3 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 4 κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
 5 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 6 θηρῶν, ἐν τ' ὁδύναις ὄμοι
 7 λιμῷ τ' οἰκτρός, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· ὀρεί-
 8 α δ' ἀθυρόστομος
 9 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικραῖς
 10 οἰμωγαῖς ὑπακούει.

- σύστ. γ'. ΝΕ.* οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἔμοι·
 θεῖα γάρ, εἴπερ κάγω τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
 οὐκ ἔσθ' ως οὐ θεῶν του μελέτη,
 τὸν μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

195

177 θεῶν Lachmann: θυητῶν MSS. 187 f. ὀρείᾳ Mekler:
 βαρεῖα δ' L, A, vulg. (βαρεῖ·|ὰ δ' Vat. b.) 189 f. πικρᾶς |
 οιμωγᾶς ὑπόκειται MSS.: πικρᾶς | οιμωγᾶς ὑπακούει Auratus, Brunck (πικρᾶς
 ...οιμωγᾶς Blaydes). 196 ως Porson: ὅπως MSS.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, φῶ λέγεται
χρῆναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

200

στρ. γ. ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. πρού-
φάνη κτύπος,

2 φωτὸς σύντροφος ώς τειρομένου του,

3 ἢ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.

4 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του στίβον κατ'
ἀνάγκαν

206

5 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει

6 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ
θροεῖ.

ἀντ. γ. ἀλλ' ἔχε, τέκνου, ΝΕ. λέγ' ὁ τι. ΧΟ. φρον-
τίδας νέας.

210

2 ως οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ,

3 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,

4 ως ποιμὰν ἀγροβότας, ἀλλ' ἢ που πταίων ὑπ'
ἀνάγκας

215

5 βοᾶ τηλωπὸν ἰωάν,

6 ἢ ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον· προβοᾶ τι γὰρ
δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι·

τίνες ποτ' ἐσ γῆν τήνδε κάκ ποίας πάτρας

220

κατέσχετ' οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην;

ποίας πάτρας ἀν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε

τύχοιμ' ἀν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος

στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

203 τειρομένου του] του add. Porson.
τι MSS. 220 κάκ ποίας πάτρας L: ναυτίλω πλάτη A. 222 πάτρας]
πόλεως conj. J.—ἀν ὑμᾶς ἢ γένους L: ὑμᾶς ἀν ἢ γένους A: corr. Triclinius.

218 τι γὰρ Wunder: γάρ

φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαί· καὶ μή μ' ὅκινῳ 225
 δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 ἔρημον ὥδε κάψιλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἴπερ ως φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'. οὐ γὰρ εἰκὸς οὕτ' ἐμὲ 230
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτο γ' οὕθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

- NE. ἀλλ', ως ξέν', ἵσθι τοῦτο πρῶτον, οὖνεκα
 "Ελληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν. 235
 ΦΙ. ως φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦνδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 τίς σ', ως τέκνουν, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
 χρέα; τίς ὄρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἰ.
 NE. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
 Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἰκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς 240
 'Αχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἰσθα δὴ τὸ πᾶν.
 ΦΙ. ως φιλτάτου παῖ πατρός, ως φίλης χθονός,
 ως τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
 στόλῳ προσέσχεις τήνδε γῆν, πόθεν πλέων;
 NE. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ ταῦν γε ναυστολῶ. 245
 ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἡσθα ναυβάτης
 ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἰλιον στόλου.
 NE. ἡ γὰρ μετέσχεις καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
 ΦΙ. ως τέκνουν, οὐ γὰρ οἰσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾶς;
 NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250
 ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἡσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
 NE. ως μηδὲν εἶδότ' ἵσθι μ' ων ἀνιστορεῖς.
 ΦΙ. ως πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ως πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μηδὲ κληδῶν ὥδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

228 καλούμενον MSS.: corr. Brunck.

251 οὐδ' ὄνομ' οὐδὲ L, vulg. (οὐδ' οὐνομ' οὐδὲ A): ἀρ' add. Erfurdt.

μηδ' Ἐλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ πω.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἔμε
 γελῶσι σūγ' ἔχοντες, ἡ δ' ἐμὴ νόσος
 ἀεὶ τέθηλε κάπι μεῖζον ἔρχεται.
 ὥ τέκνουν, ὥ παῖ πατρὸς ἔξ Ἀχιλλέως,
 ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, δὲν κλύεις ἵσως
 τῶν Ἡρακλείων ὅντα δεσπότην ὅπλων,
 ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, δὲν οἵ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χώ Κεφαλλήνων ἄναξ
 ἔρριψαν αἰσχρῶς ὥδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.
 ξὺν ἦ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
 φύχοντ' ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
 Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ.
 τότ' ἄσμενοί μ' ως εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλον
 εῦδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρᾳ,
 λιπόντες φύχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ράκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἵ αὐτοῖς τύχοι.
 σὺ δῆ, τέκνουν, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἔξ ὑπνου στῆναι τότε;
 ποῖ ἐκδακρύσαι, ποῖ ἀποιμῷξαι κακά;
 ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἀς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἀνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 ηὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὔμάρειαν, ὥ τέκνουν.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προῦβαινέ μοι,
 καῦδει τι βαιᾶ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον

256 πω τ, Blaydes: που L, vulg. 266 τῆς Auratus: τῆσδ' MSS.

272 πέτρῳ MSS.: corr. Blaydes.

διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἔξηγίσκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἀν τάλας
εἰλυόμην, δύστηνον ἔξέλκων πόδα 290
πρὸς τοῦτ' ἀν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καὶ που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἀν ἔξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἀν οὐ παρῆν, 295
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σφόζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γάρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

φέρ', ὡς τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἔκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδὲ ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γάρ τάδε 305
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἀν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὡς τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μέν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτίραυτες, ἢ τινα στολήν.
ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἀν μνησθῶ, θέλει,
σωσάι μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἥδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαι μ' ἢ τ' Ὁδυσσέως βίᾳ,
ὡς παῖ, δεδράκασ· οἵ Ὄλύμπιοι θεοὶ 310
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

XO. ἔοικα κάγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἵσα

291 δύστηνος MSS.: corr. Canter. 300 μάθης L, A, vulg. (μάθει):
μάθοις T: κἄν...μάθοις M. Seyffert. 315 οἵ Porson: οἷς MSS.

- ξένοις ἐποικτίρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
- NE. ἐγὼ δὲ καῦτὸς τοῦσδε μάρτυς ἐν λόγοις
ώς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὁδυσσέως βίας. 320
- ΦΙ. ή γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
- NE. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε,
ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῦεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
- χὴ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
- ΦΙ. εὖ γ', ὡς τέκνον· τίνος γὰρ ὁδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
- NE. ὡς παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών. 330
- ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
- ΦΙ. οἵμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἀν μάθω
πρῶτον τόδ'. ἡ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
- NE. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὑπο, 335
- τοξευτός, ώς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.
- ΦΙ. ἀλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανών τε χῶ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὡς τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
- NE. οἴμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὡς τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
- ΦΙ. ὄρθως ἐλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὐθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
- NE. ἡλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖος τ' Ὁδυσσεὺς χῶ τροφεὺς τούμοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345
- ώς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἡ μ' ἐλεῖν.
ταῦτ', ὡς ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν

320 συντυχῶν L, A, vulg.: γὰρ τυχῶν r.

324 θυμῷ...χεῖρα MSS.: corr. Brunck.

χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἴμέρῳ, 350
ὅπως ἔδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χώ λόγος καλὸς προσῆν,
εὶ τάπι τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἵών.
ἥν δ' ἡμαρ ἥδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κάγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίω πλάτη 355
κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ δάκρυσα κεῖνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
ἔλθων Ἀτρεΐδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλα' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἴπον, οἷμοι, τλημονέστατον λόγον·
ὦ σπέρμος Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστι σοι
πατρῷ ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνήρ 365
ἄλλος κρατύνει νῦν, δ' Λαέρτου γόνος.
κάγὼ δακρύσας εὐθὺς ἔξανίσταμαι
δρυγῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τάμα, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
δ' δ' εἶπ' Ὁδυσσεύς, πλησίον γὰρ ὥν κυρεῖ,
ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε·
ἐγὼ γὰρ αὕτ' ἔσωσα κάκεῖνον παρών.
κάγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἥρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
εὶ τάμα κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὥν,
δηγθεὶς πρὸς ἀξέκουσεν ὥδ' ἡμείψατο·
οὐκ ἥσθ' ἵν' ἥμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὐ σ' ἔδει·
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
οὐ μήποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων.

τοιαῦτ' ἀκούσας καξονειδισθεὶς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κάκ κακῶν Ὁδυσσέως.
κούκ αἰτιώμαι κεῖνον ως τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δὲ ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς· οὐδὲ Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὄμοιώς καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390

στρ. ΧΟ. ὁρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μάτερ αὐτοῦ Διός,
2 ἀ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
3 σὲ κάκεῖ, μάτερ πότνι', ἐπηνδώμαν, 395
4 ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἔχωρει,
5 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
6 ἵω μάκαιρα ταυροκτόνων 400
7 λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου,
8 σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ως ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὡς ξένοι, πεπλεύκατε·
καὶ μοι προσάδεθ', ὥστε γιγνώσκειν ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καξ Ὁδυσσέως.
ἔξιδα γάρ νιν παντὸς ἀν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἣς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποεῖν.
ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν 410
Αἴας δὲ μείζων ταῦθ' ὄρων ἡνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὡς ξέν'. οὐ γάρ ἀν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χοῦτος οἴχεται θανὼν;

ΝΕ. ως μηκέτ' ὅντα κεῖνον ἐν φάει νόει. 415

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ δὲ Τυδέως γόνος,

409 μέλλοι L: μέλλει A, vulg. 414 ἀλλ' ομ. L, add. A, vulg.

- οὐδ' ούμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NE. οὐ δῆτ· ἐπίστω τοῦτό γ· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420
- ΦΙ. τί δ; οὐ παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ δὲ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἔξήρυκε, βουλεύων σοφά.
- NE. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος δὲς παρῆν γόνος. 425
- ΦΙ. οἵμοι, δύ' αὖ τώδ' ἄνδρ' ἔλεξας, οἶν ἐγὼ
ἥκιστ' ἀνὴρ ήθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, δθ' οἴδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὁδυσσεὺς δὲ ἔστιν αὖ κάνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδάσθαι νεκρόν; 430
- NE. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
- ΦΙ. φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, δὲς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;
- NE. χοῦτος τεθνηκὼς ἦν· λόγω δέ σ' ἐν βραχεῖ 435
τοῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αίρει πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.
- ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸν τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἔξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440
- NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὁδυσσέως ἐρεῖς;

421 τί δ' ὡ παλαιὸς L (ὡ made from ω by the first hand, which has also written 'δ' above): τί δ' δες παλαιὸς r: corr. Burges, Meineke.

425 δσπερ ἦν γόνος MSS.: corr. Musgrave. 426 δύ' αὖ τως (from αὐτως) δειν' (sic) . . ἔλεξας L, with an erasure of two letters after δειν', to which the apostrophe has been added by S. The other MSS. vary only between αὐτως and αὐτως. Schol. in L, γρ. δύ' αὐτῷ δ' ἔξειδειξας: whence Porson conj. δύ' αὖ τώδ' ἔξειδειξας. Corr. J. (*Journ. Philol.* vol. II. p. 72, 1869), and Blaydes (ed. 1870). 435 σ' ἐν βραχεῖ] ἐν om. MSS., add. Erfurdt.

- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὅς οὐκ ἀν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐώῃ· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
- ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτόν, ἡσθόμην δὲ ἔτ' ὅντα νιν.
- ΦΙ. ἔμελλον· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γένος ἀπώλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
καὶ πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαιρούσ' ἀναστρέφοντες ἐξ "Αἰδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστον ἀποστέλλουσ' αἱεί.
ποὺ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποὺ δὲ αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖα ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὔρω κακούς;
- ΝΕ. ἐγὼ μέν, ὡς γένεθλον Οἰταίου πατρός,
τὸ λοιπὸν ἥδη τηλόθεν τό τ' Ἰλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι·
ὅπου θέρισταν τάγαθον μεῖζον σθένει
κάποιοθίνει τὰ χρηστὰ χῶρα δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρεξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκύρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
- νῦν δὲ εἰμι πρὸς ναῦν· καὶ σύ, Ποίαντος τέκνου,
χαῖρος ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δὲ ἴωμεν, ὡς ὁπηνίκος ἀν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκη, τηνικαῦθ' ὄρμώμεθα.
- ΦΙ. ἥδη, τέκνου, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γάρ καλεῖ
πλοῦν μὴ ἐπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρὸς πρός τε μητρός, ὡς τέκνου,
πρός τὸν εἴ τι σοι κατ' οἰκόν ἔστι προσφιλέσ,
ἴκετης ἵκνοῦμαι, μὴ λίπησ μὲν οὕτω μόνον,
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδε οἵοις ὄρᾶς
ὅσοισί τὸν ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μέν,

ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλῆθι· τοῖσι γενναιόισι τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἔχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεέες.
 σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὅνειδος οὐ καλόν,
 δράσαντι δ', ὡς παῖ, πλεῦστον εὐκλείας γέρας,
 ἐὰν μόλω 'γὰζων πρὸς Οἴταίαν χθόνα.
 ἵθ· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. 475
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην, ὅπου
 ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνουν,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὃν 485
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὔτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·
 ἀλλ' ἡ πρὸς οἴκου τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
 ἡ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὔβοιας σταθμά·
 κάκειθεν οὖ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 490
 Τραχινίαν τε δειράδ' ἥδ' ἐς εὔροον
 Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξης φίλῳ,
 ὃν δὴ παλαιὸν ἔξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκῃ. πολλὰ γὰρ τοῖς ἴγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς,
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἔκσωσαι δόμους. 495
 ἀλλ' ἡ τέθυηκεν, ἡ τὰ τῶν διακόνων,
 ὡς εἰκός, οἷμαι, τούμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἴκαδ' ἥπειγον στόλον.
 νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καύτὸν ἄγγελον 500
 ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὡς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.

491 δειράδα καὶ τὸν εὔροον MSS. (δειράδα Τουρ): corr. J. 493 πα-
 λαιάν L (παλαῖ' ἀν or πάλαι ἀν r): corr. Triclinius. 494 βεβήκη γ:::
 βεβήκοι L, A, vulg. 496 δόμοις MSS.: corr. Wunder.

χρὴ δ' ἐκτὸς ὅντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν,
χάταν τις εὖ ζῆ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθη.

505

ἀντ. ΧΟ. οἴκτιρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων
πόνων

2 ἀθλ', οἶα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
3 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας,
4 ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
5 μετατιθέμενος, ἐνθαπερ ἐπιμέμονεν,
6 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς
7 πορεύσαιμ' ἀν ἐς δόμους, τὰν θεῶν
8 νέμεσιν ἐκφυγών.

510

515

ΝΕ. ὥρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερῆς παρῆς,
ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῆς.

520

ΧΟ. ἥκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τούνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὄρμάσθω ταχύς.
χὴ ναῦς γὰρ ἀξεῖ κούκι ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σφέζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

525

ΦΙ. ὁ φίλτατον μὲν ἥμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἀν ὑμὶν ἐμφανῆς
ἔργῳ γενοίμην ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ω παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄσοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθης

530

509 οἴα conj. Porson (preferring, however, ἄσσα): δσσα L, A, vulg.
(δσα r.) 517 τὰν ἐκ θεῶν MSS.: ἐκ del. Hermann. 533 προσ-
κύσαντε Porson: προσκύσαντες MSS. (προσκύσοντες Γ): but L and A have
dots over the final s. 534 εἰ σοίκησιν (sic) L: εἰσοίκησιν vulg.

ἀφ' ὧν διέζων ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.

535

οἷμαι γὰρ οὐδὲ ἀν ὅμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκη προῦμαθον στέργειν κακά.

XO. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,
ὅ μὲν νεώς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐθις εἴσιτον.

540

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἄχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὅς ἦν νεώς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὕ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταῦτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἰκον ἐς τὴν εὑβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἥκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
σοὶ πάντες εἴεν συννεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῆγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἵσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἀ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἔστι, κού μόνον βουλεύματα,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἔξαργούμενα.

545

550

555

NE. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλῆς μενεῖ·
φράσον δ' ἄπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

560

EM. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ

538 κακά Valckenaer (from schol. in L): τάδε MSS.

548 ἀπ' L:

ξ r. 550 συννεναυστοληκότες Dobree: οἱ νεναυστοληκότες MSS.

554 ἀμφὶ σ' οὐνεκα L, vulg. (ἀμφὶ σοῦ νεκα r): corr. Auratus. 559

ἄπερ γ' ἔλεξας A: γ' om. L, vulg.

Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι.

- NE. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἡ λόγοις πάλιν;
 EM. οὐκ οἰδ̄· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.
 NE. ἡ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοί ξυνναυβάται 565
 οὗτω καθ' ὅρμην δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
 EM. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
 NE. πῶς οὖν 'Οδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
 πλεῦν ἦν ἐτοῖμος; ἡ φόβος τις εἰργέ νιν;
 EM. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς 570
 ἔστελλον, ἥνικ' ἔξανηγόμην ἐγώ.
 NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσευς ἔπλει;
 EM. ἦν δὴ τις—ἄλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
 τίς ἐστίν· ἀν λέγης δὲ μὴ φώνει μέγα.
 NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
 EM. μὴ νύν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
 ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
 PI. τί φησίν, ὡς παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
 διεμπολᾶ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;
 NE. οὐκ οἰδά πω τί φησί· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
 εἰς φῶς δὲ λέξει, πρὸς σὲ κάμε τούσδε τε.
 EM. ὡς σπέρμ 'Αχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ
 λέγονθ' ἀ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπὸ⁵
 δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οὐλ' ἀνὴρ πένης.
 NE. ἐγώ εἰμ' 'Ατρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
 φίλος μέγιστος, οὔνεκ' 'Ατρείδας στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ', ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγων
 κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
 EM. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ κάγῳ πάλαι.
 EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
 EM. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις,

572 πρὸς ποῖον αὖ τόνδ'] αὖ Dobree: ἀν MSS. 584 χρηστά θ']
 θ' Dobree: γ' MSS. 587 λόγων Burges: λόγον L, A, vulg. (λόγῳ τ.)
 588 μηδέν' MSS.

ό Τυδέως παῖς ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν ἥ μὴν ἥ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἥ πρὸς ἵσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἥκουν σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.

595

ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν γ' εἶχον ἥδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἥ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

600

ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἵσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἥν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν νίός, ὅνομα δ' ὠνομάζετο
Ἐλευνος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν.

605

ὅς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν,
καὶ τάπι Τροίᾳ πέργαμ' ώς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἴ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἣς ναίει τὰ νῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἥκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβών,
εἴ μὴ θέλοι δ', ἀκοντά· καὶ τούτων κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
ἥκουσας, ὡς παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καῦτῷ παραινῶ κεῖ τινος κήδει πέρι.

615

ΦΙ. οἴμοι τάλας· ἥ κεῖνος, ἥ πᾶσα βλάβη,
ἢμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πείσας στελεῖν;

620

600 ὅν γ' Heath: ὅν τ' MSS. 608 δέσμιόν τ'] τ' L, vulg.: δ' A.

- 625
- πεισθήσομαι γὰρ ὁδε κάξ "Αιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ.
- ΕΜ. οὐκ οἰδ' ἐγὼ ταῦτ· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἰμ' ἐπὶ⁶³⁰
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
- ΦΙ. οὐκούν τάδ', ω παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἀν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεώς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὐ· θᾶσσον ἀν τῆς πλείστου ἐχθίστης ἐμοὶ⁶³⁵
κλύνοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἔθηκεν ὁδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά· καὶ νῦν οἰδ' ὁθούνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ω τέκνου, χωρῶμεν, ως ήμᾶς πολὺ⁶⁴⁰
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὄδυσσέως νεώς.
ἴωμεν· ἢ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
λήξαντος ὑπνον κάναπαυλαν ἥγαγεν.
- ΝΕ. οὐκούν ἐπειδὰν πνεῦμα τούκ πρῷρας ἀνή,
τότε στελούμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
- ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
- ΝΕ. οὐκ, ἀλλὰ κάκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
- ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βίᾳ.
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν⁶⁴⁵
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
- ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὃν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
- ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἐπι;
- ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ως μάλιστ' ἀεὶ⁶⁵⁰
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραῦνειν πάνυ.
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἀλλ' ἐρᾶς λαβεῖν;
- ΦΙ. εἰ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ως λίπω μή τω λαβεῖν.

636 ὁρίζει MSS.: corr. Reiske, Brunck. 639 ἀνῆ Pierson: ἀη L:
ἀγῆ A (with gl. πέσῃ, θραυσθῇ). 648 ἐπι conj. T. Johnson (ed. 1746),
Heath, and others: ἐνι MSS.

ΝΕ. ἡ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ’ ἀ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ’, οὐ γὰρ ἄλλ’ ἔστ’, ἄλλ’ ἀ βαστάζω χεροῖν. 655
 NE. ἀρ’ ἔστιν ὥστε κάγγυθεν θέαν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ’ ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ’, ὡς τέκνου, καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν
 ὅποιον ἀν σοι ξυμφέρη γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ’ ἔρωθ’ οὔτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλοιμ’ ἀν· εἰ δὲ μή, πάρες.
 ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ’, ὡς τέκνου, θέμις,
 ὅς γ’ ἡλίου τόδ’ εἰσορᾶν ἐμοὶ φάσ
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν’ Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὅς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν 665
 ἔχθρῶν μ’ ἐνερθεν ὅντ’ ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι καξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἔκατι τῶνδ’ ἐπιψαῦσαι μόνον·
 εὐεργετῶν γὰρ καύτος αὗτ’ ἐκτησάμην. 670

NE. οὐκ ἄχθομαι σ’ ἵδων τε καὶ λαβὼν φίλον·
 ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοιτ’ ἀν κτήματος κρείσσων φίλος.
 χωροῖς ἀν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ’ εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

στρ. α'. ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,
 2 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 3 κατὰ δρομάδ' ἀμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγ-
 κρατῆς Κρόνου παῖς· 680
 4 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδῶν
 μοίρᾳ
 5 τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα

655 ἄλλ’ ἔστ’ ἄλλ’ ἀ Γ: ἄλλ’ ἔσθ’ ἀ L: ἄλλά γ’ ἔσθ’ ἀ A. 671—673
 The MSS. give these three vv. to Philoctetes: corr. Doederlein. 679 f.
 'Ιξίονα κατ' ἀμπυκα δὴ | δρομάδα δέσμιον ὡς | ἔλαβ' δ παγκρατῆς Κρόνου παῖς
 I., vulg. (ἔβαλεν instead of ἔλαβ', Vat.): corr. Erfurdt, Schneidewin.

6 θιατῶν, ὃς οὕτ' ἔρξας τιν', οὐ τι νοσφίσας,
 7 ἀλλ' ἵσος ὡν ἵσοις ἀνήρ,
 8 ἄλλυθ' ὁδὸς ἀναξίως.
 9 τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 10 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μόνος
 κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν
 κατέσχεν·

685

690

ἀντ. α'. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
 2 οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
 3 παρ' ὧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἵματηρόν·

694

4 ὃς τὰν θερμοτάταν αἵμαδα κηκιομέναν ἐλκέων
 5 ἐνθήρου ποδὸς ἡπίοισι
 6 φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
 7 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλών·

700

8 εἱρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλαχά
 9 τότ' ἀν εἰλυόμενος,
 10 παῖς ἄτερ ως φίλας τιθῆνας, ὅθεν εὐμάρει ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἔξανείη δακέθυμος ἄτα·

705

στρ. β'. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
 2 αἴρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί,
 3 πλὴν ἔξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
 4 πτανοῖς ιοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. ὡς μελέα
 ψυχά,

710

684 οὕτε νοσφίσας MSS.: corr. Schneidewin. 685 ἵσος (ἵσως L)
 ἐν ἵσοις MSS. : corr. F. Schultz, Lachmann. 687 τόδε θαῦμ' ἔχει με
 MSS. : τοι add. Dindorf : θαῦμά μ' ἔχει Erfurdt. 691 πρόσουρος MSS. :
 πρόσουρον conj. Bothe. 695 ὃς τὰν] οὐδ' ὃς τὰν MSS.: corr. Hermann.
 700 ἐκ γαίας Dindorf : ἐκ τε γᾶς MSS.—ἐλών Reiske, Schneidewin : ἐλεὺν
 MSS. 701 εἱρπε Bothe : ἐρπει MSS.—ἄλλαχά Campbell : ἄλλα MSS.
 704 πόρου Wakefield : πόρον L: πόρων A, vulg. 711 πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς L: πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε A: corr. Brunck.

5 δος μηδ' οίνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ, 715
 6 λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ^{προσενώμα.}

ἀντ. β'. νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 2 εὐδαιμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720
 3 δος νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
 4 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μα-
 λιάδων νυμφᾶν, 725
 5 Σπερχειοῦ τε παρ' ὅχθας, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ
 θεοῖς
 6 πλάθει πατρὸς θείῳ πυρὶ παμφαής, Οἴτας ὑπὲρ
 ὅχθων.

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὡδ' ἐξ οὐδενὸς 730
 λόγου σιωπᾶς κάποπληκτος ὡδ' ἔχει;

ΦΙ. ἀ ἀ ἀ ἀ.

NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἵθ', ὡ
 τέκνον.

NE. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. 735
 ἵω θεοί.

NE. τί τοὺς θεοὺς οὔτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῦν.
 ἀ ἀ ἀ ἀ.

NE. τί ποτε πέποιθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὡδ' ἔσει 740
 σινηλός; ἐν κακῷ δέ τῷ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κού δυνήσομαι κακὸν

715 δεκέτει χρόνῳ L: δεκέτη χρόνον A. 724 πατρίαν Porson:
 πατρώαν MSS. 727 πατρὸς J.: πᾶσι L, vulg. (πᾶσιν Triclinius.)
 733 τί ἔστιν MSS.: corr. Erfurdt. 736 f. ἵω θεοί. | τί τοὺς θεοὺς
 ἀναστένων καλεῖς; L. Some edd., writing ὡ θεοί, read the whole as one v.,
 either with or without the addition of ὡδ' after θεούς. The reading in the
 text is that of A.

κρύψαι παρ' ὑμῦν, ἀτταταῖ· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ω̄ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνου· βρύκομαι, τέκνου· παπᾶι, 745
ἀπαππαπαῖ, παπαπαπαπαπαπαῖ.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνου, πάρα
ξίφος χεροῦν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ώς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ' ω̄ παῖ.

750

- NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ. ἴνγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποεῖ;
ΦΙ. οἰσθ', ω̄ τέκνου. NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οἰσθ', ω̄
παῖ. NE. τί σοί;
οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἰσθα; παππαπαπαπαῖ.
NE. δεινόν γε τούπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755
ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἰκτιρέ με.
NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μὴ με ταρβήσας προδῷς.
η̄κει γὰρ αὔτῃ διὰ χρόνου, πλάνοις ἵσως
ώς ἐξεπλήσθη. NE. ἵω ἵω δύστηνε σύ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανεῖς. 760
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'. ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
τάδ', ὥσπερ ἥτου μ' ἀρτίως, ἔως ἀνὴ¹
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν, 765
σῳζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίη τόδε·
κούκι ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεῶν
ἔκηλον εὔδειν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἐκόντα μήτ' ἄκοντα μήτε τῷ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἄμα
κάμ', δυντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη.
NE. θάρσει προνοίας οὕνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κάμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

ΦΙ. ἵδού, δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μὴ σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδὲ ὅπως
ἔμοι τε καὶ τῷ πρόσθ' ἔμοῦ κεκτημένῳ.

ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὐριός τε κεὺσταλής, ὅποι ποτὲ 780
θεὸς δικαιοῖ χώ στόλος πορσύνεται.

ΦΙ. ἀλλ' ὄκνος, ὦ παῖ, μὴ ἀτέλεστ' εὔχῃ μ' ἔχει·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἷμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
παπαῖ, φεῦ.

παπαῖ μάλ', ω πούς, οἴλα μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,

προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῆ.

ἀπταταῖ. 790

ωξένε Κεφαλλήν, εἴθε σοῦ διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἀλγησις ἥδε. φεῦ, παπαῖ,
παπαῖ μάλ' αὐθις. ωδιπλοῖ στρατηλάται,
Ἄγάμεμνον, ωδι Μενέλαε, πῶς ἀν τ' ἔμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ωδιοι μοι.

ωδι Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὗτοι κατ' ἥμαρ οὐ δύνᾳ μολεῦν ποτε;
ωδι τέκνουν, ωδι γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
ἔμπρησον, ωδι γενναῖος· κάγω τοι ποτε
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἄνυν σὺ σφέζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φής, παῖ;
τί φής; τί σιγᾶς; ποῦ ποτ' ων, τέκνουν, κυρεῖς;

805

782 ἀλλὰ δέδοικ', ω παῖ, μή μ' ἀτελῆς εὐχή L, A, vulg. (ἀλλ' οὖν
δέδοικα μή μ' ἀτελῆς εὐχή, τέκνον, Triclinius): corr. J. 798 δύνη
MSS.: corr. Porson.

- NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.
 ΦΙ. ἀλλ', ὡς τέκνον, καὶ θάρσος ἵσχ'. ὡς ἥδε μοι
 δέξεια φοιτᾶ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται.
 ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπης μόνον.
 NE. θάρσει, μενοῦμεν. ΦΙ. ἢ μενεῖς; NE. σαφῶς
 φρόνει. 810
- ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
 NE. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῦν ἄτερ.
 ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῦν.
 ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω
 NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύστεις κύκλουν; 815
 ΦΙ. μέθεις μέθεις με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθεις ποτέ.
 NE. οὐ φήμ' ἔάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἦν προσθίγης.
 NE. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
 ΦΙ. ὡς γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.
 τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἔᾶ. 820
- NE. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὑπνος οὐ μακροῦ χρόνου
 ἔξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε·
 ἰδρώς γέ τοι νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
 μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
 αίμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' ἔάσωμεν, φίλοι,
 ἔκηλον αὐτόν, ὡς ἀν εἰς ὑπνον πέσῃ. 825

στρ. ΧΟ. "Τπν' ὁδύνας ἀδαής, "Τπνε δ' ἀλγέων,
 1 εὐαὲς ἥμιν ἔλθοις,
 2 εὐαίων εὐαίων, ὠναξ.
 4 ὅμμασι δ' ἀντίσχοις
 5 τάνδ' αἴγλαν ἀ τέταται τανῦν.
 6 ἵθι ἵθι μοι παιών.
 7 ὡς τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,

818 μεθίημ', εἴ τι δὴ Hermann: μεθίημι. τι δὴ L (τι δὲ δὴ A).
 828 εὐαῆς MSS. (εὐμενῆς Γ'): corr. Hermann. 830 ἀντίσχοις Musgrave, Brunck: ἀντέχοις MSS.

8 ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει
9 φροντίδος. ὄρᾶς ἥδη. 835

10 πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;

11 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων

12 πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

μεσ. ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὄρῶ οὕνεκα
θήραν

τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
κομπεῖν δ' ἐστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν δνειδος.

ἀντ. ΧΟ. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·

2 ὡν δ' ἀν ἀμείβῃ μ' αὐθις,

3 βαιάν μοι, βαιάν, ὡς τέκνουν,

4 πέμπε λόγων φάμαν· 845

5 ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

6 ὑπνος ἄϋπνος λεύσσειν.

7 ἀλλ' ὅτι δύνᾳ μάκιστον

8 κεῖνο δή μοι, κεῖνο λάθρᾳ 850

9 ἐξιδοῦ ὅπᾳ πράξεις.

10 οἰσθα γὰρ ἀν αὐδῶμαι,

11 εὶ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις,

12 μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. 854

ἐπ. οὐρός τοι, τέκνον, οὐρος·

ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων

ἀρωγὰν ἐκτέταται νύχιος,

(ἀλεής ὑπνος ἐσθλός,)

οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τινος ἄρχων, 860

834 f. ποῖ δέ μοι τάνθένδε βάσει J.: ποῖ δὲ βάσει πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
MSS. 838 πολύ τι add. Hermann. 850 κεῖνο δή] δή add.

Hermann. 852 ἀν αὐδῶμαι] ἀν Hermann: ἀν L (with 'or' superscr. by S), r: δν A, vulg. 853 ταύταν Γ: ταύταν (sic) L: ταυτὰν A (τὴν αὐτὰν r).

ἀλλά τις ὡς Ἀΐδη πάρα κείμενος.
 ὅρα, βλέπ' εἰ καίρια
 φθέγγει. τὸ δὲ ἀλώσιμον
 ἐμῷ φροντίδι, παῖ,
 πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

- NE. σιγᾶν κελεύω, μηδὲ ἀφεστάναι φρενῶν. 865
 κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμμα κάναγει κάρα.
 ΦΙ. ὡς φέγγος ὑπου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
 ἀπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
 οὐ γάρ ποτ', ὡς παῖ, τοῦτ' ἀν ἐξηγχησ' ἐγώ,
 τλῆναι σ' ἐλεινῶς ὥδε τάμα πήματα 870
 μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
 οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
 οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
 ἀλλ' εὐγενῆς γὰρ ἡ φύσις καξει εὐγενῶν,
 ὡς τέκνον, ἡ σή, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ 875
 ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
 καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
 λήθη τις εἶναι κάναπανλα δή, τέκνον,
 σύ μ' αὐτὸς ἀρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
 ίν, ἡνίκ' ἀν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ, 880
 ὄρμωμεθ' ἐσ ναῦν μηδὲ ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
 NE. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
 ἀνώδυνον βλέποντα κάμπινέοντ' ἔτι·
 ως οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
 πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. 885
 νῦν δὲ αἱρε σαντόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
 οἴσουσί σ' οἴδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
 ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοὶ τε δρᾶν.
 ΦΙ. αἰνῶ τάδε, ὡς παῖ, καὶ μ' ἔπαιρ', ὕσπερ νοεῖς·

861 τις ὡς Wunder: δστις L (with ω superscr. by the first hand): ως τις vulg. 862 ὅρα M. Seyffert, βλέπ' ει Hermann: ὅρῃ· βλέπει MSS. 872 εὐφόρως Brunck: εὐπόρως MSS.

- τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῆ⁸⁹⁰
 ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
 ἄλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
- NE. ἔσται τάδ'. ἀλλ' ἵστω τε καύτὸς ἀντέχου.
- ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
- NE. παπαῖ· τί δῆτ' ἀν δρῷμ' ἐγὼ τούνθένδε γε;⁸⁹⁵
- ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὡς παῖ; ποῦ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
- NE. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τάπορον τρέπειν ἔπος.
- ΦΙ. ἀπορεῦς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὡς τέκνον, τάδε.
- NE. ἀλλ' ἐνθάδ' ἥδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.⁹⁰⁰
- ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
 ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
- NE. ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπών τις δρᾶ τὰ μὴ προσεικότα.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.⁹⁰⁵
- NE. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
- ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὀκνῶ.
- NE. ὡς Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 κρύπτων θ' ἀ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;⁹¹⁰
- ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ ὧδε κακὸς γνώμην ἔφυν,
 προδούς μ' ἔοικε κάκλιπῶν τὸν πλοῦν στελεῖν.
- NE. λιπῶν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιώμαι πάλαι.
- ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὡς τέκνον; ως οὐ μανθάνω.
- NE. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῦν⁹¹⁵
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
- ΦΙ. οἵμοι, τί δ' εἴπας; NE. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.
- ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε;
- NE. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.⁹²⁰

895 τί δῆτ' ἀν δρῷμ'] ἀν add. Schaefer.—γε Α: λέγε L.

917 τί δ' εἴπας;] δ' add. J.

- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
- ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὡς ξένε,
δέδρακας; ἀπόδοσις τάχος τὰ τόξα μοι.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἰόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποεῖ.
- ΦΙ. ὡς πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἴα μ' εἰργάσω,
οἵ τοις ηπάτηκας· οὐδὲ ἐπαισχύνει μ' ὄρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὡς σχέτλιε; 930
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξα ἑλών.
ἀπόδοσις, ίκνοῦμαί σ', ἀπόδοσις, ίκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ.
ώμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ως μεθήσων μήποθ', ὥδ' ὄρᾳ πάλιν. 935
ὡς λιμένες, ὡς προβλῆτες, ὡς ξυνουσίαι
θηρῶν ὄρείων, ὡς καταρρώγες πέτραι,
ύμιν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἵ τοις οὐδὲν μ' ἔδρασεν οὐδὲ 'Αχιλλέως. 940
δόμοσας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μουν
ιερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
- ώς ἄνδρ' ἑλῶν ἴσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἦ καπνοῦ σκιάν,
εἰδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἀν σθένοντά γε
εἰλέν μ'. ἐπεὶ οὐδὲ ἀν ὥδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ηπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδοσις, ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. 950

933 μὴ μ' ἀφέλης L, vulg. (μὴ μου 'φέλης A): corr. Elmsley.
942 προσθεῖς L: προθεῖς r. 945 ἑλῶν (sic) μ' .. ἐκ βίας μ' ἄγει L:
ἑλῶν μ' .. ἐκ βίας ἄγει A, vulg. 950 ἀλλ' ἀπόδοσις] ἀπόδοσ L, vulg.
(ἀπόδοσ σύ γ' r): ἀλλ' add. Turnebus.

τί φής; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὥσχημα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρός σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' αὐτοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὄρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὡν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τείσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960
 ὅλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

- ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἥδη στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
 ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἰκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
 ΦΙ. ἐλέησον, ὥσπα, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῖς ὅνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
 ΝΕ. οἵμοι, τί δράσω; μήποτ' ὕφελον λιπεῖν
 τὴν Σκύρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι. 970
 ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δ' ἀλλοισι δοὺς
 οἷς εἰκός, ἐκπλει, τάμα μοι μεθεὶς ὅπλα.
 ΝΕ. τί δρῶμεν, ἀνδρες; ΟΔ. ὥστε κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975
 ΦΙ. οἵμοι, τίς ἀνήρ; ἀρ' Οδυσσέως κλύω;
 ΟΔ. Οδυσσέως, σάφ' ἵσθ', ἐμοῦ γάρ, δὸν εἰσορᾶς.
 ΦΙ. οἵμοι· πέπραμαι κάπολωλ· δόδ' ἦν ἄρα
 δόξυλλαβών με κάπονοσφίσας ὅπλων.
 ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἵσθ', οὐκ ἀλλος· δύμολογῷ τάδε. 980
 ΦΙ. ἀπόδος, ἄφεις μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μέν,
 οὐδὲ ἦν θέλη, δράσει ποτε· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ

- στείχειν ἄμ' αὐτοῖς, ἡ βίᾳ στελοῦσί σε.
- ΦΙ. ἔμ', ω̄ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἴδ' ἐκ βίας ἀξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκών. 985
- ΦΙ. ω̄ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
'Ηφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὖτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
- ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῆς, Ζεύς, οὐ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, φῶ δέδοκται ταῦθ'. ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
- ΦΙ. ω̄ μῖσος, οἷα καξανευρίσκεις λέγειν.
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
- ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ή δ' οὐδὸς πορευτέα.
- ΦΙ. οὐ φήμ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημί. πειστέον τάδε.
- ΦΙ. οἵμοι τάλας. ήμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς 995
πατὴρ ἄρ' ἔξεφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.
- ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ω̄ν
Τροίαν σ' ἐλεῦν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
- ΦΙ. οὐδέποτέ γ'. οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἔως γ' ἀν ἥ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000
- ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κράτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.
- ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
- ΦΙ. ω̄ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005
- ω̄ μηδὲν ὑγιὲς μηδὲ ἐλεύθερον φρονῶν,
οἵ αὖ μ' ὑπῆλθεις, ω̄ς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοὶ,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δὲ ἐμοῦ,
ὅς οὐδὲν ἔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποεῖν, 1010
- δῆλος δὲ καὶ νῦν ἔστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἔξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ παθον.

992 τιθεὶς MSS. (τιθεῖς B): corr. Auratus, Porson. 1000 ἔως γ']
γ' add. Triclinius. 1003 ξυλλάβετ' L: ξυλλάβετέ γ' A: corr. Bernhardy. 1007 οἵ αὖ Hermann: οἶα L, vulg. (οἶως r.)

ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυά τ' ὅντα κού θέλονθ' ὅμως
εὖ προύδιδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.

1015

καὶ νῦν ἔμ', ω̄ δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἥ με προύβάλου
ἀφίλον ἕρημον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.

ὅλοιο· καὶ σοι πολλάκις τόδ' ηὔξαμην.

ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἥδύ μοι,

1020

σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὕθ' ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,

γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.

καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κάναγκη ζυγεὶς

1025

ἔπλεις ἄμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπτὰ ναυσὶ ναυβάτην
ἄτιμον ἔβαλον, ώς σὺ φής, κεῖνοι δὲ σέ.

καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
δὸς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.

1030

πῶς, ω̄ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ὅμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ιερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὔτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.

κακῶς ὅλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἥδικηκότες

1035

τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.

ἔξοιδα δ' ώς μέλει γ'. ἐπεὶ οὗποτ' ἀν στόλον
ἐπλεύσατ' ἀν τόνδ' οὖνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἥγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ἀλλ', ω̄ πατρῷα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι,

1040

τείσασθε τείσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτούς, εἰ τι κάμ' οἰκτίρετε·

1014 ἀφυῆ MSS.: corr. L. Dindorf. 1032 ἔξεσθ', ὅμοῦ] ἔξεστ' (ἐμοῦ)
Pierson: εὕξεσθ' MSS. (ἔξεσθ' Vc).—ὅμοῦ Gernhard: ἐμοῦ MSS.

- ώς ξῶ μὲν οἰκτρῶς, εὶ δ' ἵδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῦμ' ἀν τῆς νόσου πεφευγέναι.
- ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
τήνδ' εἰπ', Ὁδυσσεῦ, κούχ ύπείκουσαν κακοῖς.
- ΟΔ. πόλλ' ἀν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.
οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτος εἰμ' ἐγώ·
χῶπον δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050
οὐκ ἀν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὔσεβη.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι·
ἔāτε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν, 1055
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'. ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἀν
τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. 1060
ἡμεῖς δ' ἵωμεν· καὶ τάχ' ἀν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἦν σὲ χρῆν ἔχειν.
- ΦΙ. οἴμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
- ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ώς στείχοντα δή. 1065
ΦΙ. ω σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὔτως ἄπει;
ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ων,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
- ΦΙ. ἥ καὶ πρὸς ὑμῶν ὅδ' ἔρημος, ωξένοι,
λειφθήσομαι δὴ κούκ ἐποικτερεῦτέ με;
- ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παιᾶς· ὅσ' ἀν
οὗτος λέγη σοι, ταῦτά σοι χήμεις φαμέν.

1051 μου A, vulg. (σὺ B): om. L.

1071 λειφθήσομ' ἥδη MSS.: corr. Wakefield.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
 πρὸς τοῦδε· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
 χρόνον τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεώς
 στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
 χοῦτος τάχ' ἀν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
 λῷω τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὄρμώμεθον,
 ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὄρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

στρ. α'. ΦΙ. ὡς κοίλας πέτρας γύαλον
 2 θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὡς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὡς
 τάλας,
 3 λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θυήσκοντι συνείσει.
 4 ὥμοι μοί μοι. 1086
 5 ὡς πληρέστατον αὔλιον
 6 λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
 7 τίπτ' αὐτὸν τὸ κατ' ἀμαρ
 8 ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι 1090
 9 σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 10 πέλειαι δ' ἄνω
 11 πτωκάδες δξυτόνου διὰ πνεύματος
 12 ἐλῶσιν· οὐκέτ' ἵσχω.

ΧΟ. 13 σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, 1095
 14 ὡς βαρύποτμε, κούκ
 15 ἀλλοθεν ἔχει τύχα
 16 τῷδε ἀπὸ μείζονος·
 17 εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 18 τοῦ λῷονος δαίμονος εἶλου τὸ κάκιον αἰνεῖν. 1101

1079 ὄρμώμεθον L, A, vulg. (όρμώμεθα Γ.) 1085 συνοίσει MSS.:
 corr. Reiske. 1089 τίπτ' Bothe: τί ποτ' MSS. 1092 ff. εἴθ'
 αἰθέρος ἄνω | πτωκάδες δξυτόνου διὰ πνεύματος | ἐλωσέ μ'. οὐ γὰρ ἵσχύω MSS.
 (ἐλωσέ μ' B.)—ἐλῶσιν Erfurdt: ἵσχω Heath: πέλειαι δ' J. 1100 f. τοῦ
 λῷονος MSS.: but the first schol. in L indicates a v. l., τοῦ πλέονος.—
 αἰνεῖν Hermann: ἐλεῖν MSS.—κυρῆσαι | λῷονος αὐτὸνος conj. J.

ἀντ. α'. ΦΙ. ὡ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
 2 καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἥδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
 3 ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
 4 αἰαῖ αἰαῖ, 1107
 5 οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
 6 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων
 7 κραταιαῖς μετὰ χερσὶν 1110
 8 ἵσχων· ἀλλά μοι ἀσκοπα
 9 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
 10 ἰδούμαν δέ νιν,
 11 τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἵσον χρόνον
 12 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115

ΧΟ. 13 πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ',
 14 οὐδὲ σέ γε δόλος
 15 ἕσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμ-
 16 ἄς· στυγερὰν ἔχε 1120
 17 δύσποτμον ἄρὰν ἐπ' ἀλλοις.
 18 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

στρ. β'. ΦΙ. οἴμοι μοι, καὶ που πολιὰς
 2 πόντου θινὸς ἐφήμενος
 3 ἐγγελῷ, χερὶ πάλλων 1125
 4 τὰν ἐμὰν μελέον τροφάν,
 5 τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
 6 ὡ τόξον φίλον, ὡ φίλων
 7 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 8 ἡ που ἐλεινὸν ὄρᾶς, φρένας εἴ τινας 1130
 9 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
 10 ἄρθμιον ὁδέ σοι
 11 οὐκετὶ χρησόμενον τὸ μεθύστερον,
 12 ἄλλου δὲ ἐν μεταλλαγῇ

1116 πότμος *semel* MSS., *bis* Erfurdt. 1118 f. ἕσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμὰς
 MSS.: corr. Bergk. 1125 ἐγγελῷ J.: γελῷ μου MSS. 1132 ἄρθμιον
 Erfurdt: ἄθλιον MSS. 1134 ἄλλου δ' Hermann: ἄλλ' MSS.

13 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135
 14 ὄρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας, στυγνόν τε φῶτ'
ἐχθοδοπόν,
 15 μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
 ἐμήσατ', ω Ζεῦ.

ΧΟ. 16 ἀνδρός τοι τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν, 1140
 17 εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
 18 ἐξώσαι γλώσσας ὁδύναν.
 19 κεῖνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν
 20 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνᾳ
 21 κοινὰν ἥνυσσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145

ἀντ. β'. ΦΙ. ω πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'
 2 ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
 3 χῶρος οὐρεσιβώτας,
 4 μηκέτ' ἀπ' αὐλίων φυγᾶ
 5 πηδᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1150
 6 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
 7 ω δύστανος ἐγὼ τανῦν·
 8 ἀλλ' ἀνέδην, ὃ δὲ χῶρος ἄρ' οὐκέτι
 9 φοβητός, οὐκέθ' ὑμῖν,
 10 ἔρπετε· νῦν καλὸν 1155
 11 ἀντίφοινον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
 12 ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·
 13 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
 14 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ωδ' ἐν αὔραις
 τρέφεται,
 15 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
 αἰα; 1161

1138 ὃς Bothe: δο' MSS. 1139 ω Ζεῦ Dindorf: 'Οδυσσεύς MSS.

1140 τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν Arndt: τὸ μὲν εὖ δίκαιον MSS. 1144 τῶνδ'
 Gernhard, Thudichum: τοῦδ' MSS. 1149 f. φυγᾶ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων |
 πελᾶτ' MSS.: corr. J. (μηκέτ' for μ' οὐκέτ', Auratus and Canter.) 1153 ff.
 ἀλλ' ἀνέδην δοε χῶρος ἔρύκεται | οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν | ἔρπετε MSS.: corr. J.

ΧΟ. 16 πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 17 εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν·
 18 ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ἐπὶ σοὶ
 19 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
 20 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαής δ'
 21 ἔχειν μυρίον ἄχθος ὁ ξυνοικεῖ.

1165

ἀνομοι- ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας, ὡ̄
 ὅστρ. λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων. τί μ' ὠλεσας; τί μ'
 εἴργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ
 στυγερὰν Τρῳάδα γάν μ' ἥλπισας ἄξειν. 1175

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον. ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ'
 ἥδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε
 πράσσειν.

ἴωμεν ίωμεν
 ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται. 1180

ΦΙ. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθης, ἵκετεύω. ΧΟ. με-
 τρίαζ.

ΦΙ. ὡ̄ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185

ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ,
 δαίμων δαίμων· ἀπόλωλ' ὁ τάλας·
 ὡ̄ ποὺς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ

τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
 ὡ̄ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὐθίς. 1190

ΧΟ. τί ρέξοντες ἀλλοκότῳ
 γνώμᾳ τῶν πάρος, ὡ̄ προῦφαινες;

ΦΙ. οὔτοι νεμεσητόν,
 ἀλύοντα χειμερίῳ
 λύπᾳ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

1165 ἐπὶ σοὶ M. Seyffert: δτὶ σοι (or σοὶ) MSS.

1168 δ ξυνοικεῖ L: φ—A.

- ΧΟ. βᾶθι νυν, ὡς τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.
 ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἵσθι τόδ' ἔμπεδον,
 οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητής
 βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἰσι φλογίζων.
 ἐρρέτω Ἰλιον, οἴ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200
 πάντες δοσι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
 ἀπῶσαι.
 ἀλλ', ὡς ξένοι, ἐν γέ μοι εὑχος ὄρεξατε.
- ΧΟ. ποῖον ἐρεῦς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,
 ἥ γένυν, ἥ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
- ΧΟ. ως τίνα δὴ ρέξης παλάμαν ποτέ;
 ΦΙ. χρῶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί·
 φονῷ φονῷ νόος ἥδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
- ΧΟ. ποῖ γὰς; ΦΙ. ἐς Ἀιδου.
 οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι.
 ὡς πόλις ὡς πατρία,
 πῶς ἀν εἰσιδοιμί σ', ἄθλιός γ' ἀνήρ,
 ὃς γε σὰν λιπῶν ἴερὰν 1215
 λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
 ἄρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.
- ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἥδη καὶ πάλαι νεώς ὁμοῦ
 στείχων ἀν ἥσοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
 Ὄδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως
 γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ίόντ' ἐλεύσσομεν. 1220
- ΟΔ. οὐκ ἀν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
 κέλευθον ἐρπεις ὀδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
 ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
 ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἥ δ' ἀμαρτία τίς ἥν; 1225
 ΝΕ. ἥν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ

1199 βροντᾶς αὐγαῖς schol.: βρυντᾶς αύταῖς MSS. 1207 χρῶτ'
 Hermann: κρᾶτ' MSS. 1213 ὡς πόλις ὡς πόλις πατρία MSS.: corr. Dindorf.

- ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὡν οῦ σοι πρέπον;
 NE. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἐλών.
- ΟΔ. τὸν ποῖον; ὥμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
 NE. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ 1230
- ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
 NE. παρ' οὖπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξα, αὐθις πάλιν
- ΟΔ. ὁ Ζεῦ, τί λέξεις; οῦ τί που δοῦναι νοεῖς;
 NE. αἰσχρῶς γάρ αὐτὰ κού δίκη λαβὼν ἔχω.
- ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 NE. εὶ κερτόμησίς ἔστι τὰληθῆ λέγειν.
- ΟΔ. τί φήσ, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
 NE. δὶς ταῦτα βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
- ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἀν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
 NE. εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοῶς λόγον. 1240
- ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 NE. τί φήσ; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
- ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.
 NE. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἔξανδρᾶς σοφόν.
- ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά. 1245
 NE. ἀλλ' εὶ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
- ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἢ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; NE. τὴν ἀμαρτίαν
 αἰσχρὰν ἀμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
- ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250
 NE. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
- ΟΔ. * * * * *
- NE. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. οὐ τάρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
 NE. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χείρα δεξιὰν ὄρᾶς

1231 τί χρῆμα A, vulg.: τί χρῆμα· τί L, Γ. 1243 τοῖς r, Buttmann (conj.), Hermann: τοῖσδ' L, A, vulg. 1251 Hermann was the first to point out that a v. has been lost between 1251 and 1252. That loss had led to the parts of NE. and ΟΔ. being interchanged in 1252—1258.

- κώπης ἐπιψαύουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ κάμε τοι
ταῦτὸν τόδ' ὅψει δρῶντα κού μέλλοντ' ἔτι. 1255
- ΟΔ. καίτοι σ' ἑάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὃς σε τιμωρήσεται.
- ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κὰν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῆς,
ἴσως ἀν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
- σὺ δ', ὁ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
- ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τι μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ῶμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι νέα 1265
- πάρεστε πρὸς κακοῦσι πέμποντες κακά;
- ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἡκω φέρων.
- ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἐπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
- ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
- ΦΙ. τοιοῦτος ἥσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκται σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα·
μάτην γὰρ ἀν εἴπης γε πάντ' εἰρήσεται. 1275
- ΝΕ. οὔτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ', ἵσθ', ἢ λέγω.
- ΝΕ. ἀλλ' ἥθελον μὲν ἀν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην·
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, 1280
- ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κάτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
δλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἐπειτα δὲ 1285

1265 f. νέα...κακά Bergk: μέγα...κακα (sic) L, with *ov* written above the final *a*: μέγα...κακόν A, vulg.

- ό Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. NE. μὴ ἐπεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀρα δεύτερον δολούμεθα;
NE. ἀπώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς ὑψιστον σέβας.
- ΦΙ. ω̄ φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
NE. τούργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
- ΟΔ. ἐγὼ δὲ ἀπαυδῶ γ̄, ω̄ς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
- ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὁδυσσέως 1295
ἐπησθόμην; ΟΔ. σάφ' ἵσθι· καὶ πέλας γ̄ ὁρᾶς,
ὅς σ' ἔσ τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἔάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἔάν τε μὴ θέλῃ.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὁρθωθῆ βέλος.
- NE. ἀ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
ΦΙ. μέθεις με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
- NE. οὐκ ἀν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
- NE. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
- ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ̄ ἵσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς 1305
ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
- NE. εἰεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κούκι ἔσθ' ὅτου
ὅργὴν ἔχοις ἀν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
- ΦΙ. ξύμφημι· τὴν φύσιν δὲ ἔδειξας, ω̄ τέκνον, 1310
ἐξ ἡς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἥκου ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
- NE. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε

1294 ὑπέρ τ' ι: ὑπέρ L, vulg. 1304 ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν
τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοι MSS.: corr. Wakefield. 1308 δὴ om. L, add.
A, vulg. (τοι ι).—ὅτου Turnebus: ὅπου MSS. 1312 ζώντων θ' A:
θ' om. L.

αὐτόν τέ μ'. ὡν δέ σου τυχεῦν ἐφίεμαι,
ἀκούσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν.
ὅσοι δὲ ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ῶσπερ σύ, τούτοις οὕτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιον ἐστιν οὕτ' ἐποικτίρειν τινά.

1315

σὺ δὲ ἡγρίωσαι, κοῦτε σύμβουλον δέχειν,
ἔάν τε νουθετῆ τις εὔνοιᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δὲ ὄρκιον καλῶ·

1320

καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὅφις·
καὶ παῦλαν ἵσθι τῆσδε μήποτ' ἀν τυχεῦν
νόσου βαρείας, ἔως ἀν αὐτὸς ἥλιος

1330

ταύτη μὲν αἴρῃ, τῆδε δὲ αὖ δύνη πάλιν,
πρὶν ἀν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλης,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῆς. 1335
ώς δὲ οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.

ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἀλούς,
"Ελενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
ώς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδε ἔτι,
ώς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἐκὼν
κτείνειν ἔαντόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

1314 ἀμδν Triclinius: ἐμδν MSS.: πάτερά τε τὸν ἐμδν Aldine (A having τε superscr.) 1322 εὔνοιᾳ λέγων Triclinius: εὔνοιάν σοι λέγων L. 1329 ἀν τυχεῦν Porson: ἐντυχεῦν MSS. 1330 ἔως ἀν ωντὸς Scaliger (αὐτὸς Doederlein, Heath): ως ἀν αὐτὸς MSS.

καλὴ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἐλλήνων ἔνα
κριθέντ' ἄριστον τοῦτο μὲν παιωνίας
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἴτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

1345

ΦΙ. ὁ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ’ ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κούκ ἀφῆκας εἰς Ἀιδουν μολεῖν;
οἵμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδε, δος εὔνους ὃν ἐμοὶ παρήνεσεν;
ἀλλ’ εἰκάθω δῆτ’; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τάδ’ ἔρξας εἰμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὁ τὰ πάντα ἰδόντες ἀμφ’ ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ’ ἔξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἵ μ’ ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ’ οἴα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακούς.
μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακούς.
καὶ σοῦ δ’ ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ’ αὐτόν ποτ’ εἰς Τροίαν μολεῖν
ἡμᾶς τ’ ἀπείργειν· οἴ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλάωντες· [οἱ τὸν ἄθλιον
Αἴανθ’ ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη
Ὀδυσσέως ἔκριναν·] εἴτα τοῖσδε σὺ
εἰ ξυμμαχήσων, κἄμ’ ἀναγκάζεις τόδε;
μὴ δῆτα, τέκνουν· ἀλλ’, ἂ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καύτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χοῦτω διπλῆν μὲν ἔξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κού κακοὺς ἐπωφελῶν
δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

1355

1360

1365

1370

1361 κακούς Dobree, Doederlein: κακά MSS. 1365 ff. [οἱ τὸν
ἄθλιον...ἔκριναν] rej. Brunck. 1368 κἄμ’ Brunck: καὶ μ’ MSS.

- NE. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1375
- ΦΙ. ἥ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον νιὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τῇνδε τ' ἔμπυνον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κάποισώσοντας νόσου.
- ΦΙ. ὡ δεινὸν αἰνον αἰνέσας, τί φής ποτε; 1380
- NE. ἀ σοί τε κάμοὶ λῷσθ' ὁρῶ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἀν ὠφελῶν φίλους;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἥ π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοί που, φίλος γ' ὦν· χώ λόγος τοιόσδε μουν. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὃς γε τοῖς ἔχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὡ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῦσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὐκονν ἔγωγε· φημὶ δ' οὐ σε μανθάνειν.
- ΦΙ. ἔγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἰδά με; 1390
- NE. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὄρα.
- ΦΙ. οὐδέποθ', ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
- NE. τί δῆτ' ἀν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὡν λέγω;
- ὡς ῥᾶστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ 1395
ζῆν, ὥσπερ ἥδη ζῆς, ἀνευ σωτηρίας.
- ΦΙ. ἕα με πάσχειν ταῦθ' ἀπέρ παθεῖν με δεῖ·
Ἄ δ' ἥνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνου,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
Τροίας· ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

1379 κάποισώζοντας MSS.: corr. Heath. 1381 λῷσθ' ὁρῶ Dindorf:
καλῶς ὁρῶ L, vulg. (κάλ' ὁρῶ r.) 1383 ὠφελῶν φίλους Buttmann:
ὠφελούμενος MSS. 1390 ἔγὼ οὐκ Hermann: ἔγωγ' οὐκ L: ἔγωγ' A,
vulg. 1392 ἰδεῖν A, vulg.: ἐλεῖν L (but with ἰδεῖν superscr. by the
first hand), Γ (with γρ. ἐλθεῖν): Burges conj. μολεῖν.

NE. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὡς γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

NE. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

NE. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.

NE. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ παρὼν

1405

NE. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους

NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. NE. στείχε προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἀν τῶν ἡμετέρων
ἀῖῆς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὅψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν οὐρανίας
ἔδρας προλιπών,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν ἦν στέλλει·
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

1410

1415

καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ώς πάρεσθ' ὄραν.
καὶ σοί, σάφ' ἵσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

1420

1406 Ἡρακλέους Brunck: ἡρακλεῖος MSS. 1407 Between πελάζειν and στείχε the MSS. have σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς ταῦθ', ὥσπερ αὐδᾶς: rej. Dindorf.

ἀρετὴ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1425
 Πάριν μέν, δος τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῦσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκύλα τ' εἰς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἀ δ' ἀν λάβης σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεστ'. οὕτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἀτέρ σθένεις
 ἐλεῦν τὸ Τροίας πεδίον οὕθ' οὗτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον
 οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἰλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεών
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν 1440
 πορθῆτε γαῖαν, εὐσέβειν τὰ πρὸς θεούς.
 ὡς τᾶλλα πάντα δεύτερ' ἥγεῖται πατὴρ
 Ζεύς· οὐ γὰρ ηὔσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.
 κὰν ζῶσι κὰν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὡς φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας, 1445
 χρόνιός τε φανεῖς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῦσι μύθοις.

ΝΕ. κάγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς

οὅ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν. 1450

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὡς μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

1429 ἐκβαλὼν MSS.: corr. Turnebus. 1440 ἐννοεῖσθ' MSS.:
 corr. Elmsley. 1443 οὐ γὰρ εὔσέβεια T. Cataker (ηὔσέβεια Dawes):
 ἡ γὰρ εὔσέβεια MSS. 1448 γνώμη (sic) ταύτῃ L: γνώμη ταύτῃ vulg.
 (γνώμην ταύτην r): corr. Lambinus, Toup.

Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
οὐ πολλάκι δὴ τούμὸν ἐτέγχθη

κράτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἐρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ

στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.

νῦν δ', ὡς κρήναι Λύκιόν τε ποτόν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἥδη,
δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.

χαῖρ', ὡς Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καὶ μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει
γνώμη τε φίλων χῶραν δαμάστωρ

δαίμων, δις ταῦτ' ἐπέκρανεν.

1455

1460

1465

1470

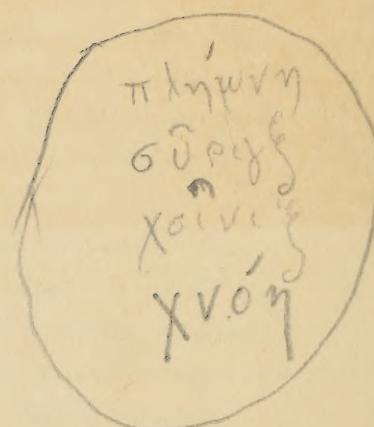
XO. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἀλίαισιν ἐπευξάμενοι
νόστου σωτῆρας ἰκέσθαι.

1455 προβολῆς Hermann: προβλῆς MSS.
γλύκιον MSS. 1469 δὴ Hermann: ἥδη L, vulg. (ἴδον A.)

1461 Λύκιον schol.:
1469 δὴ Hermann: ἥδη L, vulg. (ἴδον A.)

αὐθέντης, αὐτό-
· ἐπρωγνός.
μνεῖα
ἀλαζόν
παχυπνάος
φρυξόσονται
νεώρης }
νεοχνώς }
νεαρός

παραχρήμη
ἐκ δ' ὀποστροφῆς
μετέων

Sophocles

PA

Sophocles

4413

.A2

J4

PONTIFICAL INSTITUTE
OF MEDIAEVAL STUDIES
59 QUEEN'S PARK
TORONTO 5, CANADA

